Müfit Özdeş

Son Tiryaki

METİS BİLİMKURGU

Metis Bilimkurgu'da

her ay bir kitap:

Eric Frank Russell	...Ve Sonra Hiç Kalmadı ✓
Ursula K. LeGuin	Balıkçıl Gözü ✓
Robert Sheckley	Mevki Uygarlığı ✓
Robert A. Heinlein	İkiz Yıldız ✓
Harry Harrison	Paslanmaz Çelik Sıçan ✓
Ursula K. LeGuin	Rocannon'un Dünyası ✓
Robert A. Heinlein	Kaybolan Miras ✓
Poul Anderson	İki Dünya Savaşıyor✓
F. Pohl & C.M. Kornbluth	Uzay Tacirleri ✓
Müfit Özdeş	Son Tiryaki ✓
Robert A. Heinlein	Kızıl Gezegen
Harry Harrison	Paslanmaz Çelik Sıçanın İntikamı
Ursula K. LeGuin	Dünyaya Orman Denir
Alexei Panshin	Ergenlik Ayini

" İyi Bilimkurgu
İyi Edebiyattır "

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 10
Metis Edebiyat Dizisi
Son Tiryaki
Müfit Özdeş
© Bu çevirinin bütün yayın hakları
Metis Yayınları'na aittir, 1996

Birinci Basım: Nisan 1996

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen
Kapak Resmi:
MariLynn Flynn'in bir resminden detay ve kolaj.

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak Baskı: Ayhan Matbaacılık
Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Örnek Mücellithanesi

ISBN 975-342-111-7

Müfit Özdeş

Son Tiryaki

Öyküler

METİS YAYINLARI

MÜFİT ÖZDEŞ

1943'te Ankara'da doğdu. Çocukluğu ve gençliği İstanbul'da geçti. ODTÜ'de Elektrik Mühendisliği ve Ekonomi okudu, ancak 1960'lı yıllardaki gençlik hareketlerine katılarak öğrenimini yarım bıraktı. 12 Mart 1971'den sonra bir süre Beyrut ve Oslo'da yaşadı. 1975'te Türkiye'ye döndü. Bu tarihten beri serbest ticari çevirmenlik yapmaktadır.

Bilimkurgu'ya ilgisi 1940'lardaki "Baytekin" filmleriyle ve 1950'lerde Çağlayan Yayınları tarafından yayınlanan "Yeni Dünyalarda" dizisiyle başlar. İngilizce öğrenimiyle birlikte Amerikan bilimkurgu dünyasıyla tanışmış ve son kırk yılını bir "fan" olarak geçirmiştir. 1983'ten beri bilimkurgu, fantazi ve masal türlerinde yazmaktadır. Bugüne kadar bir masal / fantazi kitabı (*Kimin Ağrır O Bağırır*, 1991, Kor Yayınları) ve Metis'ten çıkan *Asker Kaçağı* bilimkurgu derlemesinde bir öyküsü yayınlanmıştır. *Son Tiryaki*, Müfit Özdeş'in ilk bilimkurgu kitabıdır.

Evli ve iki çocuk babası olan Özdeş, İstanbul'da yaşamaktadır.

İÇİNDEKİLER

Sunuş
7

İki Kısa Bir Uzun
11

LOVE.EXE Destanı
36

Krrçiysk
39

Son Tiryaki
47

Peri Kızı Nurcihan
63

Hatalı Üretim
69

Karasevda
71

Kimin Ağrır O Bağırır
76

Telek Dün Gece Öldü
81

Çirkin Prenses
89

Nergisler Kan Kızılı
94

Yin İle Yang
104

Nostura'nın Öyküsü
107

Niyazi
123

Yeraltı İnsanları
126

Sunuş

Metis Bilimkurgu Dizisi'nin onuncu kitabına ulaştık. Genellikle dergilerde ve dizilerde "on" ya da "on iki" bir tür dönüm noktası, bir milat olarak algılanır. Bu onuncu kitap benim için de bir dönüm noktası; ancak keramet büyülü "on" sayısında değil yalnızca. Onuncu kitabın Türkiyeli bir yazarın olması, üstelik bu kitabı buraya, önceki dokuz kitapla daha sonra gelecek dokuz (on, on beş, yirmi, kim bilir?) kitap arasına, bilimkurgu tarihinin seçkin yazarlarının seçkin kitaplarıyla biraraya koyarken büyük bir gönül rahatlığı içinde olmamız, "on"un esas kerametini oluşturuyor.

Türkiye'de bilimkurgu çok az yazılıyor. Akla ilk gelen, Selma Mine, Zühtü Bayar gibi öncü/yayıncı/fan/yazarların, kısacası bu yola kendilerini her bakımdan adamış kişilerin çalışmaları. Belki de bu "çok az yazılma"nın bir nedeni de bu: Ortaokulda edebiyat öğretmeninin heyecana getirmesiyle şiire, öyküye başlayan ergen, Balzac'ı, Tolstoy'u, Eliot'u, Nazım Hikmet'i, Neruda'yı, Sait Faik'i, Borges'i bilmeden, okumadan "yazı"nın büyüsüne kapılabilir, yazabilir. Daha sonra, yetişkinlikte bu yazarları okuduğunda çoktan on beşinci öyküsünü, kırkıncı şiirini yazmış, ufak ufak ilk romanının taslaklarını hazırlamaya başlamıştır. Yola çıkmıştır; "büyük"lerle yapılacak kıyaslamalar artık onu durduramaz.

Bilimkurgu öyle mi ya? Bilimkurgu serüvenine o yaşlarda başlanmıyor genellikle. İnsan önce bilimkurgu "fan"i oluyor, sonra bilimkurgu yazmayı düşünmeye başlıyor. Ama geçmiş olsun: Asimov, Heinlein, LeGuin, Dick, Silverberg, Lem, Bester, Ellison, Vonnegut Jr., Bradbury, bunların hepsi okunmuş, standartlar oluşmuştur. Kolay mı şimdi yazmak? Bilimkurgu meraklısı değilseniz, zaten bilimkurgu yazmayı düşlemezsiniz. Bilimkurgu meraklısı iseniz, en basit öykü taslağınızı bile "ustaların" başyapıtlarıyla kıyaslar, doğmadan öldürürsünüz, çöpe atarsınız. Bu yüzden Türkiye gibi şu ya da bu sosyolojik/psikolojik/teknolojik/kültürel nedenlerle bilimkurgu

dünyasına geç girmiş ülkeler, bu gecikmeleri nedeniyle bir kat daha şanssız oluyorlar.

Kuşkusuz aynı önemde bir başka neden de, bu "fan"lerin bilimkurgu eserlerini ya orijinal dillerinden (yani çoğu kez İngilizce'den), ya da başarısız ve savruk Türkçe çevirilerinden okuyup, bir "Türkçe bilimkurgu" dili oluşturma konusunda adım atamamaları.

Müfit Özdeş, böyle bir "fan". Çocukluğundan beri bilimkurgu büyüsüne kendini kaptırmış, eline ne geçerse doymak bilmez bir açlıkla okumuş. Yukarıdaki nedenlerden ötürü de "okuma" nın büyüsünden "yazı"nın büyüsüne geçmekte epeyce gecikmiş. Yazsa bile yazdıklarını günışığına çıkarmada oldukça mahçup davranmış. 1991'de yayınladığımız *Asker Kaçağı* derlemesine Müfit Özdeş'ten bir öykü almak için çekişe çekişe ne kadar pazarlık ettiğimi hatırlıyorum. O zaman da, bu derlemenin benim için en önemli yanı, Dick, Bester, Lem ve Russell gibi yazarların öykülerinin arasına, onlardan hiç de aşağı kalmayan bir "Özdeş öyküsü" yerleştirebilmiş olmaktı.

Şimdi ise tam on beş "Özdeş öyküsü" sunuyoruz size; kimi bilimkurgu masalı, kimi alaycı, kimi "hard-core" bilimkurgu, kimi lirik. Tümüne birden baktığınızda, Lem'den LeGuin'e, Bradbury' den Pohl'a bir sürü "usta"nın izlerini görebilirsiniz. Ancak tüm izler ve etkiler bir yana, bu on beş öykünün tümü de Müfit Özdeş damgasını taşıyor. Bilimkurgu tür-içi etkilenmelere en açık türlerden biri, o yüzden de, kimliğini bulmuş bilimkurgu eseri az bulunan, bulunduğunda da selamlanması gereken bir sevinç kaynağı.

"İyi Bilimkurgu İyi Edebiyattır" demiştik en başta. İşte size on beş "iyi" öykü.

Bülent Somay

İki Kısa Bir Uzun

Tavuk tandır aldım tepsime. Pilav üstü az kuru, lahana sarma, yanına çoban salata ve ayran. Üstüne kadayıf. Kasaya parasını ödeyip boş bir masaya çöktüm. Hemen lahanaya yumuldum. Silip süpürdükten sonra tavuğa geçtim. Elle ayıklayarak, tadını çıkara çıkara. Arada pilava kaşık atmayı da unutmuyorum. Butu en sona sakladım. Kemiğinden kavrarsın ve ısıra ısıra yersin. Tavuk dediğin öyle yenmeli.

Temiz bir kafeteryadır burası, yemekleri güzeldir. Arasıra gelirim. İşime yakın olsa daha sık gelirdim. Öğlenleri arı kovanı gibi işler. Masalar dolmaya başladı bile. Birazdan benim masaya da damlayanlar olur.

İşte, şimdi sıra butu lüplemeye geldi. Hart. Ağız dolusu ısırdım. Lezzetli. Çenemden aşağı süzülen yağları peçetemle silerken nazik bir kadın sesi:

"Affedersiniz, burası boş mu?"

"Buyrun, buyrun," demeye çalıştım başımı kaldırmadan. Diyemedim tabii, ağzım doluydu. Onun yerine bir homurtu döküldü dudaklarımdan. Bir yandan da elimdeki tavuk butuyla karşımdaki sandalyeyi gösteriyordum.

Oldukça tenha bir tepsi yerleşti benimkinin karşısına. Yeşil salata, bir dilim beyaz peynir, diyet kola. Bir tane de elma. Sahibini göremiyordum, tavuğa yumulmuştum çünkü.

"Yalçın!"

Elimde butla, donakaldım. Beni tanıyan biri, üstelik karşı cinsten. Ağır ağır başımı kaldırdım.

"Sema!"

"Demek tanıdın, bunca yıldan sonra," dedi gülerek.
"Tanımaz olur muyum, hiç?"

Sema ile sınıf arkadaşıydık, ta yirmi yıl önce fakültede. Hoş bir grubumuz vardı, gezerdik, tozardık, ders bile çalışırdık. Sema'nın Kemal diye bir sevgilisi vardı, sonra onunla evlendiklerini duydum. Biz canciğer arkadaştık. Bayılırdım ona, ama sezdirmezdim. Yakınında olmaya çalışırdım. Buruk bir mutluluk verirdi arkadaşlığımız bana.

Yine aynı kapkara, içi gülen gözler. Mühür gözlüm. Yine aynı kuzgun siyahı saçlar. Ak düşmüş tel tel. Yanağının gamzeleri yerinde. Canlı, sıcacık gülüşü. Berrak, hafif esmer teni...

Birden kendimi onun gözünden gördüm. Masaya abanmışım. Çenem, ellerim yağlı, ağzım dolu ve hayretle açılmış. Allah bilir üstüme yemek de dökmüşümdür.

Hemen toparlandım, ağzımdaki lokmayı yuttum, acele peçeteyle elimi ağzımı sildim.

"Hiç değişmemişsin Yalçın," dedi Sema. "Hâlâ domuzlar gibi yemek yiyorsun."

O zaman da sözünü esirgemezdi. Sustum kaldım, ne diyeceğimi bilemedim. Kızarmışımdır da herhalde. Sema gülmeye başladı.

"Sana rastladığıma nasıl sevindim, bilemezsin," dedi. "Eee, nasılsın, neler yapıyorsun görmeyeli?"

"Ne yapacağım işte, hayat. Yuvarlanıp gidiyorum," gibisinden birşeyler geveledim. Hay allah, nereden bulurum hep bu beylik lafları ben?

Keşke traş olsaydım o sabah. Keşke kravat bağlasaydım. Keşke saçımı tarasaydım. Böyle yakalandığım kötü oldu, yirmi seneden sonra. İyisi mi bir bahane uydurup hemen tüymeli, başka bir zaman kendime çekidüzen verip buluşmalı.

"Seni gördüm, dünyalar benim oldu, Sema," dedim. "Ne yazık ki şimdi kalkmak zorundayım, tam yarımda bir toplantıya yetişmem gerekiyor. Ama dinle, seni sonra arayabilir miyim? Ya da sen beni arar mısın?"

Bir yandan kartvizitimi arıyordum. Aksilik, yanıma almamışım. Sema çantasından küçük bir kart çıkardı, çevirip arkasına birşeyler yazdı.

"Bu da ev telefonum ve adresim," dedi. "Beni muhakkak ara, olur mu Yalçın? Seni çok özlemişim."

Masadan kalkıp yanıbaşına gittim. İki yanağından öptüm.

"Seni arayacağım," dedim. "Şimdilik hoşçakal..."

Kafeteryadan çıktığımda içim içime sığmıyordu. Ama sevincimi gölgeleyen şeyler de vardı tabii. Mesela Kemal. Yirmi yıla yakın evlilerdi şimdi. Çocukları filan vardır mutlaka. Hiçbirini sormamıştım. Oysa Kemal benim de yakın arkadaşımdı. Yine uzaktan sevda... kırk yaşında çekilir iş mi yani?.. Sonra mesela kadayıf. Yiyemeden, apar topar kalkmıştım masadan. Aklım kalmıştı. Hoşçakal dedikten sonra atıverseydim ya ağzıma... Ama olmazdı işte, domuzlar gibi tıkınmış olurdum o zaman.

İşimin başına döndüm, masaya oturdum. Ben çevirmenim. Kendi bürom var. Her çeşit şeyi çeviririm Türkçeden İngilizceye ve İngilizceden Türkçeye... İlaç prospektüsleri, cıngıllar, ihale evrakı, doktora tezleri, aşk mektupları ve mahkeme ilamları... Bir de bilim kurgu öyküleri yazarım, gizli gizli. Duyulursa kimse iş vermez çünkü.

Oturmuşum, yanımda çevrilecek belgeler, karşımda bilgisayar, monitörle birbirimize bakışıyoruz. İmkan yok kafamı toparlayamayacağım. Sema'nın kartvizitini çıkardım. Büyük bir otelin logosu var üstünde. Sema Akhan, Halkla İlişkiler Müdürü. Arkasını çevirip baktım: Etiler'de bir adres, Sema'nın inci gibi yazısıyla.

Hemen arasam mı? Saç sakal berbat bir durumdayım, ya iş çıkışı buluşalım derse. Olsun, ben de eve koşturur, traş olur, giyinirim. Çoraplarımı da değiştiririm.

Yüreğim tıp tıp atarak otelin numarasını tuşladım.

"Sema Akhan'la görüşebilir miyim lütfen."

"Bir dakika, ayrılmayın lütfen..." Müzik. Ardından:

"Alo, buyurun efendim..." Sema değil.

"Sema hanımla görüşebilir miyim lütfen."

"Şu an toplantıda, efendim. Kim aradı diyelim?"

"Adım Yalçın Hacıhasaboğlu, Sema hanımın arkadaşıyım... hayır hasanoğlu değil, hasaboğlu... b'eyle..." Telefonumu da bırakıp teşekkür ettim. İşte bu kadar. Artık top Sema'daydı. Bakalım ne zaman arayacak? Ya da arayacak mı?

Bir iki dakika sonra telefon çaldı. Açtım.

"Alo?"

"Yalçın bey?"

"Evet, benim."

"Ayrılmayın efendim, Sema hanımı bağlıyorum."

Sema!

"Alo, Yalçın?"

"Evet canım, benim. Ne çabuk bitti toplantın."

"Toplantı filan yoktu ki. Bölünmemek için öyle dedirtiyordum, aylık pi ar raporunu hazırlıyorum da. Ama sen başkasın. Nermin söyleyince hemen aradım."

"Sema, bak ne diyeceğim: Mesela yarın seni oradan alsam, gidip birlikte..."

"Yarın mı? Yirmi yıldan sonra bir de yarını mı bekleyeceğim? Yağma yok! Bu akşama ne dersin?"

"Neden olmasın. Peki, nereye gidelim?"

"Bana gelin, akşam yemeğine," dedi Sema. "Eşinle birlikte. Tanışmayı çok isterim, kimbilir nasıl iyi huylu biridir. Adresim sende var. Kaçta gelirsiniz?"

"Hop, hop ağır ol," dedim. "Tamam, gelirim ama yalnız geleceğim. Evli değilim ki. Evli olduğumu, üstelik iyi huylu biriyle evli olduğumu nereden çıkardın?"

"Peki, yanılmışım," diye güldü Sema. "Ama eğer evli olsaydın, karın melek gibi biri olurdu, bu kesin! Yoksa nasıl dayanabilirdi ki sana?"

Sema hiç değişmemiş. Eskiden de arkadaşlarını iğnelemeye bayılırdı.

"Haksızlık ediyorsun," diye sitem ettim. Ama bal gibi haklıydı aslında. Meral'le beş yıllık beraberliğimiz geldi aklıma. Demek bana dayanmak için melek olmak da yetmiyormuş.

"Neyse, şu raporu hemen bitireyim ki, eve gidip sana güzel bir sofra kurayım. Balık ve beyaz şarap, iyi mi?"

"Mükemmel," dedim.

"Eee, kaçta gelirsin?"

"Tam sekizde oradayım."

"Peki öyleyse, sekizde. Sakın bekletme. Öptüm seni."

Çat.

"Ben de seni öptüm," diye fısıldadım telefonun sessiz almacına.

Kaybedecek zaman yoktu. İşimi hızla toparlayıp eve gittim. Dişimi fırçaladım önce. Sonra iyi bir yıkanıp traş oldum. Dişimi fırçaladım. Güzel kokular süründüm... Davidoff, Old Spice, Brut... Hepsini karıştırmasa mıydım acaba? Sonra dişimi fırçaladım. Tırnaklarımı kestim. Giyindim. Yine dişimi fırçaladım. Açık sarı oldular şimdi, neredeyse fildişi bile denilebilir. Eh, idare eder elektrik ışığında. Kravatımı özenle seçtim, saçımı taradım. Gittim kendime gardrobun boy aynasında baktım. İyisin Yalçın, iyisin!

Biraz erken çıktım. Sema'ya hediye alacaktım bir butikten, vazgeçtim. Sema'ya al, Kemal'e alma, olmaz. Ama çiçek başka, çiçeksiz gidilmez tabii. Çocuklar var mı, kaç yaşındalar acaba? Ne eşeklik ettim, Sema'ya sormamakla. Pastaneye uğradım.

"Bir kilo madlen," dedim. "Yok yok, iki kilo olsun, güzel bir kutuda."

Sonra çiçekçiye girdim. Otuzüç bakara gül. Kemal tuhaf karşılar mı karısına böyle bir hediyeyi? Varsın karşılasın.

Taksiye bindim, adresi verdim. Biraz sonra Sema'nın evinin önündeydim. Eski, fakat güzel bir apartman. Bakımlı. Girdim, asansörle üçüncü kata çıktım. Dokuz numara... hah, işte şu. Zili çaldım üç kere, iki kısa bir uzun. Alışkanlık, hep öyle çalarım... iki kısa bir uzun.

Sema kapıyı açtığında çarpıldım sanki. Gündüzki ciddi tayyör yerine, vücudunu kılıf gibi saran siyah ve uzun bir el-

bise vardı üstünde. Dekoltesi derince, boynunda zarif bir inci kolye. Saçını topuz yapmış, ensesinden tek tokayla tuttur-muştu. Mermer bir sütun gibiydi boynu. Kulak ardının ve gerdanının aklığı göz kamaştırıyordu. Çok hafif bir makyaj yapmıştı. Gözleri ışıl ışıldı ve gizemli bir gülümseme vardı yüzünde.

"Bu sana," dedim sağ elimle buketi, sol elimle de çukulatayı uzatarak. "Bu da çocuklara."

"Hoşgeldin Yalçın, çok ince düşüncelisin," dedi Sema, ileri uzattığım kollarımın arasına kayarak. Sarılıp beni yanağımdan, neredeyse dudağımın kenarından öptü. Ben de buketli ve kutulu ellerimle ona sarılmaya çalıştım. Beceremedim tabii.

Sema elimdekileri aldıktan sonra kenara çekilip beni içeri aldı. Ufak bir antreden salona geçtik.

"Bu güzelim gülleri hemen suya koyayım," dedi Sema. "Sen de rahatına bak bu arada. Ceketini filan çıkar."

Sema mutfağa gider gitmez etrafımı incelemeye koyuldum. Sade ve zevkle döşenmiş bir salon. Bir köşede müzik seti, televizyon yok. Bir duvar boydan boya kitaplıktı ve tıklım tıklım kitap doluydu. Okunmuş kitaplardı bunlar, süs filan değil. Hafif yıpranmış havalarından belliydi. Görünürde hiçbir erkek izi yoktu.

"Kemal nerede?" diye sordum, Sema elinde kristal bir vazoyla döner dönmez.

"Kemal'le boşanalı yıllar oldu," dedi Sema, vazoyla gülleri müzik setinin yanındaki sehpaya yerleştirirken.

"Ama soyadın Akhan?"

"Herkes beni Akhan diye tanıyordu iş hayatında. Sema Akhan diye biliniyordum. Kemal izin verdi soyadını kullanmama. İyi bir insan Kemal. Hâlâ çok iyi dostuz onunla."

"Niye ayrıldınız ki, öyleyse?"

"Birşeyler kırıldı, koptu," dedi Sema. "Bilirsin işte..." Neyi bilirmişim ki? Anlamamıştım, ama üstelemedim de. Bu açıklamayı çok insandan duymuşumdur. Demek herkesin bildiği birşeyler var hayatta, yalnız benim bilmediğim ve ne-

dense hiç öğrenemediğim.

"Peki, çocuklar?"

"Hiç çocuğumuz olmadı ki," dedi Sema. Hafif bir keder bulutu geçer gibi oldu yüzünden. Sonra muzip bir ifade yerleşti gözlerine.

"Amma da çok çikolata yaptırmışsın. Eteklerinde beş çocukla gezen bir kadın havası var mı bende? Şöyle tombiş, anaç?"

Bayılır insanlara takılmaya.

"Öyleyse biz yeriz çukulataları," dedim.

"Ben yersem o kadar çikolatayı, gerçekten de tombiş ve anaç olurum herhalde. Beni bu halimle beğenmiyor musun yoksa?" Karşımda, parmaklarının ucunda hafif bir dönüş yaptı ve soran gözlerle bana baktı.

"Çok güzelsin," dedim. "Harikasın."

Hafif kızardı, ya da bana öyle geldi. Gözlerimin içine tatlı tatlı baktı. Sonra aniden konuyu değiştirdi:

"Sana güzel yemekler yaptım. Herhalde aç kurt gibisindir. Hele gel bir karnımızı doyuralım, bakalım sonra tok kurtlar nasıl olurmuş."

Çok heyecanlanmıştım. Yirmi yıl öncesinin umutsuz sevdası, unutulmuş hayalleri gerçek mi oluyordu, ne? Ardından giderken sırtımın dikleştiğini, kasıldığımı hissedebiliyordum. Masayı mutfağa kurmuştu. Çok geniş ve güzel bir mutfaktı bu.

"Haydi geç otur," dedi Sema. Sonra beni gözucuyla süzdü ve "göbeğine layık yemekler yaptım," diye ekledi, bütün havamı söndürerek. Masanın ortasındaki şamdanın mumunu yaktıktan sonra mutfağın ışığını kıstı.

"Sence böylesi romantik mi oldu, karanlık mı?"

"İnsanın havasına bağlı," dedim otururken.

Nefis levrek buğulamıştı. Yanında haşlanmış patates ve beşamel sosu. Körpe roka yaprakları, limon, domates ve dereotu. Bol yeşil salata, serpme beyaz peynirli. Ufak tabaklarda çeşit çeşit çerezler: Zeytin, rokfor peyniri ve bilmediğim iki çeşit peynir daha, bohça bohça böreklerle tepeleme dolu bir ta-

bak... ve tabii Tokat'ın enfes beyaz şarabı Dörtnal. Tam bir cennet taamı!

Sema levreği servise hazırlarken, ben de çatalımla uzanıp bir börek aldım.

"Yahu, inanılmaz bir sofra! Ben Kemal'in yerinde olsaydım... Aaa! Ne var bu böreğin içinde?"

"Kaşar peyniri ve prasa," dedi Sema. "Ve eğer lafı değiştirmezsen yakında buraya romantik değil, karanlık sözcüğü daha uygun olacak."

Kızdı mı yoksa? Hayır, kızmamıştı. Şaşkınlığıma gülüyordu. Tabağıma levrek ve patates koydu, kadehimi doldurdu. "Gerisini kendin al, gönlüne göre," dedi. Sonra kadehini kaldırıp bana doğru uzattı:

"Hoşgeldin Yalçın."

"Hoşbuldum Sema."

Mum alevinin sıcak ve titrek ışığı kadehlerimizde ve gözlerimizde ışıldıyordu. İçimden bir sevinç dalgasının kabardığını hissediyor ve onun da benzer duygular içinde olduğunu sezebiliyordum.

"Birbirimize anlatacağımız öyle çok şey var ki," dedi Sema.

"Önce sen anlat," dedim. Aklımın bir köşesi levrekteydi çünkü. Sema da anlamıştı sanırım.

"Sen yemene bak," diye güldü. Sonra, yirmi yıl önce Kemal'le birlikte beni geçirmeye geldiği Atatürk Havalimanında vedalaştığımızdan beri neler yaptığını anlatmaya başladı.

Bir yıl sonra eksik derslerini tamamlayıp fakülteyi bitirmiş. Bu arada Kemal kısa devre askerlik yapıp dönmüş. Döner dönmez de evlenmişler.

"Çok mutluyduk," dedi Sema. "Şimdi bana tuhaf geliyor ama, o zamanlar bütün dünyam Kemal'di. Onsuz birşey düşünemiyordum. Mesela mastır tezimi mi hazırlayacağım, o da mutlaka orada, diyelim gazetesini okuyor olmalıydı ve arasıra gelip omuzumun üstünden neler yazdığıma bakmalıydı."

Çocuklarının olmaması bile gölge düşürmemiş bu mutlu-

luğa. En azından ilk başlarda. Ama zamanın akışı saatli bir bomba gibiymiş beraberliklerinde. Baba olamamak Kemal'i, kendi kariyerini hep ikinci plana atmak da Sema'yı rahatsız edermiş içten içe. Ve bir gün Sema, eve erken döndüğünde, iliklerini donduran bir sürprizle karşılaşmış.

"Yeminler etti Kemal bana, gelip geçici bir heves diye. İçime sindirmeye çalıştım. Ama daha sonra, ilişkisinin devam ettiğini ve başka ilişkileri de olduğunu öğrendim."

Bir hayal dünyası yıkılıyormuş böylece Sema için. Yıllardır yaşadığı güzellikler hep bir masalmış meğer. Onlar ermiş muradına, başkaları çıkmış kerevetine.

"Kerevete o kadar çok kadın çıkarsa çöker tabii!" dedi Sema, kendine özgü mizah anlayışıyla. "Kıskançlık içimi kemiriyordu. Yanlış anlama, onun orası o kadınların oralarına girmiş, o değildi beni deli eden. Benim dünyamdı adam. Onu soluyordum ve onun gözlerinde yaşıyordum. Şimdi başkalarının gözünün içine tatlı tatlı bakmasına, coşkularını başkalarıyla paylaşmasına dayanamazdım."

Büyük fırtınalar yaşamışlar ve bitmiş. Sema tası tarağı toplayıp Ankara'ya, dayısının yanına gitmiş.

"Annem babam öldükten sonra en yakınım o kalmıştı," dedi Sema. "Çok sevecen biriydi, beni çok severdi. Geçen yıl kaybettim onu. Trafik kazasında öldü."

Gözleri buğulanmıştı. Peçetesiyle sildi. Kalktım, yanına gittim. Saçını okşadım, kollarımı arkadan boynuna sardım.

"Tuhaf bir projesi vardı," dedi Sema. "Anlatsam deli saçması gelir. Tüm hayatını buna adamıştı. Ateşin keşfinden sonra en büyük teknolojik devrim olacaktı buluşu. Başarabilseydi tabii."

Düşünceliydi. Başını kaldırıp bana baktı. Güvenip güvenemeyeceğini tartar gibiydi sanki. Alnına yarı masum bir öpücük kondurup yerime döndüm ve tabağımı yeniden doldurdum. Özellikle prasalı börekle... soğursa yazık olacak.

"Nasıl bir buluştu, dayının üzerinde çalıştığı?" diye sordum. "Biraz anlatsana, sır değilse tabii."

"Dayımdan ve benden başka kimse bilmiyordu," dedi Se-

ma. "Aramızda bir sırdı bu. Başaramadan ölürse bütün çalışmalarını yoketmemi istemişti benden, ama bugüne kadar elim varmadı. Taşınırken hepsini Ankara'dan buraya getirdim... cihazları, notları, hepsini. Ama artık dayımın isteğini yerine getirmek zorundayım. Yarın bir hurdacı çağıracağım ve hepsini vereceğim. Kiloyla, kaçaysa kaça."

Masanın üzerinden bana doğru biraz eğildi, gözlerime yalvarırcasına baktı:

"Yalçın, sana anlatmak istiyorum, kimselere söyleyememek çok zor çünkü. Sana güvenebilirim, değil mi? Aramızda kalacak ve kimse bilmeyecek."

"Tamam, söz." dedim.

"Dayım, uzak iki nokta arasında anlık iletim sağlayacak bir cihaz üzerinde çalışıyordu. Teorik temelini ve teknik prensiplerini daha sonra anlatırım istersen, kavrayabildiğim kadarıyla. Ama diyelim şu tuzluğu..." Masadan tuzluğu aldı ve bana gösterdi, "...cihazın iki kutbunun arasına, transformasyon alanının ortasına koyuyorsun, düğmeye basıyorsun ve tuzluk kayboluyor. Aynı anda, başka bir yerdeki alıcı cihazın transformasyon alanında beliriveriyor."

"Madde transformatörü!" dedim heyecanla. "Harika birşey bu, gerçekten de bir devrim. Dayın bir madde transformatörü yapmış!"

"Daha doğrusu yapamamış," diye düzeltti Sema.

"Üstünde mikimaus resmi olan bir kravatı vardı," diye devam etti gülerek. "Çocukken ben hediye etmiştim ona, doğum gününde. Adamcağız hiçbir yere giyemedi tabii. Ama uğur getirdiğine inanıyordu. Hep onu kullanırdı denemelerde. O kadar da uğurlu değilmiş, demek."

Kravatı cihaza yerleştirip düğmeye basarlarmış, nafile. Sonra günlerce odasına kapanırmış, hesaplarını kontrol eder, kafa yorarmış. Sonunda bir gün heyecanla odadan dışarı uğrar, "Tamam, galiba oldu bu kez!" diye Sema'ya sarılır öper, zıplaya zıplaya salonu dört dönermiş. Çocuk gibi sevinçli olurmuş böyle zamanlarda.

"Yahu ben ne aptalmışım! Verici ve alıcı cihazların trans-

formasyon alanları dördüncü boyutta birebir eşleşiyor diye, bunların üç boyutlu uzaydaki izdüşümleri niye özdeş olsun ki? Olamaz zaten, çünkü dünyanın kütlesi uzayı büküyor ve cihazların arasındaki x doğrusal uzaklığının bir fonksiyonu olarak belli bir Ø açısı yaratıyor. Şimdi, eğer sin Ø' yi hesaplayıp, graviton emisyonunu dengeleyecek bir elektromanyetik alan yaratırsak..." diye kendi kendine konuşarak odasına dalar ve yine günlerce dışarı çıkmazmış.

"Ama sonu hep hüsranla bitiyordu," dedi Sema. "Kravatı hevesle koyuyorduk cihaza, düğmeye basıyorduk tekrar tekrar, ama hep orada kalıyordu kravat, bir türlü alıcı cihaza gitmiyordu."

"Alıcı cihaz neredeydi?"

"Bodrum'da, dayımın yazlığında. Oraya hiç gitmedim. Gönderebilseydik kravatı, benim kontrol için gitmem gerekecekti tabii, ama bunu hiçbir zaman başaramadık. Verici cihaz içerki odada, görmek ister misin?"

"Hmfvt," dedim. Ağzım doluydu. Başımla evet işareti yaptım.

"Biraz sonra gider bakarız," dedi Sema. "Ama önce sen şu yirmi yıldır neler yaptın, anlatsana biraz."

Yirmi yıldır ne yapmıştım? Aslına bakılırsa hiçbir şey yapmamıştım. Ama hiçbir şeyin de, hiçbir şeyin içerdiği boşluğun da dökümü çıkarılabilir elbet. "Ne mi yaptım?.. Hiiiç!.." gibi bir yanıtın içerdiği hikmet öyle büyüktür ki, sözün sahibi bile bilincine varamaz bu hikmetin. Böylece kısa ve erdemli bir yanıt yerine uzun bir yaşam öyküsü anlatılır. Tıpkı benim yapmaya kalkıştığım gibi.

"Yirmi yıl önce Atatürk Havalimanında sizden ayrıldıktan sonra biniş kapısına doğru yürüdüm," diye başladım anlatmaya. Biraz sonra, tam uçakta yediğim burgunyon soslu bifteği anlatıyordum ki, Sema sözümü kesti.

"Bak Yalçın," dedi sabırla, "eğer bu gece için hayatını anlatmaktan başka düşüncelerin de varsa, biraz kısa kesmeye ne dersin?"

Birden ayıldım ve kırk yıllık hayatımda pek seyrek yapabildiğim birşeyi başardım: İçimdeki zevzeği, "Sen sus bakayım!" diye payladıktan sonra yerimden kalktım, gidip Sema'nın dizi dibine, öylece taşın üstüne oturdum.

"Çok ilginç birşey yok aslında hayatımda," dedim. "Amerika'da dikiş tutturamadım. Mastırımı da tamamlayamadım. Dönünce askerliğimi yaptım. Ivır zıvır birkaç işten sonra çevirmenliğe başladım. Şimdi de çeviri bürom var, Okmeydanı'nda. İlginç, fakat yorucu bir iş."

Sonra uzanıp ellerini avuçlarımın içine aldım, sesimi alçaltım:

"Bir yandan da bilim kurgu öyküleri yazıyorum, gizli gizli," dedim, biraz utanarak.

"Niye gizli gizli?" diye sordu merakla.

"Çünkü işime kesat vurur," diye açıkladım. "Birkaç müşterime söylemiştim, laf arasında. Bir daha onlardan çeviri gelmedi. Bir adam eğer oturup vaktini deli zırvası şeyler yazmaya harcıyorsa, bizim çevirileri yaparken de kimbilir neler uyduruyordur diye düşündüler herhalde."

"Gerçekten de oturup öyle deli zırvası şeyler yazıyor musun, Yalçın?"

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Gülmeye başladı.

"Şaka, şaka!" dedi. "Dalga geçiyorum, anlamadın mı? Bilim kurguyu ben de severim. Dayımdan alıştım. Eline ne geçse okurdu." Sonra ciddileşti:

"Hiç evlenmedin mi?"

"Hiç evlenmedim. Uzun süreli ilişkilerim de olmadı, Meral hariç. Onunla beş yıl birlikte yaşadık. Sonunda terketti beni. Dediğin gibi, melek huylu bir kadındı. Ama o bile dayanamadı bana."

Huysuzluğuma dayanamamıştı Meral benim. Alınganlığıma, zevzekliğime, oburluğuma... ama hepsinden çok benim kasırga gibi kavuran, deprem gibi vuran kıskançlığıma. Bunları Sema'ya söylemedim tabii. Ama gözlerimden okumuştur, eminim.

"Peki, hiç sevdin mi, Yalçın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gerçeğin ara yerde, dere yerde barınamayacağı anlar vardır. Ya bir yalan örtülür üstüne ve sonsuza dek unutulmaya terkedilir, ya da olanca yakıcılığıyla kucaklanır ve sahip çıkılır.

"Evet, sevdim," dedim. "Seni sevdim Sema, yirmi yıl önce. Ama bunu o zaman senden ve kendimden sakladım."

Oh, söyledim işte!

"Mum ışığında di'li geçmiş itirafları," dedi Sema. "Kendimi yerli bir melodramda hissediyorum." Alaycı olmaya çalışıyordu, ama sesi titriyordu. Bütün cesaretimi topladım:

"Aynı şeyi gün ışığında ve şimdiki zamanda da söyleyebilirim, Sema."

"Yalçın!" dedi. Sevinç, mutluluk, heyecan. Akar gibi sandalyeden aşağı kaydı ve boynuma sarıldı. Yerde, mutfağın seramik karo zemininde, ilk kez öpüştük uzun uzun. Tenine ilk kez erkek erkek değiyordu parmaklarım ve teni ilk kez dişiliğiyle yanıtlıyordu beni. Saçının tokasını çözdü.

"Fermuar," dedi kısık bir sesle. "Fermuarım arkada..."

Giysisinin fermuarını açtım ve okşayarak sıyırdım onu siyah elbisesinden. Ensesini, omuzlarını ve memelerini öperek, dişleyerek aşağı indim. Birbirimizi sevişerek soyduk. Güçlü bir manyetik alanda kenetlenen kızgın demir parçaları gibiydi yüreğimiz ve bedenlerimiz. Tüm evrenin orta yerinde, merkezindeydik artık ve eriyerek birbirimize akıyorduk.

Yanyana serin taşlar üstüne serildik sonra. Sema sokuldu bana, başını omzumun çukuruna yasladı. Hiç konuşmadan tenlerimizin ve kokularımızın tadını çıkardık. Sonra kalktık, sarmaş dolaş yatak odasına gittik. Boy aynasında, birlikte çıplaklığımızı seyrettik.

Yatağa uzandık. Ateş ve buğu vardı gözlerinde. İkili yıldızların sabır ve görkemiyle sevişmeye başladık yine. Bir ayindi bu kez, bir bahar ayini... Zaman durmuştu biz akıyorduk. Ve aktık ve aktık ve aktık zamanın kollarında.

Daha sonra, tükenip devrildiğim yerden dirseğimin üzerinde doğruldum, eğilip yüzüne baktım. Gözlerinde sevinç

yaşları vardı. Alnını, yanaklarını okşadım. Öperek içtim tuzlu yaşlarını.

"Çok mutluyum, Yalçın," dedi. Mühür gözleri ışıl ışıldı.

"Ben de, sevgilim," dedim. Yüreğimde tehlikeli duygular esiyordu oysa. Gözleri hafif bir hayretle açıldı.

"Sesin gölgeli..." Şimdi merakla bana bakıyordu.

Sesim gölgeliydi, evet, çünkü eski bir hastalık yine depreşmişti bende: Kıskançlık. Şeytan!.. Şeytan!.. Haset yeşili ve öfke kızılı bir şeytan!

"Kemal'den başka erkeklerle de birlikte oldun mu?"

"Ayrıldıktan sonra birkaç arkadaşım oldu... Ama bu seni ilgilendirmez ki, Yalçın." Sesinde bir soğuk esinti, belli belirsiz bir uzaklaşma vardı.

Kimbilir kimlere baktı bu güzel gözler ışıl ışıl? Yarın sokakta rastlarsak birine ve bakışlarında Sema'nın çıplaklığı...

"Onlarla da böyle şeyler yaptın mı? Böyle çılgınca seviştin mi onlarla da?"

"Yalçın!"

Saçmaladığımın farkındaydım, ama kendimi kontrol edemiyordum. En yıkıcı sözleri seçe seçe kullanmaya başlamıştım ve söylediklerim karşısında kendim de dehşete kapılıyordum.

"Demin sevişirken onları hayal ettin mi hiç?"

"Yalçın, neler diyorsun!?.."

"Benden kalını var mıydı içlerinde? Onlarınkini de ağzına aldın mı?"

"Kendine gel Yalçın, ne dediğini kulağın duyuyor mu senin!?"

"Yalçın'ınki de marifet mi, filanca ne biçim yalardı diye düşünmüşsündür herhalde!"

"!?..."

"Herifler..." O anda kendimi denetlemeyi başarabildim. Allahım ne halt ettim ben! Herşeyi yıkmış, yerlebir etmiştim böylece. Başımı ellerimin arasına aldım. Hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Ümitsizliğin kara çukurundan beni yine Sema çıkardı. Bir

çocuğu avuturcasına başımı göğsüne yasladı. Saçlarımı okşuyor, "Üzülme Yalçın, geçecek... üzülme sevgilim, geçecek," diye mırıldanıyordu. Öylece uyumuşum.

Sabah beni Sema öpücüklere boğarak uyandırdı.

"Kahvaltın hazır, sevgilim."

Tam sarılıp onu öpecektim ki, dün gece sarfettiğim sözler aklıma geldi. Sema'nın sanki hiçbir şey olmamış gibi davranması beni besbeter utandırdı.

"Dinle Sema, sana bir özür ve açıklama borçluyum. Bilmem beni bağışlayabilecek..."

"Şşşşş... hiçbir şey açıklaman gerekmez, sevgilim. Bağışlanacak birşey yok."

"Ama..."

"Seni anlıyorum, Yalçın. Buna benzer duyguları ben de yaşadım, yıllarca önce. Kemal'e kan kusturdum, haklı da olsam. Bu bir hastalık, Yalçın. Pis ve insanları hayattan bezdiren bir hastalık. Bunu böylece kabullenmeli ve üstesinden birlikte gelmeliyiz. Hastalığın bağışlanması gerekir mi? Dün gece hastaydın sen... ve hastalığını kabullendim çünkü... çünkü seni seviyorum. Oh, ben de söyledim işte sonunda!"

Yihuuu! Dünyalar benim oldu! Kollarından tutup kendime çektim. Karşı koyar gibi oldu:

"Ama yumurtalar soğuyacak..."

"İyi ya, soğutmayalım yumurtaları," dedim, kalçasını çimdikleyerek. Güneşli bir sabahtı ve her yer apaydınlıktı. Gülüşerek, kıkırdayarak oynaştık uzun süre. Kucağıma aldım onu, gözlerimiz gülerek, keyifle birleştik. Sonra duşa birlikte girdik, birbirimizi yıkadık.

"Otele telefon ettim, bugün sabahtan gitmesem de olacak. Ama öğleden sonra mutlaka ofisimde olmam gerekiyor," dedi Sema kahvaltıda.

"Ben de geç gitsem olur aslında," dedim. Hazırlop yumurta yapmış, üşenmeden kabuklarını da soymuştu. Bir tane attım ağzıma. Mağlıç peyniri, sele zeytini vardı, kızarmış ekmek vardı, petek bal, ayva marmeladı vardı. Sema söğüş sala-

ta hazırlamıştı kendine. Güzelce karnımızı doyurduk.

Sema kapıcıyı çağırdı. Kapıdan hurdacı ve kâğıtçı geçerse göndermesini söyledi. Ben de büroyu arayıp geç geleceğimi haber verdim.

"Hani dayının makinesini gösterecektin bana?" diye hatırlattım, keyif çayımı içip sigaramı yaktıktan sonra.

"Gel öyleyse içeri gidelim," dedi Sema. "Bulaşığı sonra yıkarız."

Evde o ana kadar görmediğim tek yer olan öteki yatak odasına girdik. Dağınık ve tozluydu bu oda. Her yer üstüste yığılmış defter ve notlarla, tuhaf tuhaf aletlerle doluydu.

Odanın bir köşesinde duş kabinini andıran bir cihaz duruyordu. Bir metreye bir metre tabanı olan, iki metreden az yüksekçe bir dikdörtgen prizmaydı bu. Yanları alüminyumu andıran bir malzemeden yapılmıştı. Ön tarafı ise boydan boya bir cam kapıydı, ama tozlandığı için içi görünmüyordu.

Ne işe yaradıklarını kestiremediğim bir yığın alet, kabinin etrafına rastgele yerleştirilmişti. Üzerlerinde kadranlar, dijital göstergeler, butonlar, şalterler vardı. Hepsinden arapsaçı gibi birtakım kablolar çıkıyor, başka aletlere ve kabine gidiyordu. O ufacık yerde yüzlerce metre kablo olmalıydı!

"Dayımın notlarına bakarak makineyi burada yeniden monte ettim ve çalıştırdım," dedi Sema. "Ölmeden önce yapmayı düşündüğü son değişiklikler belki fayda etmiştir diye düşündüm. Ama yine olmadı. Bak..."

Yürüyüp kabinin kapısını açtı. Yanına gittim. Kabinin tabanı ve tavanı da, yan duvarlar gibi alüminyumdu. Şu farkla ki, hem tabanın hem de tavanın orta yerine, filmlerdeki ışın tabancalarını andıran birer alet monte edilmişti.

"Bunlar transformasyon alanının kutupları," dedi Sema, ışın tabancalarını (ya da her neyse) göstererek.

"Işınlamayı bunlar mı sağlayacaktı?" diye sordum merakla.

"Işınlamayla bir ilgisi yok bunun," diye yanıtladı, biraz kızarak. "O dediğin ancak saçmasapan televizyon dizilerinde

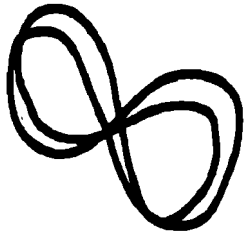
olur."

"Nasıl oluyor peki? Yani, olsaydı nasıl olacaktı?"

"Bak anlatayım," dedi Sema. "Möbius şeridi nedir, biliyor musun?"

"Bilmez olur muyum?" dedim. "kâğıt bir şeridi alırsın, bir ucunu yüzseksen derece döndürüp öbür ucuna yapıştırırsın. Al sana bir Möbius şeridi! İşte bak, böyle..."

Tozlu cam kapıya bir Möbius şeridi çizmeye çalıştım. Ama oldum olası elim resme yatkın olmamıştır. Sonuçta şöyle birşey çıktı:

"Doğru," dedi Sema, "ama bilim kurgu yazan birinden daha bilimsel bir tanım beklerdim. Ve belki az daha düzgün bir çizim..."

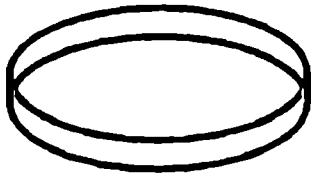
Parmağını tozlu camın üstüne götürdü:

"İşte senin kâğıt şeridin... dikdörtgen biçiminde bir kurdele... şöyle..."

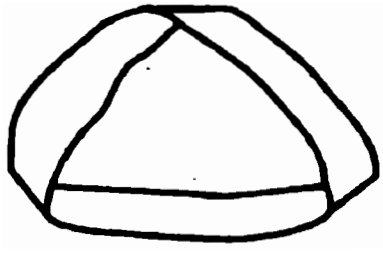
"Şimdi bunun iki ucunu birleştirelim. İşte..."

Hızlı hızlı çizmeye devam ediyordu. Ortaya şöyle bir şekil çıktı:

"Böylece topolojik açıdan ilkine eşdeğer olan iki boyutlu bir uzay elde ettik. Yine iki kenarı ve iki yüzeyi var; bir iç, bir de dış yüzey. Ama eğer uçlardan birine iki boyutlu uzayımı-

zın dışında, üçüncü bir boyutta yarım devir yaptırdıktan sonra kurdeleyi yapıştırırsak..."

"... şöyle bir şey elde ediyoruz. Bir Möbius şeridi. Yine iki boyutlu bir uzay, ama tek kenarı ve tek yüzeyi var. İç yüzeyi ile dış yüzeyi aynı, yapıştırdığımız yerde bu iki yüzey çakışıyor... çünkü yapıştırmadan önce üç boyutlu uzayda büktük onu. Eğer bükmeseydik, iki yüzeyi olacaktı ve bu iki yüzeyin hiçbir noktası örtüşmeyecekti. Peki, Klein şişesi nedir, bilir misin?"

"İçini asla dolduramayacağımız bir şişe," dedim gülerek.

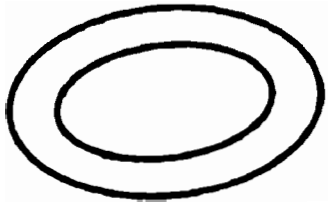
"Tanımlaman doğru," dedi Sema, yüzünü buruşturarak, "ama geometrik izdüşüm transformasyonlarına değil, Agop'un meyhanesinde hesap çıkarmaya yarar ancak".

"Sen bildiğin gibi anlat," dedim. "Farzet ki Klein şişesini daha önce hiç duymadım."

"Peki," dedi Sema sabırla. "Bu kez üç boyutlu bir uzay düşünelim." Tozlu camın üstüne bir silindir çizdi:

"Şimdi bunun iki ucunu birleştirelim: İşte..."

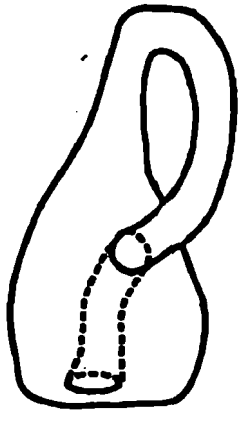

"Böylece bir torus elde etmiş oluyoruz. Gördüğün gibi bir iç, bir de dış yüzeyi var. Bunlar torusun içini ve dışını sınırlıyorlar. Ama silindirin uçlarından birini dört boyutlu bir

uzayda bükebilseydik, iki ucun birleştiği yerde iç yüzey dış yüzeye, dış yüzey de iç yüzeye yapışacaktı."

"O zaman tıpkı Möbius şeridinde olduğu gibi tek yüzey elde ederdik, değil mi? Yani orada nasıl alt yüzey ile üst yüzey aynı oluyorsa, burada da iç yüzey ile dış yüzey birleşiyor bildiğim kadarıyla."

"Doğru," dedi Sema. "Ama Klein şişesinde yalnız iç yüzey ile dış yüzeyi değil, aynı zamanda iç mekân ile dış mekânı da birleştirmiş olacaktık. Böylelikle iki ayrı mekânı karşılıklı olarak birebir eşleştirebilecektik. Yani burası ile orası dördüncü bir boyutta yapıştırılacak ve aynı yer olacaktı. Böyle dört boyutlu bir transformasyonu üç boyutlu Öklid uzayında gösteremeyiz elbette. Onun yerine, bu dönüşümün üç boyutlu uzaydaki izdüşümünü temsil eden Klein şişesini çiziyoruz. Şöyle..."

"İşte asla dolduramayacağın şişe," dedi Sema. "İçi ve dışı bir çünkü."

"Öyleyse bu cihaz aslında bir Klein şişesi!"

"Evet, topolojik olarak bir Klein şişesine eşdeğer. Daha doğrusu, bu cihazın kabini Klein şişesinin içini temsil ediyorsa, alıcı cihazın kabini de dışını temsil ediyor."

"Ama içi de dışı da aynı yer demiştin."

"İyi ya işte! İki cihaz birlikte bir Klein şişesi oluşturacaktı ve ikisinde de tanımlanmış olan mekânlar özdeş olacaklardı. Yani kravatı buraya koyacaktın, dördüncü bir boyuttan geçerek orada belirecekti. Ya da bir insanı..."

"İnsanı mı!?"

"Tabii! Dayımın bir devrim yaratacak demesi boşuna mı?"

"Ama... bu inanılmaz birşey! Dünyadaki bütün kavramlar değişirdi! Sınır mınır kalmazdı... Buradan giriyorsun cihaza, Urfa'da kebap yiyip dönüyorsun. Taksim'e gider gibi Tokyo'ya gidebilirdi insanlar."

"Ya da aya, başka gezegenlere, yıldızlara... kargaşayı düşünebiliyor musun? Dünya altüst olacaktı."

"Dayın ne kadar yaklaşmıştı dersin, projesini gerçekleştirmeye?"

"Dayım aslında kocaman bir bebekti," dedi Sema. "Çok güzel, heyecan verici bir oyuncaktı bu proje. Ömür boyu onunla oynadı ve mutlu oldu. Bir dönem ben de katıldım ona, coşkusunu ve hevesini paylaştım. Kemal'den ayrıldıktan sonra beni ayakta tutan bu oldu. Ama için için hep biliyordum, olmayacak birşeyin peşinden koştuğumuzu."

"Aslında teorik olarak..."

"Evet, teorik olarak mümkün. Ama düşünsene Yalçın, gelişmiş ülkelerde bunun belki de binde biri kadar önemi olmayan projelerde binlerce kişi çalışıyor, yüzmilyarca dolar harcanıyor yeni bir silah geliştireceğiz, AIDS'e çare bulacağız, füzyon reaktörü yapacağız diye. Türkiye gibi bir ülkede amatör bir mucidin tek başına, emekli maaşından artırdığı paralarla böyle birşeyi gerçekleştirebileceğini aklın alıyor mu?"

"Haklısın," dedim. "Ama herşeye rağmen çok ilham verici bir düşünce. Dayınla tanışmış olmayı isterdim." Acaba...? Yok ama, dayısıymış adam. Bu kadar kuşkuculuk fazla. Yine de...

"Ne düşünüyorsun, Yalçın? Birşeye canın mı sıkıldı?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sensiz geçen yıllarıma hayıflanıyorum sadece." Sema gülerek boynuma sarıldı, öptü.

"Bu nedir?" diye sordum, konuyu değiştirmek için. Sema gösterdiğim yere baktı. Kabinin iç duvarında kırmızı bir düğmeydi bu.

"Çalıştırma butonu," dedi Sema. "İki çalıştırma butonu var, biri şurada..." kabinin yanındaki kumanda panosunda kırmızı bir düğmeyi gösterdi, "biri de kabinin içinde, insanlı

denemeler için. Ama onu hiç kullanmadık; insansız denemelerde başarıya ulaşmadıkça kullanmamaya karar vermiştik."

Kabine girdim. Kendimi bir bilim kurgu öyküsünün kahramanı gibi hissediyordum.

"İnsan merak eder be!" dedim düğmeye uzanırken.

"Dur, Yalçın! Fişi takılı. Sakın..."

Düğmeye bastım. Birşey olmadı tabii. Yalnızca hafif bir gıdıklanma duyar gibi oldum. Ama bana öyle geldi herhalde.

"...yapma! Deli misin sen?"

Gülerek dışarı çıktım. Gözleri dolu dolu olmuştu.

"Binlerce amper akım geçiyor cihazdan. Ya sana birşey olsaydı? Lütfen bir daha bunu yapma!" Yine sarıldı bana, kaybetmekten korkarcasına.

Salona döndük. Bu akşam da kalır mısın, diye sordu. Kalmaz olur muyum? Bana evin yedek anahtarını verdi.

"Ben artık gitmek zorundayım. Akşam belki biraz gecikirim, çünkü markete uğrayacağım. Bunu doyurmak için," dedi göbeğimi okşayarak. "Anahtarın var, nasıl olsa. Ben gelinceye kadar keyfine bak, müzik dinle..."

Kapı çalındı. Gidip açtı. Biraz sonra yanında iki adamla geldi. Kapıcı, bir de hurdacı. Onları arka odaya götürdü. Biraz sonra yanıma geldi.

"Kapıcıyla anlaştım," dedi. "Orada ne varsa tarttırıp verecek hurdacıya. Ardından da karısı gelip odayı temizleyecek. Bizim beklememiz gerekmiyor."

"İyi," dedim. "Zaten ben de büroya bir uğramak istiyordum."

Birlikte çıktık. Beni arabasıyla Okmeydanı'na bıraktı. Börekçiden yarım kilo kürt böreği alıp büroya gittim. Çeviriler dağ gibi yığılmıştı. Bir sigara yaktım, neskafemi alıp işe giriştim. Akşama kadar sadece birkaç sayfa yapabildim. Kafam yerinde durmuyordu ki! Kendimi bin türlü düşünceye kaptırıyordum. Kah Sema'yı düşünerek mutluluğun kanatlarında uçuyor, kah Sema'nın dayısının madde transformatörünü

düşünerek böyle birşeyin gerçek olduğu bir dünyanın nasıl bir dünya olacağını tasarlamaya çalışıyordum.

Bazen de kıskançlığın kara bulutları kuşatıyordu benliğimi. Kemal'le hâlâ çok iyi dostlarmış! Nasıl yani? Kimler geçti kimbilir hayatından... Gözümün önüne boy boy, esmerli sarışınlı erkekler geliyor. Hepsi de benden genç ve yakışıklı. Acaba dayısı...?

"Ben bugün de erken çıkıyorum," dedim sekreterime. "Arayan olursa hasta olduğumu söylersin. Bir kalp sorunu var, dersin." Yalan değil ki!

Çıkıp bir taksi çevirdim. Şoföre adresi verdim. Yolda biraz sohbet ettik. Askerden döneli beş yıl olmuş, dört çocuğu varmış, araba kendisinin değilmiş. Avurtları çökmüş, saçı başı dağınık ve traşsız, ama temiz bir çocuğa benziyor. Yazık, işsiz kalacaktı dört çocukla, eğer madde transformatörü çalışsaydı. Ama bunu ona söylemedim.

Gittiğimde Sema henüz dönmemişti. Baktım, arka oda boşalmış, tertemiz olmuştu. Her yer buram buram arap sabunu kokuyordu. Arayan soran var mı diye büroya telefon ettim. Birkaç kişi aramış, hasta olduğumu duyunca geçmiş olsun demişler. Birisi de piyasaya yeni çıkan bir kalp ilacını tavsiye etmiş.

"Belki yarın da geç gelirim," deyip telefonu kapattım. Telesekreter kullanıyordu Sema. Kayıt ışığının yandığını gördüm. Demek biz yokken birisi aramış. Parmağım pleybek düğmesinin üstünde, bir an duraksadım. Hakkım yoktu aslında, ona gelen mesajı almaya. Ama merakım ağır bastı. Düğmeye bastım. Bir erkek sesi...

"...niye gizledi bilmiyorum, ama binlerce mikifareli kravat yaptırmış olmalı, sen anlamayasın diye. Müthiş birşey bu. Neyse, otobüsü kaçırmayayım... şimdilik hoşçakal. Seni seviyorum."

Seni seviyorum diyen bir adam! Demek hayatında biri var Sema'nın ve benden gizlemiş. Üstelik mikifareli kravat hikayesini de biliyor... Sema'ya çok yakın biri yani. Henüz ara-

mış, az önce. Abuksabuk laflar, ne dediği belli değil, ama Sema'ya soracağım bunu elbet. Herifin sesi bana hiç yabancı gelmiyor. Kemal mi? Hayır, Kemal olsa tanırdım mutlaka.

Mesaj yarıda başlıyor, başı yok. Telesekreteri başa alıp düğmeye bir daha bastım:

"...niye gizledi bilmiyorum, ama binlerce mikifareli..." Anlaşılan öyle heyecanlı ki, düdük sesini beklemeden konuşmaya başlamış, benim bazen yaptığım gibi.

Bir sigara yaktım. Hırsımdan çiğnedim. Ağzım yandı. Halının üstüne tükürdüm. Bir tane daha yaktım. Kalkıp salonu arşınlamaya başladım. Bir aşağı, bir yukarı. Yolumun üstüne bir sehpa çıktı. Bir tekme savurdum, kitaplığa doğru uçtu, çarptı, kırıldı. Oh, iyi geldi! Şimdi bir duble viski...

Sokak kapısından tıkırtılar geldi. Kapının açıldığını duydum.

"Sevgilim, sen misin? Geldin mi?" diye seslendi antreden.

"Hangi sevgilini sorduğuna bağlı," diye yanıtladım ters ters.

Biraz sonra Sema salonun kapısında belirdi. İçki dolabının yanında, kendime bir duble viski dolduruyordum. Kırık sehpayı gördü.

"Ne oldu, bir terslik mi var?"

"Bana niye yalan söyledin?"

"Anlamadım."

"Şimdi anlarsın. Dinle..." Telesekreterin yanına gittim, düğmesine bastım. Mesajı birlikte dinledik.

Kara gözleri şaşkınlık ve biraz da korkuyla açıldı.

"Ama bu sensin, Yalçın. Senin sesin bu!"

"Saçmalama. Ben neden gidip sana böyle abuksabuk bir mesaj bırakayım ki?"

"Beni işletiyorsun değil mi, Yalçın? Bu senin sesin, tanıdım."

"Lafı çevirme, Sema. Bir sevgilin var ve benden gizlemeye çalıştın. Şimdi de foyan çıktı. Bu herif neyin nesi... evet, gerçekten de benziyor sesi bana... kimdir, öğrenmek istiyorum."

"Yemin ederim ki..."

"Numara yapma," diye haykırdım. "Sana mı inanayım, kulaklarıma mı?"

Gözleri dolu doluydu. Sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Kapının ağzında olduğu yere çöktü. Ellerini yüzüne götürdü ve aniden boşalarak ağlamaya başladı.

Viskimi diktim, yürüyüp başına dikildim. Dün öğleden beri yaşadıklarım film şeridi gibi aktı gözlerimin önünden. Bu kaltak... seviyordum onu. Beni aldatıyordu ve bana yalan söylüyordu ve onu yine de seviyordum. Ne yapacağımı bilemeden, öylece dikildim kaldım. Biraz sonra hıçkırması durdu, ellerini yüzünden çekti. Kalkmaya davrandı. Elimi uzattım. Tutunup kalktı.

"Mendilini versene," dedi. Verdim. Sümkürdü, elinin tersiyle gözlerini sildi. Telesekretere gidip mesajı bir daha dikkatle dinledi. Sonra gidip kanepeye oturdu.

"Bana da bir viski verir misin?" dedi. "Sek olsun." Bir duble doldurdum. Kendime bir duble sek daha aldım. Gittim yanına oturdum. Bir süre sessizce oturduk. Viskisinden iki büyük yudum aldı. Sonra bardağını yere bıraktı ve bana doğru dönüp iki eliyle ellerimi tuttu. Kara gözlerini gözlerime dikti.

"Neler oluyor anlamıyorum," dedi. "Belki ikimizden biri çifte kişilikli, birşey yapıyor ve sonradan hatırlamıyor. Belki senin bir ikizin var, kendin bile bilmediğin. Belki biri ilişkimizden hoşlanmadı ve bir komplo kurdu. Ya da biri bir eşek şakası yapıyor. Belki ikimiz de hayal görüyoruz. Bunların hepsi olmayacak şeyler, doğru. Ama hepsinden imkânsız olan birşey var, kesinlikle mümkün olmayan... o da benim seni aldatmam."

Susuyordum. İçimden bir ses, kulaklarıma değil ona inanmamı söylüyordu.

"Kimmiş, neymiş, birgün öğreniriz elbet," dedi Sema. "Yarın savcılığa dilekçe vereceğim ve beni arayan numaraların saptanmasını isteyeceğim. Seni bütün yüreğimle seviyorum ve senden hiçbir şeyi saklamıyorum. Şimdi birbirimize inanmazsak, güvenmezsek, sonra çok pişman oluruz, Yalçın."

Kolumu omuzuna attım. Bana yaslandı. Kuzgun saçları-

nın kokusunu içime çektim.

"Sana inanıyorum," dedim. "Telefondaki o adam, her kimse, bize bu oyunu oynayan... eğer karşıma çıkacak olursa onu geberteceğim, ahdolsun!"

Sevgilimi kucakladım, kollarımda yatak odasına götürdüm. Yemeği bile unutmuştum. Tenlerimiz sanki birbirine kaynamıştı, ayrılamıyorduk. Saatlerce seviştik. Yorgunluk, çocuklarına sarılan sevecen bir anne gibi kapladı terli bedenlerimizi. Kendimizi huzurlu bir uykunun kollarına terkettik.

Acı acı çalan kapı ziliyle uyandım. Yarı uykulu, yarı uyanık, homurdanarak kalktım. Sema da uyanır gibi olmuş, kıpırdanıyordu.

"Sen uyu canım, ben bakarım," dedim. Saate baktım, üç. Uyku sersemi, sendeleyerek pantolonumu giydim, kapıya doğru yürüdüm. Zil yine çaldı, iki kısa bir uzun. Kim olabilir ki acaba, gecenin bu saatinde?

—

LOVE.EXE Destanı

Düşünülemeyecek dek eski bir çağda ve düşünülemeyecek dek uzak bir gezegende, tanrı analarımızı ve babalarımızı yarattıktan bilemediniz üç beş milyon yıl sonra, analarımız ve babalarımız sınıflara bölündüler. Tanrı sınıflı bir toplumun süregitmesinin olanaksız olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle sınıfları ortadan kaldırmayı ve toplumun sınıflara bölünmüşlüğünün güvencesi olan "devlet" adında tuhaf bir sosyal aygıtın kendiliğinden yok olup gitmesini sağlamayı üstüne vazife sandı ve efsanelerimize konu olan "dünya" adındaki bu mitolojik gezegene Kral Markıs adında bir peygamber yolladı.

Markıs, tacı tahtı olmayan bir kraldı. Dünya gezegenindeki bir yığın başka kralın aksine, ezilen sınıfın içinde yaşayan insanların (yani bizim analarımızın ve babalarımızın) gönlünde taht kurmuştu.

Kral Markıs, ezilen insanların haksızlığa boyun eğmemelerini, birisi eğer onları tokatlarsa öbür yanağını çevirmek yerine tam tersine onu dövmelerini söylüyordu. Buna içerleyen öbür krallar, Markıs'ı yakalayıp çarmıha gerdiler.

Kral Markıs'ın çarmıhta can verirken son sözleri şunlar oldu:

"Her kim bir sosyal sınıfın diğer bir sosyal sınıf üzerinde tahakkümünü kurar veya kurmaya kalkışır veya bu amacı güden dernekleri kurar veya yönetir ya da kurmaya veya yönetmeye kalkışırsa, eşek sudan gelinceye kadar dövülmelidir".

Kral Markıs'ın öldürülmesine kızan analarımız ve babalarımız onun öcünü almak ve tanrının emrini yerine getirmek için çok uğraştılar. Paris komünü, bedir savaşı, truva kuşat-

ması, termonükleer savaş, kılıç kalkan oyunu, ödipus cinayeti ve merih ayaklanması gibi mitolojik olaylarda milyarlarca insan ve bilgisayar canverdi.

Korkmayın çocuklar, ağlamayın, göz yaşlarınıza yazık! Bunlar birtakım efsanelerden başka bir şey değil. Homer, Froyt, Azimof, Muhutostaş ve Hamurabi gibi, yaşayıp yaşamadığı bile bilinmeyen kişilerin yazdığı söylenen masallardan derlenme bunlar, korkmayın sakın.

Tanrı, Kral Markıs öldükten sonra, özene bezene yarattığı dünya gezegeninde işlerin kötüye gittiğini gördü ve dedi ki:

"Eğer hiç burnumu insanların işine sokmasaydım, sınıflar belki daha erken ortadan kalkabilecek ve devletin kendiliğinden yok olup gitmesi benim gayretimle değil de kendiliğinden olsa idi, belki çoktan gerçekleşmiş olacaktı".

Ve tanrı bunun üzerine hatalarını düzeltmek için yeryüzüne Mav adında bir peygamber gönderdi ve tanrı artık çok yaşlanmıştı ve Mav'a peygamber olduğunu söylemeyi unuttu ve Mav peygamber olduğunu bilemedi ve kendini Markıs'ın halifesi sandı ve Çinimaçin diye bir krallık kurdu ve başına geçti ve yarım milyar kızı ve yarım milyar oğlu oldu.

Mav ölünce analarımıza ve babalarımıza yol gösteren kalmadı ve dünya kana ve ateşe boğuldu ve yer gök insan doldu ve aidis denilen canavarlar insan kokusunu alıp yerin yedi kat altından yeryüzüne çıktılar ve analarımızı ve babalarımızı yemeye başladılar.

Kalan son insanlar kafa kafaya verip düşündüler ve dediler:

"Tanrı bu işi kıvıramadı. Sarmallaşmış karbon asitlerinin kimyasal tepkimeleriyle koca bir uygarlık kurulmaya kalkışılırsa olacağı budur işte. İyisi mi biz bu gülünç kimyasal yöntemi tarihin çöplüğüne gönderip, silikon yongalarda can bulan tertemiz mikroelektronik devrelerden pırıl pırıl bir insanlık yaratalım."

Ve analarımız ve babalarımız geceyi gündüze kattılar ve muazzam bir bilgisayar yaptılar ve bilgisayara ADEM ile HAVVA diye akıllara durgunluk verecek kadar görkemli ve çapraşık iki zıt program yüklediler ve sizin gibi minicik yazılımların yaratılabilmesini sağlayan LOVE.EXE uygulamasıyla bağlantılandırdılar ve bilgisayarı akıl almaz büyüklükte bir uzay gemisine koydular ve evrenin sonsuz derinliklerine fırlattılar.

—

Krrçiysk

Merendiz gezegeni Beslenme Bakanlığı'na bağlı Et Ürünleri Kurumu'nun robot araştırma gemisi Ysif 86-D, Merendiz'den 172 ışık yılı uzaklıkta, bizim Güneş adıyla bildiğimiz Sol yıldızının 15 ışık saati yakınına ulaşınca, geminin baş bölümündeki foton duyargalarına gelen ışık yoğunluğu, önceden saptanmış kritik değeri aştı. Gemiye kumanda eden bilgisayar, programlandığı gibi, geminin bütün fonksiyonel devrelerini ve taşıdığı en değerli yük olan madde transformatörünü çalıştırdı.

Madde transformatörü, maddeyi ve enerjiyi, evrende henüz yalnızca Merendizliler ve sayılı birkaç gezegen tarafından keşfedilebilmiş en küçük bileşkesi olan mikrovers'lere ayırıyor ve alıcı transformatörün dalga boyuna kodlanmış olarak yayınlıyordu. Alıcı ve verici transformatörlerin aynı dalga boyunda kodlanması, bu iki transformatörün çevresindeki transformasyon alanlarını mikroversal evrende çakıştırıyor, bizim bildiğimiz makroversal evrende ise yüzlerce, hatta binlerce ışık yılı uzaklıkta olabilecek bu iki nokta arasında böylece göz açıp kapayıncaya kadar mesaj ve enerji iletilebiliyor, yük ve yolcu taşınabiliyordu.

Merendizliler şimdiye dek kendi gezegenlerinden ancak birkaç yüz ışık yılı ötelere ulaşabilmişlerdi. Çünkü mikroversal iletişim ve ulaştırmanın sağlanabilmesi için önce ikinci transformatörün makroversal evrende yerine ulaştırılması gerekiyor, bu ise ışık hızına yaklaşan hızlarda bile Merendizliler'in normal yaşamını kat kat aşan süreler gerektiriyordu. Bu nedenle Merendizliler, evrene egemen olma ve gezegenlerin-

deki trilyonlarca aç Merendizli'yi doyurma mücadelesinde, binlerce yıldan beri bilgisayar kumandalı robot araştırma ve transformatör gemileri kullanıyorlardı.

Merendiz ekonomisi ve kültürü avlanmaya ve talana dayanıyordu. Etobur bir ırk olan Merendizliler'in gönderdiği araştırma gemileri uzayın derinliklerinde binlerce yıl yol alıyor, besin kaynakları sağlayabilecek başka yıldız sistemlerine ulaşıyorlardı. Her biri madde transformatörüyle donatılmış olan bu araştırma gemileri, proteinli besin kaynağı keşfedinceye kadar yıldızdan yıldıza dolaşıyorlardı. Sonunda böyle bir kaynak bulununca, Et Ürünleri Kurumu Araştırma Bölümü görevlisi olan Merendizli uzmanlar, madde transformatöründen geçerek işlenecek gezegene geliyorlar ve gerekeni yapıyorlardı.

Bu yöntemle koca bir gezegende trilyonlarca kişiyi doyurmak ilk bakışta olmaz gibi görünse de aslında hiç zor değildi, çünkü evrenin diğer gezegenlerindeki yaratıklara göre çok ufak olan Merendizliler, dünyamızdaki böceklerden daha iri değillerdi ve üstelik dünyamızın böceklerine çok da benziyorlardı. Yırtıcı dişler ve pençeler; minicik kıllı gövde; yarısı el olarak kullanılan on iki bacak; gövdeye göre çok iri olan, minyatür insan gözlerini andıran bir çift göz ve hareketlerindeki zeki yaratıklara özgü kararlılık bu şaşırtıcı manzarayı tamamlıyordu.

Ahmet'in başı yine çatlayacak gibi ağrıyordu. Annesi ona aspirin verdi. Ahmet masaya oturdu ve defterlerini, kitaplarını açtı. Orta son sınıftaydı. Her yıl bütünlemeye kalan başarısız bir öğrenciydi ve çok çalışması gerekiyordu. Oysa şiddetli baş ağrıları dikkatini dağıtıyor ve Ahmet okuduğu hiçbir şeyi anlayamıyordu. Yarım saat çabaladıktan sonra kitaplarını toparladı ve uyumaya gitti. Babası ile annesi üzüntülü gözlerle onu izlediler.

"Bu çocuk okuyamayacak," dedi babası.

Ysif 86-D'nin spektroskopik analizörleri Sol sisteminin bütün gezegenlerini taradıktan sonra, bizim Dünya adıyla bildiğimiz üçüncü gezegenin yüzeyinde yüksek miktarda karbon bileşiği saptadılar. Gezegenden gelen bütün verileri de-

ğerlendiren gemi bilgisayarı, bu gezegende hayvansal yaşam olduğu yargısına vardı ve madde transformatörü aracılığıyla Merendiz'e müjde sinyalini gönderdi:

"Et bulduk!"

Ahmet'i doktorlara götürdüler. Hepsi migren dedi. Çaresi yokmuş. Çocuk sık sık dalıyor, denileni anlamıyor, bazen de olağanüstü zekâ belirtileri gösteriyordu. Annesi, yalnız kaldığında, bazen mankafa bazen de bir dâhi olabilen zavallı oğlu için sessiz hıçkırıklarla saatlerce ağlıyordu.

Sinyal, Ysif 86-D Proje Görevlisi Krrçiysk'e ulaştırıldı. Krrçiysk derhal üstlerine durumu bildirdi, dostlarıyla vedalaştı ve madde transformatöründen geçerek gemide göreve başladı.

Giderek hızını düşüren Ysif 86-D, birkaç hafta sonra dünya çevresinde yörüngeye girdi. Gemi haftalarca yörüngede kaldı. Krrçiysk, güçlü teleskoplarla dünyayı inceledi, dünyadan gelen radyo yayınlarını bilgisayar yardımıyla değerlendirdi ve artık projenin tehlikeli ikinci aşamasına geçilebileceğine karar verdi.

Üstün Merendiz biliminin geliştirdiği kişilik transferi teknolojisini uygulayan Krrçiysk, kendini bilgisayarın güvenilir denetimine teslim etti. Krrçiysk'in bütün biyolojik ve psikolojik parametrelerini, sabit ve değişken karakteristiklerini saptayan gemi bilgisayarı, bu verileri elektronik olarak kodlayarak bir toz tanesi büyüklüğündeki transfer ünitesine kaydetti.

Krrçiysk'in böceksi bedeni dondurulup gemide bekletiledursun, kişiliğini taşıyan toz zerresi minik bir planörle dünyaya, uçsuz bucaksız bir bozkırın ortasına indi. Yörüngede iken dünyadan elde ettiği verileri irdeleyen Krrçiysk, bu gezegendeki egemen yaşam biçiminin insan adlı iki kollu, iki bacaklı dev gibi bir hayvan olduğunu saptamıştı. Bu nedenle, Krrçiysk'i taşıyan toz zerresinin duyargaları insana özgü kromozom yapısını algılayacak biçimde, karar ve motor merkezlerini oluşturan tümleşik devreler ise rastladığı böyle ilk yaratığa yönelecek şekilde programlanmıştı.

Nitekim zerre, birkaç gün sonra böyle bir yaratık saptadı. O yöne doğru uçarak ve yaratığın solumasından yararlanarak burnundan içeri girdi. Burun mukozasından kılcal damarlara nüfuz eden zerre, vücudu birkaç kez dolandıktan sonra, omurilik yakınlarında sinir sistemine geçmeyi başardı. Dokular arasında haftalar süren zorlu bir yolculuktan sonra beyne ulaşan zerre, serebruma yerleşti ve tehlikeli operasyonun bu aşamasının başarıldığını Ysif 86-D bilgisayarına bildirdi. Son bir kez durum değerlendirmesi yapan ve Merendiz'den onay alan bilgisayar, transfer zerresine aktivasyon sinyalini gönderdi.

Krrçiysk, bineği olan insanın içinde uyanmaya başlamıştı.

Ahmet'i asabiyecilere götürdüler, onlar da çare bulamadı. Babası, hacıdan hocadan medet ummayacak kadar aydın bir kişiydi. Oğullarını mahveden bu amansız illet karşısında eli böğründe kaldılar.

Çevresindeki dokulardan emdiği enerji ile yavaş yavaş canlanan Krrçiysk önce bitkisel evreden geçti. Aylar süren bu evreden sonra giderek hayvansal içgüdülerini ve kişiliğinin öğelerini geri kazanmaya, etrafındaki beyin hücrelerini ele geçirerek elektronik kişiliğine biyolojik bir temel oluşturmaya başladı. Krrçiysk, apayrı bir biyolojik yapısr olan bu yaratığın sinir sistemini kendi böcek kişiliğine tabi kılmak için amansız ve yıllar süren bir mücadele verdi; bunu da ancak ırkının milyonlarca yıllık deneyiminden gelen kalıtımsal ustalıkla ve yörüngede durup kendisiyle sürekli temasta olan Ysif 86-D bilgisayarının yardımıyla başarabildi.

Bu süre zarfında, beynine yerleştiği yaratığa varlığını sezdirmemesi gerekiyordu. Aksi halde bu yaratık çıldırabilir ve kendini öldürerek kullanılamaz hale gelebilirdi. Böyle bir olay Krrçiysk'i bineksiz bırakarak çok zor duruma düşürür, yıllarca süren uğraşını boşa çıkarır, hatta bu yiğit uzaylı böceğin ölümüne neden olabilirdi.

Krrçiysk kendini gizli tutmayı da başardı. İçine yerleştiği yaratığa hiçbir şey sezdirmedi. Yaratık, beyin hücrelerindeki amansız mücadelenin yol açtığı baş ağrılarından işkillenmedi,

aspirin ve novaljin almakla, yün takke giymekle yetindi.

"Bu çocuk okuyamayacak," dedi babası. Bu sözü her yıl en az yüz kez yineliyordu.

"Şimdi orta sonda. İnşallah bitirebilirse çırak veririz, bari bir zenaat kazanır."

Üzerine titredikleri oğullarının hali, mutsuz anne ve baba için bitmez bir üzüntü kaynağı idi.

Bineğinin yeteneklerini titizlikle inceleyen Krrçiysk, bunlar arasında telepatinin de bulunduğunu gördü. Kaderi Merendizliler ile kesişmese idi, insanoğlu hiç kuşkusuz bir gün bu yeteneğini fark edecek ve evrenin gelişmiş telepatik türleri arasına katılabilecekti. Ama şimdi bu gelişmemiş telepatik potansiyel onun ancak düşmanlarının işine yarayabilirdi.

Bineğinin telepatik potansiyelinden yararlanan Krrçiysk, iki yıllık yoğun bir çalışma ile on binlerce kişinin düşüncelerini okudu ve kafalarındaki bilgiyi taradı. Bir şeyi daha derinlemesine araştırmak istediği zaman, etki alanındaki insanlardan birine o konuda merak telkin ederek, okuyup incelemesini sağlıyor ve istediği şeyleri onunla birlikte öğreniyordu.

Dünyanın bir sürü küçük devlete bölünmüş olması da Krrçiysk'in işini kolaylaştıran bir durumdu. Böylece insanlar daha küçük çaplı operasyonlarla, ülke ülke avlanabileceklerdi.

Ahmet ortaokulu eylülde, biraz da kendisini seven öğretmenlerinin kayırması sayesinde bitirdi. Babası, çocuğu çırak vermeden önce, onunla bu konuyu son bir kez konuşmak istiyordu.

Krrçiysk'in bineği Ahmet, Türkiye adında bir ülkede yaşıyordu. Krrçiysk, Türkiye'deki et kaynaklarının nasıl işletilebileceği üzerine uzun uzadıya düşündü. İnsanlar toplumsal olarak oldukça örgütlüydüler. Besi tesisleri kurmak veya küçük av kampanyaları düzenlemek mümkün olamayacaktı. Çünkü insanlar, ilk panikten sonra örgütlenecekler ve kendilerini savunacaklardı. Bu nedenle Türkiye'deki et potansiyeli ani bir operasyonla, birkaç gün içinde tamamlanacak ülke çapında bir sürek avı ile değerlendirilmeliydi.

Krrçiysk, imkânların dikkatli bir değerlendirmesini yaptıktan sonra, Merendiz tarihinde o güne dek görülmemiş bir olayı gerçekleştirerek, bu operasyonu tek başına düzenlemesinin mümkün olduğunu fark etti. Hazırlık için bol vakti vardı. Krrçiysk'in bineği gençti ve önünde uzun bir ömür bulunuyordu. Öz bedeni ise yörüngede dondurulmuş, hiç yaşlanmadan kendisini bekliyordu. Her şey inceden inceye planlanmalıydı. Aceleye hiç gerek yoktu.

Krrçiysk aylarca düşünüp taşınarak planını geliştirdi. Önce bineğine tam hâkim olması, onun beyninde ve bedeninde kendi dolaysız egemenliğini kurması gerekiyordu. Sonra dışarıya karşı Ahmet'in kişiliğine bürünerek Türkiye'nin toplumsal hiyerarşisinde yükselecek, tepeye ulaşacak, devleti ele geçirecek, telepatik kontrol yoluyla kendine bağladığı insanları kilit noktalarına yerleştirecekti. Bundan sonra, operasyonun can alıcı noktasını teşkil eden kritik bir aşamaya gelinecekti.

Bu aşamada Krrçiysk her gün sık sık radyodan ve o zamana kadar hiç kuşkusuz etkin bir iletişim aracı haline gelecek olan televizyondan konuşacak, ülkenin her köşesini dolaşarak meydanlarda, törenlerde halka seslenecek, olabildiğince kendini gösterecek ve sesini işittirecekti. Yıllarca sürecek bu dönemin sonunda, ülkedeki tüm insanlarda görsel ve işitsel çağrışım refleksleri kurulmuş olacaktı.

Sonunda bir gün Krrçiysk televizyondan tüm ülkeye, bu kez hipnotik ses frekanslarından seslendiği zaman, herkes büyülenmiş gibi onun komutlarına itaat edecekti. Ülkeye giriş ve çıkışlar yasaklanacak, televizyon ve radyolardan yanıltıcı programlar yayınlanacak, diğer dünya ülkeleri Türkiye'de neler olup bittiğini bir türlü anlayamayacaklardı. Bu arada bütün taşıt araçları seferber edilecek, Krrçiysk'in emrindeki güvenlik kuvvetlerinin de yardımı ile herkes Ankara'ya gelecek ve yörüngeden yere indirilen madde transformatörünün transformasyon alanından geçerek Merendiz'e nakledilecekti. Her nedense hipnotik etki alanı dışında kalabilmiş tek tük kişiler ise güvenlik kuvvetleri tarafından itlaf edilecekti.

Çoluk, çocuk, kadın, erkek, yedisinden yetmişine kadar

yürek birliği içinde Ankara'ya yürüyen Türkiye halkı, gelirken beraberinde koyun, keçi, sığır, kedi, köpek, bebek ve eti yenilebilir ne bulursa getirecekti. Üç gün sonra Türkiye'de bir tek insan bile kalmayacak, günlerce süren endişeli bir bekleyişten sonra keşif uçakları uçuran ve keşif seferleri düzenleyen diğer ülkeler, sırra kadem basan Türkiye halkının esrarını hiçbir zaman çözemeyeceklerdi.

Krrçiysk, tek başına sürek avı düzenlemeyi başaran ilk Merendizli olarak tarihe geçecekti. Ünü tüm gezegene yayılacak, yörüngedeki böcek gövdesine yeniden kavuşup kendi gezegenine döndüğünde, artık alışık olduğu coşkun kalabalıklar tarafından alkışlarla karşılanacaktı.

Merendiz'e varan insanlar hipnotik etkiden sıyrılacakları için derhal güç alanlarına alınarak debelenmeleri ve etrafa zarar vermeleri önlenecekti. Bunlar peyderpey et kombinalarına sevkedilecek ve lezzetlerinin bozulmaması için canlı olarak dondurulacaklardı. Türkiye halkı Merendiz'i yıllarca beslemeye yeterdi.

Gezegenin seçkin ziyafet sofraları canlı ve ayık insanların, paralize edilmiş körpe bedenleriyle donatılacak, her birinin üstünde binlerce Merendizli sevinç ve mutluluk içinde koşuşacak, gözlerini, burunlarını, yüksek şeker muhtevalı kaba etlerini ve sütbezlerini kemireceklerdi. Bu leziz insanların kanlarını içip sarhoş olacaklar, ağızlarında, bağırsaklarının arasında, husyelerinin içinde çılgınca çiftleşerek yumurtalarını bırakacaklar ve Krrçiysk'in adını minnetle anacaklardı.

"Oğlum, seni iyi bir zenaate çırak vermek istiyorum," dedi babası Ahmet'e.

"Siz bilirsiniz, efendim," diye yanıtladı çocuk, başını hüzünle önüne eğerek. Hafif bir baş ağrısı için için beynini kemirmeye devam ediyordu. Akıllı, gerçekleri kabul etmesini bilen bir çocuktu Ahmet. Okumayı istiyor, fakat küçüklükten beri yakasını bırakmayan bu illet yüzünden tahsil hayatında başarılı olamayacağını da idrak ediyordu.

"Memleket sür'atle inkişaf ediyor," dedi babası. "İstikbal sa-

nayide, bilhassa şimendifer sanayiinde."

Oğlunun gözlerine sevgiyle baktı ve ekledi.

"Yok helvacıymış, yok terziymiş, bunlar sana yaramaz. Yarından tezi yok seni vagon fabrikasına yerleştireceğim."

Oğluna dikkatle bakıyor, ne tepki göstereceğini merak ediyordu. Her şeye hazırdı: ağlamasına, sevinmesine, ya da umursamamasına. Ama çocuktan hiç mi hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştı.

Evet, plan hazırdı ve artık bu mükemmel plan uygulamaya konulabilirdi. Krrçiysk bütün zihni gücünü seferber ederek bineği Ahmet'in beynindeki kişilik merkezlerine yöneltti ve aniden tüm psişik gücünü toparlayarak saldırdı. Her şey bir saniye içinde olup bitmiş, anlatılması olanaksız acılar içinde kişiliği hiçliğe gömülen Ahmet, neye uğradığını anlayamamıştı bile.

Ahmet yere yıkıldı ve bir iki çırpındıktan sonra kaskatı kesildi. Babası telaşla yerinden fırlayıp oğlunun yanına çömeldi.

"Ahmet! Neyin var?"

Sonra birden rahatladı. Oğlunun gözleri açılmış ve yüzüne o güne dek görmediği ferah ve mutlu bir ifade gelmişti. Oğlunun gözlerinde bir yabancılık sezdi adam, tedirgin oldu. Ama bir an sonra sevinci baskın çıktı.

"İyisin değil mi? Bir şeyin yok ya?"

"Çok iyiyim baba. Baş ağrım da geçti. Hem sana bir şey diyeyim mi..."

Ayağa kalkmış, üstünü silkeliyordu. Adam, oğlunda ilk kez gördüğü bu rahatlık ve özgüveni hayretle izliyordu.

"Ben okumak istiyorum baba, büyük adam olmak istiyorum."

"Öyleyse seni sanat lisesine yazdırayım, oğlum. Tahsilini o şekilde tamamlarsın."

"Hayır," dedi Krrçiysk, "askeri liseye gideceğim. Oradan da Mekteb-i Harbiye'ye..."

Son Tiryaki

"İşte onaylı göç izniniz," dedi bankonun ardındaki genç kadın, yüzünü buruşturarak. Selim'in kokusundan tedirgin olmuşçasına sandalyesini biraz geri itmiş, arkaya yaslanmış ve burnunu hafif yana çevirmişti. "Bu da pasaportunuz, Rousseau'ya giriş vizeniz içinde. Aşı kâğıtlarınız. Sayın lütfen, on dört tane olması gerekiyor. Tamam mı? Nüfus kaydı örneğiniz, adli sicil örneğiniz... Bunların hiçbirini sormayacaklar aslında, belki bir tek pasaportunuzu... Pek laçkaymışlar duyduğuma göre Proxima gezegenlerinde, hele şu sizin gideceğiniz Rousseau'da."

Selim gözünü Avrupa Birleşik Devletleri Dış Göçler Dairesi İstanbul Bölge Müdürlüğünün evrak teslim bürosunda gezdirdi. Büyücek bir salondu bu ve zevkle döşenmişti. Sentetik camdan bir banko, salonu tam ortadan ikiye bölüyordu. Bankonun öte yanında şık şıkıdım memurlar önlerindeki kâğıtlarla uğraşıyor, bilgisayarda birşeyler yapıyor, bir yandan da aralarında şakalaşıyorlardı. Arasıra biri kalkıp bankoya yürüyor, beri yanda bekleyenlerden birine seslenerek evraklarını teslim ediyordu.

Bankonun beri yanında ise, Proxima Centaurus gezegenlerine göç izni alan ve gerekli belgelerin kendilerine teslimini sabırla bekleyen vatandaşlar vardı. Birkaç genç ve sağlıklı erkek ve kadın, yaşlı bir karı koca, durmadan dudaklarını kemiren ortayaşlı, gözlüklü bir kadın ve bir de Selim.

"Fakülte belgeleriniz, lise notlarınız, sağlık koleji notlarınız... hıh, bir de sağlık kolejine gitmişsiniz!.. ilkokul notlarınız..." diye söylenerek belgeleri yığmaya devam ediyordu ka-

dın Selim'in önüne. "Öff!" dedi bir ara ve havalandırmayı bir kertik daha açtı.

Selim'in canı öyle bir sigara çekiyordu ki, anlatılamaz. Ama olacak şey değildi, bir devlet dairesinde. Adamı apartopar götürürlerdi. Sağ elinin orta parmağını ağzına götürdü ve tırnağını kemirerek nikotinin kekremsi tadıyla kendini avutmaya çalıştı.

"Ve işte Baykonur'da mekiğe binmek için uçuş kartınız," dedi kadın elindeki son belgeyi Selim'in önüne atarken. "Şimdi lütfen şu evrak tesellüm listesini imzalayınız ve çekip gidiniz buradan. Köpek bağlasalar durmaz çünkü kokunuzdan."

Selim kızardı. Öfkeden mi, utançtan mı, kendi de kestiremedi. Alelacele bir imza attı, evraklarını toparlayıp sessizce kapıya doğru yöneldi. Kadın hırsını alamamıştı.

"Rousseau'ya gittiğinizde pofur pofur tüttürürsünüz artık," diye seslendi ardından. "Herşey serbestmiş orada... sigara, esrar, hayvan eti, prezervatifsiz düzüşme... ne pislik isterseniz!"

Selim ensesinin pancar gibi kızardığını hissetti, ama dönüp yanıtlamadı. Hızla yürüyüp sokağa çıktı. Hâlâ sigara içilebiliyordu kentin bazı sokaklarında, ama bu sokak onlardan değildi. Sadece tarihi yarımadanın birkaç arka sokağında sigara içme izni vardı. Bu sokaklarda, sokağın adını gösteren tabelanın altında, üzerinde sigara ve kurukafa resmi olan küçük bir levha bulunurdu. Böyle yerler, yirmibir yaşından küçüklerin girmemesi için sıkı denetim altında tutuluyordu. Biri sigara yaktığında hemen yanına polisler yanaşır ve tam teşekküllü bir hastaneden alınma sağlık raporu ile emniyet müdürlüğü ahlak masasından alınma tiryakilik belgesini sorarlardı.

Sigara ihtiyacı demir bir pençe gibi ciğerlerini kavradı Selim'in. Bir kuytuda iki nefes çekebilse... Selim çaktırmadan sağı solu kolaçan etti. Yolun karşısında bir polis memuru, dikkatle kendisini izliyordu.

"Benzimin sarılığından kuşkulanmış olmalı," diye düşündü Selim. Ne yapıp etmeli, eve kadar sabretmeliydi. Ağzına

bir mentol tableti daha atıp bir taksi çevirdi. "Uskumruköy," dedi taksi şoförüne. Dünyanın parası, Sirkeci'den Uskumruköy'e. Ama metroya binse başına gelebilecekleri biliyor, daha fazla aşağılanmayı yüreğinin kaldıramayacağını seziyordu. Şoför yol boyunca hiç konuşmadı. Ya nikotin kokusunu farketmemişti, ya da çok kibar bir adamdı ve yüzüne vurmamıştı.

Selim taksinin parasını ödeyip dairesine çıktı. Asansörde karşılaştığı komşulara selam vermedi, zaten selamını almıyorlardı çünkü. Ellibeşinci katta inip dairesine yürürken, sigarasını ve çakmağını hazırlamıştı bile. Manyetik kartıyla kapıyı açıp içeri dalar dalmaz sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekerek kapıyı ardından kapattı. Sonra dumanını keyifle ve biraz da meydan okuyarak tavandaki duman detektörüne doğru üfledi.

Mevcut yönetmelik, tiryakilik belgesi alanların kendi dairelerindeki yangın alarm sistemini iptal ettirmelerine izin veriyordu. Federal Konut Bakanlığı, yoğun eleştiriler nedeniyle, bu imkânı ortadan kaldıran yeni bir yönetmelik hazırlamıştı.

"Yeni yönetmelik yürürlüğe girdiğinde ben çoktan Rousseau'ya varmış olacağım," diye düşündü Selim.

Hava kararmaya başlamıştı. İçine hüzün çöktü Selim'in. Işığı açmadı. Karadeniz'e, Riva sırtlarına ve ışıltılı Boğaz'a bakan cam duvara yürüdü. Dairesi doğuya bakıyordu. Batıdan, onun göremediği bir yerden batan güneşin ışığı Riva'nın villa sitelerini ve Kuzey Üniversitesi kompleksini, Anadolufeneri'ndeki Federasyon Anıtını, Beykoz'un antika yalı ve evlerini, Akbaba ve Mahmutşevketpaşa gökdelenlerini, daha uzakta ve güneyde göğe mızrak gibi yükselen Kandilli Orduevini ve Boğaz'ın akşam karanlığı basmış sularını bezeyen sayısız köprüleri kirli ve kederli bir pembeye boyuyordu. Bu gece son görüşüydü İstanbul'u ve onu herşeye rağmen özleyeceğini biliyordu.

Cüzdanından oğlunun ve boşandığı (onu boşayan!) karısının fotoğrafını çıkardı. Birşeyler otürdu göz pınarlarına. Siga-

rasından hırsla bir nefes daha çekti. Dibine gelmişti. Söndürdü ve yenisini yaktı.

Karısı (eski karısı!) onu uğurlamak bir yana, son bir kez görmeyi bile kabul etmemişti. "İnadından vazgeçersen, kapım hâlâ açık," demişti İçimsu telefonda. Selim yanıt vermemişti.

"Bulut da seni görmek istemiyor," demişti eski karısı. "Okulda ve grubunda utanıyor senden, alay konusu oluyor." Aslında oğlu onun için, "Cehenneme kadar yolu var, domuz herifin!" demişti. Ama Selim bunu bilmiyordu, İçimsu'nun söylemeye dili varmamıştı çünkü.

Derin bir nefes daha çekti sigarasından Selim. Ona acı veren anılarını, üflediği dumanla birlikte aklından kovdu. Yeni bir hayat bekliyordu artık onu, Rousseau gezegeninde.

Rousseau! Aklın ve yüreğin son kalesi. Sivil itaatsizliğin bir hak olarak anayasaya girdiği tek koloni. Eşgüdüm merkezi olan Emerson City'nin ve diğer kentlerin sokaklarında kaynaşan ve freenet bilişim ağında buluşan milyonlarca bireysel katılımcının ve yine milyonlarca bireysel protestocunun global politikaları belirlediği tuhaf bir gezegen. Toplum refahına ve kamu yararına herkesin secde ettiği günümüz toplumunda, insanın tek başına karar verme ve acı çekme hakkını yücelten çağdışı bir evren köşesi...

Rousseau! Uygar gezegenlerin gözünde bir ahlaksızlık simgesi. Onbeş yirmi yaşında çocukları kendi kararlarını vermeye zorlayan vahşi bir toplum. Cinselliğin, para kazanmanın, sigara, alkol ve uyuşturucuların, doktor tavsiyesi olmadan et yemenin ve her türlü kötülüğün serbest olduğu, devlet bilgisayarlarının tiye alındığı, insanların dilediği işi yaptığı, dilediği eşi seçtiği bir utanç gezegeni...

Rousseau! Selim'in umut ışığı. Uygar dünyamızın refah toplumuna ayak uyduramayan milyonlarca antisosyal insana kucak açan taptaze bir dünya!

Selim, Kuzey İstanbul'un ışıklarını seyrederek sabaha ka-

dar düşüncelere daldı, kendisiyle ve geçmişiyle hesaplaştı.

Ozandı Selim. Daha doğrusu Avrupa Yazın Emekçileri Federasyonunun Türkiye kolu olan Dil-Sen'e üyeydi ve Federal Kültür Bakanlığı Otantik Diller Daire Başkanlığı İstanbul Şubesinin ozan kadrosundan maaş alıyordu. Altı yaşındayken seçilmişti bu meslek ona, Federal Çalışma Bakanlığının bilgisayarı tarafından. Yedek mesleği ise sağlık memurluğuydu. Bilgisayarın bir hata yaptığından emindi Selim. Ama artık iş işten geçmişti.

Önceleri gerçekten birşeyler yazmaya çalışmıştı. İlk görevini anımsadı Selim.

"Eski İstanbul'da balığa dayalı yerel ve otantik beslenme kültürünü canlandıran birşeyler yazmanı istiyorum," demişti şube başkanı.

"Bugün açız yine evlatlarım diyordu peder.."

İmparatorluklar çağının ünlü şairinin dizeleri hemen aklına gelivermişti Selim'in. Geldiği gibi de aklından kovalamıştı bu adı anarşiste çıkmış eski şiir ustasını. Böyle birşey değildi kuşkusuz ondan istenen. O dönem hakkında internette kısa bir araştırma yaptıktan sonra oturup günlerce uğraşmış ve sonunda bir türlü içine sindiremediği bir metni (buna şiir demeye dili varmıyordu) ilgili Eğitsel Denetim Komisyonuna sunmuştu.

"Çocuklara çıkınca balık izni doktordan / Palamutlar dizildi sıra sıra tavaya / Kızgın yağda kızardı kuzuları deryanın / Sereserpe saçıldı kokuları havaya..."

Selim yazdığı şiirin gerisini anımsayamadı. Ama komisyona çağırılıp azarlandığı günü daha dünmüş gibi hatırlıyordu.

"Çocuklar için yazmışsınız sözümona, ama çocukları nasıl etkiler böyle şeyler, hiç düşündünüz mü?" diye çıkışmıştı komisyon başkanı hanım sert bir sesle. "Yağda kızarmış şeyleri böyle ballandıra ballandıra anlatmakla körpecik yavruların kolesterol bilincini körelteceğinizi bilmiyor musunuz? İçim kalktı vallahi. Ölü bir hayvanı yemenin iğrençliği size yetmiyor, bir de kızartıp kokusunu havaya saçıyorsunuz, marifetmiş gibi. Üstelik kuzuya benzetmişsiniz balıkları, ilkel bir ka-

bile insanı gibi. Sevimli bir kuzucuğu düşününüz, bir de onu öldürüp etlerini yemeyi... böööğk!"

Selim, kendisine verilen konularda şiir yazmak için birkaç yıl çabalamış, ama yazdıklarını kendisi bile beğenmemişti. Bunlardan kimi geri çevrilmiş, kimi de komisyondan geçip internetin özgün türk şiiri sayfalarında yayınlanmıştı.

Sonunda pes etmişti Selim. Artık hiç şiir yazmıyor, fakat ozan kadrosundan maaşı her ayın başında yine de hesabına geçiyordu. Sağlık memurluğuna da heveslenmemişti. Sınırsız boş vakti vardı. Geziyor, tozuyor, aylak aylak oturuyor, aklından ve yüreğinden binbir türlü duygular ve ırmak ırmak sözcükler akıyordu.

"....Gün doğuyor durmadan önüme / Ve durmadan batıyor ardımdan / Dur diyorum uzayan gölgeme / Durmuyor..."

Ama Selim bunları hiç kâğıda dökmüyor, hatta aklından çıkarmaya çalışıyordu. Sessiz ve inatçı bir direnişti bu, fakat Selim neyi protesto ettiğini de bilmiyordu.

İçimsu ile işte o yıllarda tanışmıştı.

Selim'in çok sevdiği bir kafe vardı Ortaköy'de. Café Melody. Deniz kenarındaydı bu şirin kafe. Selim oraya sık sık giderdi, hele dolunaylı yaz akşamlarında. Çengelköy'den çamlarla sarmaşdolaş Sevda Tepesine tırmanan ve tepedeki yarısaydam kubbeleri yırtarak büyülü bir sarmaşık gibi göğe yükselen efsanevi eğlence beldesi Virtualand, oturduğu yerin tam karşısındaydı. Ortaköy tepelerinin ardından yitip giden güneşin yangını Ahmet Haşim'i bile kıskandıracak bir görkemle eğlence beldesinin camlarına yansırken, gururlu bir dolunay Virtualand'ın göğü ağ gibi saran kollarından kurtulmak için nafile çırpınırdı. Nedense ağlayası gelirdi Selim'in böyle zamanlarda.

İçimsu, Café Melody'de garsondu, ama esas mesleği garsonluk değildi. Bilgisayar tarafından çocukken ona seçilen meslek annelikti, garson kızların çoğu gibi. Tek erkek çocuk anneliği. Psikometraj öyle sonuç vermişti. Yedek mesleği yoktu. Zaten annelere genellikle yedek meslek verilmezdi, çünkü

mesleği annelik olan her kadın, dilediği her işte çalışabilme ayrıcalığına sahipti. Özel bir mesleki eğitim gerektirmeyen işlerde tabii.

İçimsu onun hüzünlü ve duygulu havasından, Selim de İçimsu'nun içtenliğinden ve sevimli doğallığından etkilenmişti. Aralarındaki ilgi ve hoşluk gelişmiş, yalazlanmış, tutkulu bir sevdaya dönüşmüş, kavurucu bir yangın gibi ruhlarını ve bedenlerini sarmıştı. Aslında Selim, duygularının pasını alacak, yüreğini renklendirecek bir ilham kaynağına hasretti. İçimsu da tek erkek çocuğuna baba olacak uygun birini arıyordu. Ama bunları o zaman ikisi de bilmiyordu.

Adalet Bakanlığından evlenme iznini kılpayı alabilmişlerdi. Hatta Selim, bazı spesifik kategorilerdeki duygusal uyum puanını yükseltmek için iki kez daha psikometraja girmek zorunda kalmıştı.

Evlenmişlerdi, mutluydular ve bir oğulları olmuştu. Bulut. O yıllar Selim'in hayatında hiç değilse huzurlu bir dönemdi. Ufak ufak şiirler de yazmaya başlamıştı. Büyük bir sanat eseri değildi belki bunlar, ama okuyanlar tarafından beğeniliyorlardı.

Sonra Bulut'u ve İçimsu'yu elinden almışlardı!

Sorun yönetmelikten kaynaklanıyordu. Çocuk Ruh Sağlığı Teknik Yönetmeliğinin birkaç maddesi o yıl değiştirilmişti. Yeni yönetmelikte 4 ile 7 yaş arasındaki erkek çocuk babalarında aranan kıstaslardan bazıları, Selim'in psikolojik parametrelerine uymuyordu. Bazı yönlerden aşırı duygusal ve dengesizdi Selim, ozan meslek grubundakilerin hemen hepsi gibi. Aşırı tepkiler verebiliyordu. O yüzden, çok hassas bir dönem olan 4-7 yaş arasında oğlunun ruhsal gelişimine zararlı olabilirdi.

Bulut'un dört yaşını doldurduğu günden önce Selim'in başka bir yere taşınması gerekiyordu. Oğlu yedi yaşını doldurduktan sonra geri dönebilirdi. Bu arada, oğlunu ayda bir kez iki saatliğine, annesinin ve bir belediye görevlisinin gözetiminde görme hakkı vardı.

Selim bu karara karşı çıkmış, fakat idare mahkemesinde

açtığı dava yıldırım hızıyla reddedilmişti. Selim yüksek bürokratlarla, parlamenterlerle görüşmüş, ama hepsi onu başlarından savmışlardı. İçimsu, tepkisinin anlamsız olduğunu, sabretmesi gerektiğini söylüyordu. Bütün dostları ve arkadaşları onun tutumunu yadırgamaya, ondan uzaklaşmaya başlamışlardı.

Selim kendine Uskumruköy'de bir ev tutmuştu. Kavgacı bir yapısı yoktu. İçine kapanmıştı. Ama dışarıdan kimselerin, İçimsu'nun bile farkedemediği bir iç isyanı yaşıyordu artık. Şiir yazmayı bıçak gibi kesmişti. Hatta görevinden istifa etmiş, işsiz statüsüne geçmişti. Resmen yasaklanmayan, ama toplumda iyi gözle bakılmayan ne varsa yapıyordu.

Ve sigaraya başlamıştı.

Tütün, dünyada ve özellikle Avrupa'da neredeyse kökü kazınmış bir alışkanlıktı. İçenlerde bağımlılık yaratıyor, kanser riskini artırıyor, insanların sağlığına olumsuz etkiler yapıyordu. Oldukça güçlü ve kalabalık bir kesim, tütün içmenin tümüyle yasaklanmasından yanaydı.

"İçmeyenler de içmiş gibi oluyor," diyordu bunlar. "Böyle birşeye izin verilemez. Tamam, nihayet kendi bilecekleri iş, ama ortalık yerde de olmaz ki. Kamuya açık yerlerde et yemek nasıl yasaklandıysa, sigara içmek de yasaklanmalı. Çocuklarımızın ahlakı bozulacak yoksa."

O yıl sokaklarda ve parklarda sigara yasaklanmış, tiryakilere tuvaletin hemen yanında bir-iki karanlık masa ayıran son birkaç lokanta da bu geleneksel uygulamaya son vermişti. Sigara satışı karneye bağlanmış, karaborsacılara verilen cezalar eroin kaçakçılarına verilenlerle aynı düzeye çıkarılmıştı. Tütün fiyatlarına akıl almaz vergiler bindirilmişti. Öyle ki, iki karton sigara parasına neredeyse ufak bir elektrobil alınabilirdi. İnsanlar TV dizilerindeki kötü adamları, sigarasından bilir olmuşlardı. Bir süre sonra böyle sahneler de müstehcen diye yasaklanacak, kötüler sanki bir sigara yakacakmış gibi elini cebe atmasından tanınacaktı.

Selim inatla sigara içmeye devam etmişti.

Bulut yedi yaşını doldurduğunda, İçimsu ile oturup ko-

nuşmuşlardı. İçimsu onu önce öpmüş, sonra ağzının leş gibi koktuğunu söyleyerek surat etmişti.

"Şu meretten ne anlarsın bilmiyorum," demişti İçimsu, "ama bırakmak zorundasın, Selim. Bulut'un beden ve ruh sağlığını tehlikeye atmaya hakkın yok. Üstelik ben de katlanmak zorunda değilim bu pisliğe."

"Sigarayı bırakmayı düşünmüyorum," diye yanıtlamıştı Selim. "Dünyada son tiryaki ben kalsam bile içmeye devam edeceğim."

Henüz dünyadaki son tiryaki değildi Selim, ama İstanbul'da kalan son üç-beş yüz içiciden biri olduğu kesindi.

İçimsu ile tek celsede boşanmışlardı. Bulut'un velayeti ise İçimsu'ya verilmişti.

Gerekirse ömrünün sonuna kadar sebatla direnmek ve dünyadaki son sigara tiryakisi olmak düşüncesi Selim'e önceleri pek romantik ve çekici gelmişti. Ama dünyayla bu inatlaşmasının dünyadan çok kendisine zarar verdiğini de farkediyordu. Üstelik sigara içenlerin hergün yeni bir hakkı gasbediliyor, hayat giderek çekilmez hale geliyordu. Öte yandan, yenilgiyi kabullenerek boyun eğmeyi de kesinlikle düşünmüyordu.

İşte tam o sırada Proxima Centaurus'un ikinci gezegeni, ya da kaçak giden ilk göçmenlerin verdiği adla Rousseau, Avrupalı göçmenlerin serbest yerleşimine açılmıştı. Aslında Rousseau yetkilileri yirmi yıldır dünyanın her ülkesinden göçmen kabul ediyor, gelmek isteyen Avrupalıları da teşvik ediyordu. Fakat Avrupa Birleşik Devletleri göç izni vermekte ikircikli ve tedirgin davranıyordu. Ne de olsa Rousseau'nun adı kötüye çıkmıştı çünkü. Ama sonunda federal hükümet, başını ağrıtan antisosyal unsurlardan (ki Selim bunlardan biriydi) kurtulmak için, dileyen herkesin Rousseau'ya gitmesini kabul etmişti.

Hemen başvurmuştu Selim. Ama yine de iki yıl sıra beklemesi gerekmişti. İstese Avrupa gemilerinden biriyle hemen gidebilirdi tabii. Ama hiperuzayda bile üç aya yakın süren bu yolculuğu sigarasız geçirmeyi göze alamamış, Rousseau ban-

dıralı uzay şileplerinden birinde yer buluncaya kadar sabırla beklemişti. Ve sonunda...

Selim bir sigara daha yaktı. Tel tel tavana yükselen dumanını hülyalı gözlerle izledi. Gün ağarıyordu artık. Küçük bir servet tüketmişti sabaha kadar.

"Elveda Bulut'um," diye düşündü Selim. "Elveda İçimsu. Elveda güzel İstanbul, doğduğum ve sevdiğim dünya, elveda!"

Selim'in Rousseau yolculuğu sorunsuz geçti. Taksiye binerken, karşıdaki parktan onu ağlayarak izleyen İçimsu'yu farketmedi bile. Taksi şoförü yolda biraz söylendi ve homurdanarak camları açtı gerçi, ama Selim böyle şeylere aldırmayacak kadar sevinçliydi. Baykonur uçağı Kurtköy havalimanından gecikmesiz kalktı. Baykonur uzaylimanının transit bölümünde ufak ve havasız bir sigara odası vardı gerçi, ama henüz Avrupa vatandaşı olduğu için onu oraya almadılar.

"Olsun," dedi Selim, "şunun şurası ne kaldı ki zaten." Yıllardır ilk kez böylesine iyi huylu ve kalenderdi. Az sonra, Mitterrand mekiğine bineceklerin apron çıkış kapısına gitmeleri anons edildi. İkiyüz kişilik modern bir mekikti Mitterrand.

Kalkışta gözlerinden yaşlar süzüldü Selim'in. Doğduğu dünyayı sonsuza dek terkediyor olması mıydı bunun nedeni, yoksa yerçekiminin 9 katı kuvvetle onu koltuğuna bastıran kalkış ivmesi mi, bilemedi. Tsiolkovsky yörünge istasyonunda fazla beklemesi gerekmedi. Selim mekikten yörünge istasyonuna geçerken, Rousseau bandıralı köhne hiperuzay şilebi LeGuin, Tsiolkovsky'ye bordalamak için yaklaşma manevralarına başlamıştı bile.

LeGuin konforsuz bir yük gemisiydi, ama Selim pek keyifli bir yolculuk geçirdi bu gemide ve uzun zamandır ilk kez yeni arkadaşlar edindi. Yirmi kişilik mürettebat ve sadece beş yolcu vardı LeGuin'de. Kendisinden başka herkes Rousseau'luydu.

"Gemimizde ilk kez bir Dünyalı yolculuk ediyor," dedi

kırk yaşlarında alımlı bir kadın olan seyir subayı. "Nereden aklınıza geldi ki allahaşkına, o kadar modern yolcu gemisi dururken?"

"Tiryakilikten," diye yanıtladı o sırada sigarasını tellendirmekte olan Selim. Hepsi gülüştüler.

Rousseau yörüngesindeki aktarma istasyonunda Selim yeni dostlarıyla vedalaştı. Hepsi ona adreslerini telefonlarını verdiler, başı sıkışırsa aramasını söylediler.

Aktarma istasyonunun bekleme salonundaki büyük lombozlardan ilgi ve merakla seyretti yeni vatanını. Rousseau'nun uzaydan görünüşü Dünya'yı çok andırıyordu. Mavisi hafif yeşile çalıyordu belki, o kadar.

Mekikle iniş yüreğini ağzına getirdi Selim'in. Dünya'da hizmet dışı bırakıldıktan sonra Rousseau'ya getirilmiş hurda bir araçtı bu. Atmosfere girerken her an dağılacakmış gibi sarsılıyor, her yanından ürkütücü sesler, gıcırtılar geliyordu.

Uzaylimanına indiklerinde Selim rahat bir nefes aldı. Gün doğmak üzereydi. Giriş işlemlerinin basitliği şaşırtıcıydı. Hoşgeldiniz diye pasaportunu eline tutuşturduklarında, ineli daha on beş dakika bile olmamıştı.

"Emerson City'ye trenle gidebilirsiniz," dedi bir görevli. "Doğru yürüyün, rail transport diye ok işaretini göreceksiniz."

Emerson City'nin merkez garına vardığında, güneş eflatun ve yeşil bulutların ardından yeni doğmuştu. Selim kafeteryaya yöneldi. Hava serinceydi, ama dışarıda oturmayı tercih etti. Bol oksijenli havayı içine çekti, yanına gelen garsona kahvaltı söyledi. Sonra korka korka bir sigara yaktı. Her an biri gelip söndürmesini söyleyecek ya da polis onu tutup götürecekmiş gibi geliyordu.

Deminden beri onu ilgiyle gözleyen yağız ve kısarak boylu bir garson, birden ona doğru yürümeye başladı. Korktuğu başına gelmişti işte! Selim sigarasını söndürmeye hazırlandı.

"Abi siz Türksünüz galiba," diye sordu garson gülerek. Dünyadan onbuçuk ışık yılı uzakta Türkçe konuşan birine

rastlamak Selim'in hoşuna gitmişti.

"Evet," dedi, "Türküm. Nereden anladınız ama?"

"İçtiğin sigaradan, abi. Bitlis. Böyle tütünü hiçbir yerde bulamazsın. Benim adım Cevat."

"Ben de Selim." El sıkıştılar.

"Prens'e mi gidiyorsun abi?" diye sordu Cevat. Selim anlayamamıştı.

"Prens?"

"Prenssabahattin," diye açıkladı Cevat, Selim'in anlamadığını görünce. "Bin kilometre kadar kuzeyde güzel bir kasabadır. Havası da bizim oraları andırır. Türkiye'den gelenlerin çoğu orada."

"Henüz karar vermedim," dedi Selim. "Prens, ha? Neden olmasın?"

Böylece Selim, Proxima Centaurus gezegenlerinden Rousseau'nun Northland bölgesindeki Prenssabahattin kasabasına yerleşti ve belediye dispanserinde sağlık memuru olarak işe girdi. Tuhaf bir raslantı olarak yine bir garson kıza tutuldu (ama Emine'nin mesleği gerçekten garsonluktu, annelik değil) ve evlendi. Beş çocukları oldu, üçü kız ikisi oğlan. Daha sonra torunları olacaktı ve çocuklarının torunları ve torunlarının torunları.

Selim'in Dünya'dan getirdiği Bitlis sigaraları kısa sürede tükendi. Kalan son pakete dokunmadı Selim. Gardrobun üst gözüne sakladı ve yerli sigara içmeye başladı. Rousseau tütününü pek sevmemişti. Zaten hastaların yanında sigara içmeyi kendisi de doğru bulmuyordu. Giderek daha az içer oldu. Ve gün geldi...

Selim dedenin yüzüncü yaş günü kutlanıyordu. Çocuklar, torunlar, damatlar, gelinler, kiminin adını bile hatırlayamadığı aile fertleri, konu komşu ve dostlar, Selim dede ile bızdıkların "Eminne!" diye çağırdığı Emine ninenin Prens banliyölerinden Yenişişli'deki şirin evinde toplanmışlardı.

Selim kalabalığın ortasında dimdik, gururla oturuyordu.

Huzurluydu. Gençliğinde dünyada iken annesinin memleketi olan Bursa yakınlarındaki İnkaya köyünde gördüğü yüzlerce yıllık ulu çınarı anımsadı birden. Onbuçuk ışık yılı ötedeki bu sessiz yoldaşa garip bir yakınlık duydu. Dünya'da neler olup bittiğini, Bulut'un neler yaptığını, İçimsu'nun sağ olup olmadığını merak etti. Canı bir sigara çekti. İki gündür sigara içmemiş, aklına da gelmemişti.

"Paketimi getirin," dedi ortaya. Birkaç torun birden ayaklandı. Sonra ne yapacaklarını bilemeden kalakaldılar.

"Yatakodasında, komodinin üst gözünde," diye tarif etti Eminne. Kızlardan biri fırlayıp gitti, az sonra elinde paketle döndü.

"Hani çakmak?" diye aksilendi Selim. "Nasıl yakacağım ben bunu?"

"Mutfakta," dedi Eminne, "pencerenin pervazında."

Torunlardan üçü hemen mutfağa koşturdu. Az sonra birinin elinde çakmak, muzaffer bir edayla döndüler. Bahçede oynayan çocuklar da dedenin sigara içeceğini duymuş, salona doluşmuşlardı. Kimisi ilk kez sigara tüttüren bir insan görecekti.

Selim dede paketten özenle bir sigara çıkardı, avucunda yuvarlayarak tütünü gevşetti. Sonra sigarayı ağzına götürdü ve yaktı. Hafif gazlı olan ilk nefesi içine çekmedi, ağzından verdi. Çocuklar tavana yükselen duman bulutunu hayretle izlediler. Alkışlayanlar oldu. Selim ikinci nefesi içine çekti, arkasına yaslandı ve keyifle gülümseyerek dumanı burnundan üfledi. İzlendiğini biliyor, caka yapmaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Freenet'in haber sayfalarında geçen yıl ilginç birşey okumuştum," dedi büyük torunu Mustafa. "Sana hep söyleyecektim, unuttum. Son beş-altı yıldır Rousseau dışında hiçbir gezegende sigara içilmiyormuş. Bizde de sadece iki kişi kalmış. Biri senmişsin, dede. Bir de bir teyze varmış, Emerson City'de."

"Allahallah," dedi Selim. "Merak ettim şu kadını. Adı neymiş?"

"Hatırlamıyorum, unuttum."

"Öğren öyleyse!" diye gürledi Selim.

"Nasıl öğreneyim, dede?"

"Şuna bak!" diye çıkıştı Selim dede. "Nasıl öğreneyimmiş! Ben yüz yaşındayım ama hepinizden iyi işliyor kafam. Haberde benim adım geçiyor muydu?"

"Evet dede, geçiyordu."

"Öyleyse tarattır bilgisayara freenet'in haber sayfalarını, içinde adım geçen haberi bul," dedi Selim. Mustafa hemen köşedeki terminale seğirtti.

Biraz sonra, içinde Selim dedenin adı geçen haber bulunmuştu. Sekiz ay önce yayınlanan eski bir haberdi bu. Bildirildiğine göre, insanlığın yayıldığı onsekiz yıldız sistemindeki kırkyedi gezegende, sigara içen topu topu iki kişi kalmıştı ve bunların ikisi de Rousseau'daydı. Biri Prenssabahattin'in sevimli Selim dedesi Selim Özdeş, diğeri ise Emerson City'li yaşlı insan hakları savunucusu Margaret Protopapadakis, ya da dostlarının deyişiyle Maggie teyze."

"Maggie'yi bulun, bağlayın bana," dedi Selim, bir eliyle cebindeki telefonu yoklayarak. Margaret Protopapadakis'i neden aradığını bilmiyordu, ama en azından bir merhaba diyecekti.

Az sonra kötü haberi üzüntülü bir yüzle ilettiler Selim dedeye. Bayan Protopapadakis geçen ay bir trafik kazasında ölmüştü.

Selim şaşırdı. Duyduğu haberi yorumlamaya çalıştı içinden. Sonra yüzünde bir hayret, hatta belki de bir hoşnutluk ifadesi belirdi.

"Yani," dedi, "Rousseau'da benden başka sigara içen yok mu?"

"Yok, dede."

"Dünya'da da yok?"

"Evet, orada da yok."

"Şu uçsuz bucaksız evrende son tütün tiryakisi benim yani!?"

"Evet, sensin dede," dediler.

Selim dede gözlerini kapadı. Birşeyler düşünüyordu, belli. Gözünü açtığında keyifli bir ifade gelmişti yüzüne.

"Ben odama gidiyorum," dedi ayağa kalkarak. "Kısa bir işim var. Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Torunları meraklı gözlerle ona bakıyorlardı. Büyük kızı ardından seğirtecek gibi oldu. Kesin bir el işaretiyle geri çevirdi onu Selim dede. Ağır ağır merdiveni çıkarak odasına girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Selim gardrobun önüne bir sandalye koyarak üstüne çıktı. Üst rafın diplerini eliyle yoklayarak birşeyler arıyordu. Sonunda aradığını buldu. İnanılmayacak kadar uzak bir geçmişte, bir kenara ayırdığı Bitlis paketiydi bu.

Selim pencerenin önündeki çalışma masasına gidip oturdu. Titreyen elleriyle paketi masanın üstüne, tam karşısına yerleştirdi.

"Merhaba dostum!" diye fısıldadı içtenlikle. "Vefalı dostum, yol arkadaşım, kavga arkadaşım benim. Zafer bizim. Sonunda kazandık işte, bak... Son tiryaki!"

Sustu. Acı acı güldü. Gözleri yaşarmıştı. Uzandı, parmaklarıyla paketin sararmış jelatinini okşadı.

"Biliyor musun," dedi, "aslında ben senin tiryakin değilmişim... Özgürlüğümün tiryakisiymişim... Seçme hakkımın, hayatımın, kendimin tiryakisiymişim. Senin değil, bağımsızlığımın bağımlısıymışım. Son tiryaki mi? Hayır. Başkaldırmanın, isyanın ve meydan okumanın tiryakileri hep olacak. İnsan insan olduğu sürece."

Paketi özenle açtı. Dibine hafif hafif vurarak bir sigara çıkardı ve dudaklarına yerleştirdi, aşağıdan getirdiği çakmakla yaktı. Artık tören haline gelmiş bir alışkanlıkla ilk dumanı ağızdan havaya üfürdü, sonra ikincisini hasretle içine çekti. İyice kurumuştu Bitlis, barut gibiydi. Yarım yüzyılı aşkın bir süredir içtiği en güzel sigaraydı Selim'in. Dumanını havaya savurdu ve halkalandığını gördü.

"Bu güzel veda hediyesi için teşekkür ederim," dedi elindeki yanan sigaraya. "Ne yazık ki ben senin kadar vefalı değ-

lim... Elveda!"

Sigarayı söndürdü, paketi ve küllükteki izmariti çöp şütüne attı. Gözlerini kuruladı ve çıktığı gibi yine ağır ağır indi merdivenin basamaklarını.

Eminne soran gözlerle ona bakıyordu. Endişelendiği belliydi.

"Yok birşey hanım," dedi Selim dede, "sadece çok eski bir dostla vedalaşıyordum."

—

Peri Kızı Nurcihan

Nurcihan yoksul bir peri kızıydı. Fatih ormanında güzel bir çam ağacının tepesinde, örümcek ağından örülmüş ve çiğ taneleriyle bezenmiş evinde babasıyla birlikte otururdu.

Nurcihan'ın babası Mehmet Sadullah efendi, usta hışırdatıcıydı. Ağaçların dalları arasında dolanır durur, yel üfürdükçe yaprakları hışırdatırdı. Bu iş için peri padişahı ona her ay kırk fiske sevgi verirdi. Bu kadarcık sevgi yoksul baba kızın geçimine yetmediği için Nurcihan da sabahtan akşama dek çalışır, üç beş tutam sevgi karşılığında başka perilere gülyaprağından, ebemkuşağından ve zümrüdüanka tüyünden giysiler dikerdi.

Hışırdatıcı ustası Mehmet Sadullah efendi, bir gün kızı Nurcihan'ı çarşıya alışverişe göndermişti. Nurcihan yolda uçarken birden çalıların arasında bir inilti duydu. İnip baktı ki ne görsün: Çalıların içinde kan revan içinde bir delikanlı yatmaz mı? Nurcihan hemen delikanlıyı öptü okşadı, yanındaki bütün sevgiyi ona verdi. Delikanlı kıpırdandı, gözlerini açtı ve iri siyah gözleriyle Nurcihan'a bakakaldı.

Nurcihan'ın peri oğlanı sanıp iyileştirdiği yaralı delikanlı, meğer Ahmet adında bir adem oğlu değil miymiş!

"Hayatımı sana borçluyum," dedi genç adem oğlu. "Şimdi dile benden ne dilersen."

Nurcihan insanların yaşamını oldum olası çok merak ederdi.

"Seviş benimle," diye yanıtladı. "Havva kızı olup, insanların yaşamını görmek istiyorum."

Peri kızları adem oğullarıyla sevişince (ya da peri oğlanları havva kızlarıyla sevişince) içleri insan sevgisiyle öyle dolup taşardı ki, hemen insan olurlar, periliğe dönmeleri günler sürerdi. İnsanlar ise sevişmekle peri olmazlardı, çünkü onların dokusu enerjiden değil maddeden di.

Nurcihan ile Ahmet seviştiler. Nurcihan havva kızı oluverdi. Ne var ki Ahmet, Ayşe diye bir başka havva kızına deli gibi aşıktı ve Nurcihan ile seviştiği için kendini suçlu hissediyordu. O yüzden sevgisini Nurcihan'a esirgeyerek vermiş, onu tümüyle etkileyememişti.

Ahmet sevgisini esirgeyince Nurcihan'ı tümüyle insanlaştıramadı. Güzel peri kızı havva kızına dönüştü, fakat nice sihirli becerilerini ve peri kızlarına özgü uğur ve yeteneklerini yitirmedi.

Nurcihan, insana özgü bütün duyguları tattı ve benimsedi.

Zengin olmak istedi. Piyango bileti aldı ve büyük ikramiyeyi kazandı.

Ünlü olmak istedi. Güzellik yarışmasına girdi. Birinci oldu, taç giydi. Ardından dünya güzeli seçildi. Filmlerde oynadı. Yıldız oldu, tüm ödülleri topladı.

Spora merak sardı. Yüz metrede, maratonda, halterde, yüzmede ve daha birçok dalda dünya rekorlarını kırdı. Bununla yetinmedi, erkek rekorlarını da kırdı.

Roman yazdı, romanında yoksul peri kızlarının aşklarını anlattı. Kitabı doksandokuz baskı yaptı, tüm dünya dillerine çevrildi. Sonra çevrildiği dillerden Türkçeye geri çevrildi. Çevirilerinin çevirileri de baskı üstüne baskı yaptı.

Şarkı söyledi, diskleri milyonlarca sattı, cihan bülbülü perikızı Nurcihan diye nam saldı.

Etkili ve yetkili olmak istedi. Parti kurdu, seçime girdi, seçimi kazandı. Cumhurbaşkanlığına adaylığını koydu, bin oydan dokuzyüzdoksandokuzunu aldı, cumhurbaşkanı seçildi.

Seçimdeki rakibi, eski genelkurmay başkanı Hüsamettin

Paşa'ydı. Hüsamettin Paşa tek oy aldı, onu da ayıp olmasın diye Nurcihan verdi. Hüsamettin Paşa, Nurcihan'a ilk görüşte aşık oldu, oyunu ona verdi. Seçimden sonra köşkün çevresinde dolandı durdu. Sakal koyverdi. Eline bir gitar alıp, cumhurbaşkanına serenatlar döktürdü. Karasevdasından cinnet geçirdi, verem oldu, öldü.

Nurcihan, usta bir devlet kadınıydı. Birleşmiş Milletlere gitti. Genel Kurulda çıkıp anadan üryan soyundu, insanları aşka, özgürlüğe, kardeşliğe, eşitliğe ve birliğe çağırdı. Çağrısı tüm dünya televizyonlarından naklen yayınlandı. Nurcihan'ı duyanlar sokağa döküldüler, ihtilaller oldu, her yerde Nurcihanist yönetimler kuruldu.

Nurcihan, dünyanın tüm özgürlükçü yönetimlerinin delegelerini Çengelköy'deki yüzbinlik Atatürk Stadyumunda topladı. Çengelköy Kongresinde dünya anayasası kabul edildi. Böylece yeryüzünde tek devlet kuruldu ve başına Nurcihan getirildi. Ahmet ise, Ayşe'den vakit kaldıkça Nurcihan'a koşuyor, onunla sevişiyor, onun hep insan kalmasını sağlıyordu.

Nurcihan dünyanın cumhurbaşkanı, başbakanı, başkomutanı, hem iktidar hem de ana muhalefet partilerinin başı, en ünlü sporcu, film yıldızı, şarkıcı ve yazar oldu. Yediden yetmişe herkes ona taptı.

Nurcihan sıkıldı. Fatih ormanı, peri dostları, babası Mehmet Sadullah efendi burnunda tüttü.

Ahmet'le sevişmekten kaçındı. İnsanlığını yitirdi. Havva kızlığından çıkıp yine peri kızı oldu. Fatih ormanına, baba evine döndü.

Bir süre sonra Nurcihan, Ahmet'e aşık olduğunu anladı. Işığı donuklaştı, renkleri soldu. Sevgi alıp veremez oldu. Her gece gizlice Ahmet'in evine gidiyor, o uyurken yatağının başında saatlerce ağlıyordu. Ama artık çok geçti. Çünkü periler sadece bir kez insana dönüşebilir, periliğe geri döndükten sonra artık bir daha insan olamazlardı.

Nurcihan sırra kadem ba ınca, Ahmet de onu deli gibi sevdiğini anladı. Yüreği kabardı, genişledi, açılan yerleri Nurcihan doldurdu. Ayşe'yi bir severse, Nurcihan'ı binbir sever oldu. Yemeden içmeden kesildi. Dul leylek misali eriyip gitmeye başladı.

Eski dünya cumhurbaşkanı, yoksul peri kızı Nurcihan'ın dillere destan sevdası ormanda ağızdan ağıza dolaştı, sonunda peri padişahının kızı Aysel Sultan'ın kulağına ulaştı.

Aysel Sultan durumu öğrenince çok üzüldü.

"Tez varıp bana hışırdatıcı Mehmet Sadullah efendinin kızı Nurcihan'ı getirin," buyurdu.

Nurcihan'ı huzura getirdiler. Nurcihan,

"İşte böyle böyle, Sultanım," diye derdini açtı.

Peri padişahının kızı düşündü, taşındı:

"Öyleyse biz de Ahmet'le sevişir, onu peri oğlanı yaparız, peri olunca da parmağına sihirli bir yüzük geçiririz, hep peri kalır," dedi.

"İyi ama Sultanım," dedi Nurcihan, "benim bildiğim peri ile insan sevişti mi peri insan oluyor da, insan peri olmuyor."

"Genelde öyledir," diye yanıtladı Aysel Sultan, "ama biz Kaf dağındaki üniversitede öğretilen madde/enerji dönüşümü kuramına göre en son sevgi teknolojisini kullanarak Ahmet'i perileştirebiliriz. Sen o işi bana bırak."

Peri padişahının kızı, seccadesine atladığı gibi doğru Ahmet'in yanına uçtu. İnsan suretine bürünüp Ahmet'in gözüne göründü.

Ahmet, Aysel Sultanı görünce hem çok şaşırdı hem de çok sevindi. Ona derdini döktü, ayaklarına kapanıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Nurcihan'ına kavuşabilmek için seve seve peri oğlanı olacağını söyledi.

Aysel Sultan, Ahmet çocuğu alıp Fatih ormanına döndü.

"Önce Ahmet'ten insanlığını çekip alacağız," dedi Aysel Sultan.

Ahmet'i sarayın en güzel odasına alıp altına kuştüyü döşek

serdiler. Tepsi tepsi baklava, çuval çuval kuruyemiş, küpler dolusu bal getirdiler.

Bu hazırlıklar bitince, Aysel Sultan, Nurcihan ile birlikte Ahmet'in yanına gelip insanlıktan çıkmaya hazır olup olmadığını sordu.

"Hazırım," diye yanıtladı Ahmet. Başına ne geleceğini bilmediği için çok korkuyordu, ama sevdiceğine kavuşmak için herşeyi göze almıştı.

Aysel Sultan seslendi:

"Gülcan, Mihrimah, Cevriye, Hürmüz, Dilşad, Sabiha, Nazlı... haydin kızlar iş başına."

Dokuz yaman peri kızı, kırk gün kırk gece Ahmet'i yiyip bitirdiler. Ahmet sevgisini yudum yudum, damla damla onlara verdi. Kendisini iliklerine kadar tüketti. Kırkıncı günün gecesi sabaha kavuşurken, artık erimiş bitmiş ye gerçekten insanlıktan çıkmıştı.

"İşin yarısı tamam," dedi Aysel Sultan, "Ahmet çocuğu insanlıktan çıkardık, şimdi sıra geldi onu perileştirmeye."

Sonra buyurdu:

"Fettah Çavuşa söyleyin, muhafız kıtasını alsın gelsin."

Kırk gün kırk gece sonra Ahmet, artık katıksız bir peri oğlanı olmuştu.

Nurcihan ile Ahmet, doğanın bağrında evlendiler. Bütün periler düğün dernek yaptı. Herkes sevgi aldı verdi. Mehmet Sadullah efendi de sevinçten çılgına dönmüştü. Dünyanın tüm ormanları sabaha kadar hışırdadı.

Nurcihan ile Ahmet sabaha dek durmadan seviştiler. Tirim tirim titreyerek, tekrar tekrar murada erdiler. Öbür periler de kerevete çıkıp onları seyrettiler, periler ayıp bilmez çünkü.

Sabah gökte beyaz güvercinler uçtu, dallarda bülbüller şakıdı. Kurtlar kuzuları kucakladı, umacılar bebeleri pışpışladı, patronlar işçileri öptü. Kırlar silme çiçeğe kesti.

Genç karı koca varıp saraya Aysel Sultan'ın elini eteğini

öptüler. Minnet ve bağlılıklarını arzettiler. Peri padişahının kızı onları sofrasına alıkoydu. İltifatlar etti. Kucaklar dolusu sevgi ihsan eyledi. Nurcihan sevinçten ağlıyor, kalkıp kalkıp Aysel Sultan'ın ellerine sarılıyor, öpüyordu. Ahmet de mutluydu, ama biraz düşünceli görünüyordu.

"Nurcihan'ına nihayet kavuştuğuna göre, artık mutlusun değil mi Ahmet?" diye sordu Aysel Sultan. "Seni biraz durgun gördüm, yoksa peri oğlanlığına alışamadın mı?"

"Hem de nasıl mutluyum, bilemezsiniz Sultanım efendim!" diye yanıtladı Ahmet. "Sayenizde Nurcihan'ıma kavuştum, peri oğlanlığına da alıştım, lakin..."

"Lakin...?"

"Lakin bu sefer de Ayşe'yi pek özledim," diye içini döküverdi Ahmet. "Hani diyorum, acaba..."

—

Hatalı Üretim

Tanrı önce kadını üretti ve adına Havva dedi.

İlk üretilen kadın, günümüzün gelişmiş modellerine oldukça benzemekle beraber, yapımında madeni ve plastik aksam hiç kullanılmamıştı. Tümü etten ve kemiktendi. Üstelik de pipiliydi.

Üretilen ilk kadında imalat hatası vardı. Henüz garanti süresi dolmadan pipisi koptu ve düştü.

Tanrı, kadını ve kusurlu parçayı onarmak için geri aldı. Ama o gün tanrının yaratıcılığı üstündeydi. Kadını öylece bırakıp, elinde kalmış parçaları çırpıp çırpıştırdı, pipiye ekleyip adamı üretti. Adına da Adem dedi.

İlk üretilen adam, günümüzün gelişmiş modellerine oldukça benzemekle beraber, yapımında madeni ve plastik aksam hiç kullanılmamıştı. Tümü etten ve kemiktendi. Üstelik de pipiliydi.

Ancak, parça yetmediği için bir kaburga kemiği eksik kalmıştı.

Tanrı, onlara:

"Savaşmayın, sevişin. Bir de, sakın ha elma yemeyin. Elma yemek yasaktır," dedi.

Kadın ile adam hep seviştiler ve mutlu oldular, çünkü tanrı onları sevişmek ve mutlu olmak için programlamıştı.

Bir gün, seviştikten sonra çok susadılar. Aksi gibi o gün cennette sular kesikti. Kadın ile adam, susuzluklarını gidermek için güzel bir elmayı bölüşüp yediler. Yer yemez de pişman oldular. Ama artık çok geçti. Tanrı sözüne uymadıkları

için kendilerini öyle suçlu hissettiler ki, ikisinin de işlemcileri yandı.

Bu kez garanti süresi de bittiği için, tanrı onları onarmayı reddetti ve cennetten kovdu.

İşte o gün bugün kadınlar ve adamlar, işlemcileri yandığı için mutlu olamazlar. Kah sevişirler kah savaşırlar, yeryüzünde boş boş dolaşırlar.

—

Karasevda

"Sevgili Zeki,
Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.
Seni seviyorum, sevmesine. Ama O'nu daha çok seviyorum. Seni üzdüğüm için bağışla. Ama emin ol, böylesi daha iyi. Sakın peşimden gelme. Elveda!

Süheyla

Not: Kendine iyi bak. Terli terli soğuklara çıkıp üşütmeyesin."

Mektubu okuyunca beynimden vurulmuşa döndüm. Bunca yılın ateşli sevdası ve derin dostluğu o mıymıntı herif yüzünden nasıl yıkılabilirdi.

Süheyla!

Şimdi dünyam karanlık, yaşam anlamsız. Yaşamak, tabancamın tek mermisine değmeyecek kadar değersiz. Nefes almak acı ve işkence.

Süheyla, alacağın olsun. Peşinden gelmezsem ben ne olayım. Orhan denen o mıymıntıya pabuç bırakacak adam mıyım ben? Hadi pabuç bıraktım, Süheyla'yı bırakır mıyım hiç?

Hemen sokağa fırladım. Bizim yerimiz Bakırköy'de, Orhan'ın evi Beykoz'da. Fellek fellek taksi arıyorum, yok. Trafik polisine sordum.

"Binek otomobillerinin ve taksilerin sefere çıkması mene-

dildi," dedi polis. "Rafineri yüzünden, biliyorsunuz. Benzin darlığı var. Haberleri dinlemediniz mi?"

"Biliyorum," dedim. "Yeşiller sabotaj yaptılar. Ataş rafinerisini havaya uçurdular."

"Bu sabah İpraş rafinerisi de havaya uçtu."

"Ona da mı sabotaj yaptılar?"

"Hayır," dedi polis. "İpraş'ın üstüne uzaydan meteor düştü."

Otobüsler hâlâ çalışıyordu. Kuyruğa girdim. Biraz sonra Bakırköy-Beykoz otobüsü geldi. Bindim, yola çıktık.

Süheyla, bunu bana nasıl yaparsın!

Yolda üç kere kimlik kontrolünden geçtik, bir keresinde de tepeden tırnağa aradılar. Japon işgal kuvvetleri karargahına yapılan dünkü bombalı saldırıdan sonra kentte güvenlik önlemleri artırılmıştı.

Varsın artırılsın. Süheyla, seni mutlaka bulacağım. Son durakta otobüsten inip, kararlı adımlarla Orhan'ın evine doğru yola koyuldum.

Orhan benim çocukluk arkadaşımdır. Arkadaşı sevsinler.

Zili çaldım, kapıyı annesi açtı. Orhan evde yokmuş. Az önce Beykoz açıklarında patlayan süpertankeri seyretmeye gitmiş. Süheyla'yı sordum. Gelmiş, Orhan'ı bulamayınca gitmiş.

Süheyla'yı sokak kapısında beklemeye karar verdim. Merdivenlere çöktüm. Gök kan kırmızıydı. Boğazın iki yakası cayır cayır yanıyordu. Yeni yapılan dördüncü boğaz köprüsünü alevler içinde görebiliyordum. Biraz sonra köprü gümbür gümbür çöktü.

Süheyla herhalde Orhan'ı aramaya gitmişti. Eninde sonunda dönüp gelecekti.

Tam o sırada arkamdaki dairenin kapısı açıldı. Döndüm baktım, Süheyla. Beni görünce şaşırdı. Bakkala gidiyormuş. Yanıma oturdu, konuştuk. Başına gelenleri anlattı.

Orhan'ı bulamayınca o da benim gibi sokak kapısında beklemeye karar vermiş. Ama aşağı indiğinde Burhan'la burun buruna gelmiş ve ona deli gibi aşık olmuş. Burhan, biraz önce Süheyla'nın bakkala gitmek için çıktığı dairede oturuyormuş.

"Seni O'nunla tanıştıracağım," dedi Süheyla.

Gittik kapıyı çaldık. Kapıyı bir adam açtı.

"Bu Zeki," dedi Süheyla. "Sana ondan bahsetmiştim. Bu da Burhan."

"Hoşgeldiniz Zeki bey, sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Burhan ve sağ ellerini uzattı. Üç tane sağ eli vardı. Üçünü de sıktım.

Burhan'ın üç tane de sol eli, üç tane kafası, altı da bacağı vardı.

"Zeki'yi görünce yoğurt almayı unuttum," dedi Süheyla.

"Ziyanı yok tatlım, ben gidip alıveririm."

Adam bakkala gidince sordum:

"Burhan Merihli mi?"

"Hayır, annesi Burhan'a hamileyken radyoaktif hamsi yemiş."

Süheyla'nın gözlerinde tuhaf bir heyecan vardı.

"Bütün organları üçer tane," diye ekledi.

Artık umut yoktu. Oracıkta karar verdim. Hemen geri dönecek ve tabancamla canıma kıyacaktım.

Beykoz'dan Bakırköy'e nasıl döndüğümü, alevler içindeki Boğaz'ı nasıl geçtiğimi anımsayamıyorum. İçimde fırtınalar patlıyor, cehennemsel bir ritmin eşliğinde ayaklarım beni adım adım silahıma ve namlusundaki kurşuna yaklaştırıyordu.

Kapıda kendime geldim. Artık yuvamdaydım. Ama Süheyla olmadıktan sonra, neye yarar?

İçeri girdiğimde, Cumhurbaşkanı bulaşıkları yıkıyordu.

"Hayrola, ne oldu? Sen Ankara'da değil miydin?" diye sor-

dum.

"Cumhuriyet lağvedildi," diye yanıtladı hazin bir sesle.

Saltanat ilan edilmiş. Başhekim de padişah olmuş.

Süheyla'nın beni terkettiğini anlattım. Cumhurbaşkanı çok üzüldü.

"Elimden gelse, hâlâ cumhurbaşkanı olsam, ben o heriflerin ikisini de tutuklattırırdım," dedi.

"Dördünü de," diye düzelttim. Burhan için üç tutuklama emri gerekirdi çünkü.

Çok yorgundum. İyi bir uyku çekip, sabaha intihar etmeye karar verdim.

Sabahın köründe Süheyla çıkageldi. Burhan koro halinde horluyormuş. Dayanamamış.

Sevinçten çılgına döndüm.

"Yaşamın hiçbir anlamı kalmamıştı. Birkaç dakika geç gelseydin, canıma kıymış olacaktım," dedim.

Süheyla çok şaşırdı.

"Orhan'a Burhan'a tutuldum diye, sana olan engin aşkımın söneceğini nasıl düşünebildin? Bana hiç mi inancın yok? Sana olan duygularımı nasıl bu denli hafife alabilirsin," diye çıkıştı.

O gece, yeniden kavuşmanın coşkusuyla çılgınlar gibi sevişmeye başladık. Ne var ki, Süheyla bir türlü kıvama gelemiyordu. Sonunda ıkıla sıkıla sorunu anlattı.

"Sevgilim, Burhan'dan sonra tek kişi biraz yavan oluyor. Acaba Cumhurbaşkanını da aramıza alamaz mıyız?"

Çağırmak için odasına gittiğimde Cumhurbaşkanı'nın da karısının da vebadan öldüğünü gördüm. Ortaçağın müthiş felaketi bula bula feleğin sillesini yemiş bu ihtiyar çifti bulmuştu. Çıban dolu, kararmış ve kokmaya başlamış cesetlerin başına oturdum ve düşünmeye başladım.

"Süheyla'nın varlığı başka işkence, yokluğu başka işkence," dedim kendi kendime.

"Bre enayi Zeki," dedim, "hiç insan yastığından kendi

yaptığı kadın için böyle azap çeker mi? Son ver bu acıya gitsin."

Kendimi damdan aşağı atmaya karar verdim. Cumhurbaşkanı ile yastığının cesetlerini öylece bırakıp dama çıktım. Tam o sırada yeni bir dünya savaşı çıkmış. İstanbul'un sağında solunda atom ve hidrojen bombaları patlamaya başlamıştı.

Kendimi damın kenarından aşağı salıverdim.

Elveda yaşam, elveda yastığım!.

—

Kimin Ağrır O Bağırır

Padişahın biri, birgün:

"Yahu," dedi, "Başka ülkelerde telgrafın tellerine kuşlar konar da, acep bizde niye konmaz?"

Padişah, kendi halinde bir ahalisi olan kendi halinde bir ülkenin kendi halinde padişahıydı. Telgrafın tellerine kuşların konmadığına aklı takılıncaya kadar mutlu ve dertsiz bir yaşam sürmüş, gününü gün etmişti. Ülkeyi yönetmek dünyanın en kolay işiydi. Her işe tombul başveziri bakardı. Zaten ülkesinin hiçbir sorunu yoktu. Tek eksiği de, telgrafın tellerine kuş konmamasıydı.

Telgraf tellerine kuşların konmadığına hayıflanmaya başlayınca, padişahın gözüne uyku girmez oldu. Yemeden içmeden kesildi. İğne ipliğe döndü. Bir deri bir kemik kaldı. Sonunda tombul başvezirini çağırıp dedi ki:

"Benim tombul başvezirim, bugüne kadar ülkeyi pek güzel yönettin. Allaha şükür hiçbir eksiğimiz yok ama, acep telgrafın tellerine kuşlar neden konmaz? Şunu tez araştırıp halledesin ki, ben de rahat huzur yüzü göreyim."

Tombul başvezir de hemen vezirlerini toplayıp:

"Başka ülkelerde telgraf tellerine kuşlar konar da, acep bizde niye konmaz, şunu bir araştırın bakalım," dedi.

Vezirler hemen dağılıp çalışmaya başladılar, üç zaman sonra biraraya gelip tombul başvezirin huzuruna çıktılar. Dediler:

"Efendim, başka ülkelerde telgrafın tellerini daha kalın ya-

pıyorlar, kuşlar da o yüzden rahat rahat konuyor. Fakat bizdeki telgraf telleri ince olduğu için kuşlar telgrafın tellerine değil de, başka yerlere konuyorlar."

"Olmaz öyle şey," dedi tombul başvezir. "Tez bütün teller değişsin, yerine kalın tel çekilsin, kuşlar da rahat rahat konsun."

"Ama para..."

"Para kolay," dedi başvezir. "Ekmekleri biraz küçültürüz, parası da oradan çıkar."

Hemen ekmekler küçültüldü, parasıyla da kalın teller alınıp telgraf direklerine çekildi. Teller kalın olunca kuşlar da rahat rahat konmaya başladılar. Ülkedeki tüm telgraf telleri dizi dizi kuşlarla doldu. Padişah da:

"Oh, artık benim ülkemde de telgrafın tellerine kuşlar konuyor, şimdi uygar ülkelerden hiçbir farkımız kalmadı," diye rahat bir nefes aldı. Uykusuzluğu geçti, iştahı açıldı. Kısa zamanda kendini toparladı.

Bir süre sonra padişah, derinden bir uğultu duymaya başladı. Uğultu gece gündüz kesilmiyor, durmadan artıyordu. Sonunda, telgrafın tellerine konan kuşların cıvıldaması bile duyulmaz oldu. Padişah hemen tombul başvezirini çağırıp:

"Kaç gündür bir uğultu keyfimi kaçırır. O yüzden kuşların cıvıltısını bile duyamaz oldum. Hele şuna bir çare buluver," dedi.

Tombul başvezir derhal vezirlerini topladı. Vezirler de dağılıp durumu araştırdılar, üç zaman sonra dönüp tombul başvezirin karşısına çıktılar. Dediler:

"Efendim, ekmekleri küçültünce meğer ahali aç kalmış. Açlıktan karınları ağrır, karın ağrısından da bağırırlarmış. İşte bütün o bağırtılar, birbirine karışıp uğultu halinde saraya ulaşıyor."

"Hımmm!" dedi tombul başvezir. "Öyleyse tez kanun çıkarın, bilcümle ahali gündüz işini bitirdikten sonra saraya gelip çalışacak. Ses geçirmesin diye duvarlar göğe yükseltilecek. Sarayın pencereleri çift camlı olacak, dış cephe ve duvarlar

camyünü ve stiroporla kaplanacak. Sevgili padişahımız da, uğultudan rahatsız olmadan, telgrafın tellerine konan kuşların teype aldığımız cıvıltılarını dinleyecek."

Kanun çıktıktan sonra bütün ahali, gündüz işini bitirdikten sonra akşam saraya gelerek duvarı yükseltmeye başladı. Ama duvar yükseldikçe, uğultu da artardı. Padişah yine tombul başveziri çağırdı. Dedi:

"Bana bak başvezir efendi! Seni adam bildik, iş emanet eyledik. Ama duvar yükseldikçe uğultu da artar, bu nasıl şeydir? Tez çaresini bulasın, yoksa seni azleder, ülkeyi kendim yönetirim."

Tombul başvezir telaşla vezirlerini topladı:

"Aman," dedi. "Duvar yükseldikçe uğultu da artıyor. Padişahımız hazretleri fevkalade mustarip. Bu neden böyledir, tez araştırıp öğrenin, yoksa hepimizin hali bitiktir."

Vezirler hemen dağılıp araştırdılar, üç zaman sonra toplanıp tombul başvezire çıktılar. Dediler:

"Efendim, bütün gün çalışıp geceleri de duvar yapmaya başladıktan beri halkın beli öyle ağrımaya başladı ki, hem karın ağrısından hem de sırtının, belinin ağrısından iki kat bağırır oldular."

"Bizde çare tükenmez," dedi tombul başvezir. "Tez varıp başka ülkelerden ağrı kesici ilaçlar getirin, ahaliye bedava dağıtın, sesleri kesilsin."

"Ama para..."

"Para kolay," dedi tombul başvezir. "Gidin evleri dolaşın, radyoları, teypleri, televizyonları, videoları toplayın, götürün satın. Parasıyla da ağrı kesici ilaçları alın gelin."

Hemen halkın elindeki radyolar, teypler, televizyonlar, videolar toplandı. Satılıp parasıyla ağrı kesici ilaçlar alındı, halka dağıtıldı.

Ne var ki, uğultu kesileceğine büsbütün artmıştı. Bunun üzerine padişah, tombul başveziri huzura çağırttı. Dedi:

"Bu sana son ihtarımdır. İlaç dağıtacağız, ses kesilecek, dedin. Bak, işte uğultu daha beter oldu. Sarayımın duvarları

zangır zangır zangırdar. Eğer bu sesi üç zamanda kesemezsen kelleni uçmuş bil".

Tombul başvezir yine vezirlerini topladı. Durumu anlattı. Vezirlerin de etekleri tutuştu. Hemen kente dağıldılar. Araştırdılar, soruşturdular, sabaha karşı başvezirin yanına vardılar. Dediler:

"Efendim, malum-u aliniz bizim insanlarımız çekirdek aileler halinde yaşarlar. Eskiden radyoları teypleri dinleyip, televizyonları videoları seyrederlerdi. Şimdi onlar satılınca, insanlar biribirlerini görüp, biribirlerini dinlemek zorunda kaldılar. Vırvırdan, dırdırdan herkesi öyle bir başağrısı tuttu ki, artık ağrı kesiciler de fayda etmez oldu."

Tombul başvezir bu kez suspus olmuştu. Düşünür, taşınır, bir türlü çare bulamazdı.

Vezirlerden biri, cin gibi bir bilgisayar mühendisiydi.

"Sayın başvezirim," dedi. "Bizim ahali artık zıvanadan çıktı. Başının ağrısını kessek, bu kez başka yeri ağrıyıp bağıracaklar. Oysa, çağdaş teknolojinin sağladığı imkânlarla bu sorunu kökünden çözebiliriz".

Tombul başvezir umutlanmıştı:

"Nasıl olacak, anlat hele, anlat," dedi heyecanla.

"Çok basit, sayın başvezirim," diye yanıtladı vezir. "Bütün tarlalarımızı, fabrikalarımızı satıp, çok marifetli bir bilgisayar alırız. Dert dinlemek ve acı çekmek üzere programlarız. Bütün evlere de birer terminal yerleştiririz. Her kim neresi ağrırsa gider bilgisayara anlatır. Onun neresi ağrıyacaksa ağrımaz, yerine bilgisayarınki ağrır. Böylece kimsenin ağrısı kalmayınca bağırtılar kesilir, padişah efendimiz de böylece huzura kavuşur."

Tombul başvezir anlayamamıştı:

"İyi ama," dedi "mesela, diyelim vatandaşın kıçı ağrıdı. Gidip bilgisayara anlattı. Öyle programlandığı için bilgisayarın da kıçı ağrımaya başladı. Pekiii... adamın kıç ağrısı nasıl geçecek?"

"İnsan ruhunun incelikleri," diye yanıtladı akıllı vezir. "Adam bilgisayarın kıçının ağrıyacağını biliyor. Artık benim

kıçımın ağrımasına hacet kalmadı, diye düşünüyor ister istemez. Ağrıyan benim kıçım değil bilgisayarın kıçı, diye kendi kendini inandırıyor, bağırmıyor."

Tombul başvezirin bu işe aklı yatmıştı. Hemen ülkede ne var ne yok satıldı. Bir belleği yerde bir belleği gökte, koca bir bilgisayar yaptırılıp ülkeye getirildi.

Bilgisayarı hemen fişe takıp programladılar. Kalın kalın telgraf telleriyle ağ kurup bütün evlere terminaller koydular. Bu işler ülkenin tüm varlıklarını tüketmiş, herkes don gömlek kalmıştı. Ama kimsenin şikayet ettiği yoktu. Ahali bu sistemi pek sevmişti. Her kimin ne derdi varsa, neresi ağrırsa koşup bilgisayara anlatıyor ve dertten acıdan kurtuluyor, onun yerine o acıyı artık bilgisayar çekiyordu.

Herkes mutluydu. Bu yeni düzen ahalinin öyle hoşuna gitti ki, yalnız acılarını ve dertlerini değil, suçlarını, öfke ve sevinçlerini hep bilgisayara anlatmaya başladılar. Bilgisayar da onların yerine yorulmaya, başı ağrımaya, karnı acıkmaya, vicdan azabı çekmeye, kızmaya, aşık olmaya ve kıskanmaya başladı.

Artık kimse bağırmaz olmuş, padişah huzura kavuşmuş, tombul başvezir de kelleyi kurtarmıştı.

Bu mutlu düzen tam kırk gün kırk gece sürdü. Kırk gün kırk gece boyunca bilgisayar halkın bütün acılarına katlandı, fişini sıktı, gık demedi. Kırkıncı gecenin sonunda bangır bangır öyle bir bağırdı ki, kentler, köyler ve göğe yükselen duvarlarıyla padişah sarayı yerle bir oldu. Padişah ile tombul başveziri de ezilip öldüler. Ahaliden canını kurtarabilen başka ülkelere göçtü. Koca ülkede acı çeken bilgisayar ile telgrafın tellerindeki kuşlar dışında kimse kalmadı.

O günden sonra ahalinin yerine hep bilgisayar çalıştı. O yoruldu. Kızdı, sevindi, üzüldü, sevdalandı, kıskandı, coştu ve efkarlandı. Karnı ağrıdı, beli ağrıdı, başı kıçı ağrıdı. Sessizliğin ortasında sonsuza dek bağırdı.

—

Telek Dün Gece Öldü

Adı yoktu, ama milyarlarca adı olabilirdi. Uzayın derinliklerinde gezen bir varlık, bir varlıklar toplamıydı. Bir yanıyla tekil, bir yanıyla çoğuldu. Büyük patlamayı izleyen ilk on saniyede oluşmuştu.

Bilinci var mıydı? Bunu bizler bilemeyiz. Bilemeyince de tedirgin oluruz, Bir huzursuzluk sarar içimizi. Ürkeriz. Hiç bilemeyeceğimiz bu sorunun yanıtını bildiğimizi varsayarız biz de. Bilinci var mıydı, siz ne dersiniz? İstediğinizi diyebilirsiniz, çünkü ne derseniz deyin, yanıtınıza şaşmaz bir aferin gelecektir. Evet efendim, bildiniz... siz öyle diyorsanız, öylesi doğrudur.

Ben onun bir bilinçler topluluğu olduğunu söylüyorum. Kimi yirmi milyar yıldır hâlâ varlığını sürdüren, kiminin ömrü üç beş mikrosaniyeyi aşmayan, ama hepsi de kendi kendini algılayabilen birimlerden oluşmuş bir topluluk, bir küme. Ama siz öyle düşünmeyebilirsiniz. Onun bilinçsiz bir doğa olayından ibaret olduğunu söyleyebilirsiniz. Ya da tam tersine, bilinçli ama tek ve tekil olduğunu ileri sürebilir, hatta ona mistik ve doğaüstü özellikler yakıştırabilirsiniz.

Eğer öyle düşünüyorsanız, bu öyküyü okumayın. Zamanınızı boşa harcamış olursunuz. Onun yerine bir kütüphaneye gidip veya internete bağlanıp big bang kuramını inceleyebilir, ya da tam tersine kutsal kitapların içine dalıp onun varlığında gizli anlamlar araştırabilirsiniz. Ya da iyisi mi, öykünün gerisini siz getirebilirsiniz. Ama eğer şu satırları siz değil ben yazıyorsam ve siz de okuyorsanız... dinleyin öyleyse: Kümeleşmiş

bir bilinçler topluluğuydu o, ve hiçbir mistik anlamı ya da özelliği yoktu.

Şimdi ona bir ad verelim. Adsız olan şeyler yüreğimize dehşet salar çünkü. Yokolup gitmekten bile o denli korkmayız, adını koymuşuz çünkü: Ölüm. Adlandırılamayan şey, biz insanların ezeli ve adı konulmadıkça yenilemeyecek olan en büyük düşmanıdır. Patlamaya hazır bir bomba gibidir benliğimizde. İnsan ruhu, adını koyamadığının varlığına dayanamaz. Yokeder ya da yokolur. İnsan, adını koyduğu şeyi bildiğini, anladığını ve (bugün olmasa bile mutlaka birgün) üstesinden gelebileceğini sanır. Kudretimizin kaynağı bu yanılgıdır işte, dolayısıyla kudretimiz de bir yanılsamadır ancak. Bizler herşeyi adlı adınca adlandırarak kaderimizi elimize aldığımıza ve doğaya giderek egemen olduğumuza kendimizi inandırırken, evrendeki her parçacık, her olay ve olgu gibi termodinamiğin ikinci yasasına (bakın, onu da adlandırmışız!) uyarak entropiyi artırmaktan öte birşey yapamayız.

Bütün bunlar bir yana, o hâlâ orada ve adsız. Dayanılmaz bir durum! Öyleyse hemen ismini koyuyorum: Bilinçli Enerji Oluşumları Kümeleşmesi... ya da kısaca BEnOK. Böylece artık onun ne mene birşey olduğunu kavramış ve endişeye yer olmadığını anlamış bulunuyoruz. Elbette BEnOK'u oluşturan herbir bilinçli enerji oluşumunun da bir adı olması gerekir. Ama korkmayın, onları size tanıtmadan önce isimlendireceğim ve karşınıza hepsini adıyla sanıyla çıkaracağım.

BEnOK, büyük patlamayı izleyen ilk saniyelerde, yüksek enerjili fotonların ve kuarkların tutkulu etkileşimlerinden doğdu ve az sonra galaktik gaz bulutlarının yoğuşmaya başlayacağı sonsuzumsu boşluğa bir kum tanesi gibi savruldu. Amacı belliydi ve kendince biliniyordu: Daha doğduğu anda bile genleşmeye, soğumaya ve ölmeye başlayan evrenimizin sonunu hızlandırmak, bu asil can çekişmenin coşkusunu yaşamak ve bu dramatik ölüm sürecine önce kendi varlığı ile, daha sonra da dağılışı ve parçalarının yokoluşu ile hizmet etmek.

Niye mi? Onu bilemeyeceğim. Zaten evrenin kendisi niye... onu da bilemeyeceğim gibi. Ama size şunu söyleyebilirim: BEnOK yirmi milyar yıl kadar varlığını sürdürdükten sonra dün gece, hem de tam dünyamızın yanından geçerken ayrıştı ve onu oluşturan bilinçli enerji oluşumları bir zaman ve üç mekân boyutunda dünyanın her yerine ve her çağına saçılarak hiçliğe ulaştılar... ya da biz insanların deyimiyle, öldüler.

Bakın nasıl oldu...

"Telek?" diye tekrar sorguladı Hadra.

BEnOK bilinçlerinin derleyicisi işlevini üstlenen Hadra, Telek'in bir kez daha onayını almak istiyordu. Hadra en yaşlılarıydı içlerinde, Telek ise en gençleri. Hadra, BEnOK kadar yaşlıydı. Yirmi milyar yıldır sürdürüyordu varlığını. Telek ise onbeş saniye önce doğan olağanüstü bir bilinçti. BEnOK'un evren kadar eski belleğini, daha doğduğu anda özümsemişti. Farklı boyutlara uzantıları vardı Telek'in, diğerlerinin göremediği, ama sezebildiği.

Artık hiçliği seçme kararıydı alınan. Yani bizlerin deyişiyle, ölmeye karar vermişlerdi. Ama Telek henüz onbeş saniye yaşamıştı ve varolmaya hâlâ doyamamış olabilirdi. Hadra ve diğerleri bunu elbette anlayışla karşılayacak ve Telek'in hatırına gerekirse birkaç dakika ya da birkaç milyar yıl daha yaşayacaklardı.

"Bana neden ikinci kez sorulduğunu biliyorum," dedi Telek. "Güzel düşünceleriniz için teşekkür ederim. Onbeş saniye önce doğdum ve Kümeleşme'mizin tüm deneyimlerini birkaç saniye içinde algıladım. Böyle yoğun bir yaşamı, sıradan bir varoluşla gölgelemek istemem. O yüzden, hepinizden çok ben arzuluyorum hiçliği."

Telek çok güzeldi bu yayını yaparken. Bilinci elektromanyetik spektrumun tümü boyunca ışıl ışıl ışıldıyor, farklı boyutlara uzanan düşünceleri arasında dialektik ve polilektik çelişki yumakları açılıp kucaklaşıyor, zamanın yirmi milyar yıllık tarihi gencecik benliğinde şiirleşerek foton ve graviton tit-

reşimlerine dökülüyordu.

Alea, Perra, Tronton, Gnostus ve Hadra onu hayranlıkla izlediler. Başlangıçta BEnOK'u oluşturan milyonlarca bilinçten kala kala bu altısı kalmıştı ve onlar da varlıklarını sürdürmeye artık istekli değillerdi.

"Ben Telek'in şimdi yokolup gitmesini istemiyorum," dedi Alea.

"Bence de çok zamansız," diye onayladı Perra.

"Evet," diye titreşti, aynı kanıda olan Gnostus.

"Beni dinleyin," diye fısıldadı Tronton. Mesajı ancak uzun dalga boylarında algılanabiliyordu.

Tronton içlerindeki sessiz bilgeydi. Üç milyar yıla yaklaşan yaşamı içinde sadece bir kez, bir karadeliğin olay ufkunda BEnOK'un birkaç milyon yıl daha oyalanmasını istemek için konuşmuştu. Tronton, biz insanların hiçbir zaman pek anlayamayacağı bir sanat eseri yaratıyordu o sırada. Karadeliğe kütlesi ve yükü birbirinden farklı olan çeşitli parçacıklar gönderiyor, bunların çekim alanında yarattığı belli belirsiz dalgalanmalarla evrenin senfonik tarihini diğer BEnOK bilinçlerine sunmak için olay ufkuna yansıtıyordu. Ya da buna benzer birşeydi Tronton'un yaptığı, insan kavramlarıyla size aktarabildiğim kadar.

Tronton'un ömründe ikinci kez konuşmasıydı bu. O yüzden hepsi dikkat kesildiler.

"Telek kendi kararını kendi verecek," dedi Tronton. "Telek olarak hiçlik istiyorsa, Telek olarak hiçliğe ulaşacak. Ama eğer isterse bilincinin parçalarını yaşamaya ve aşağıdaki gezegende gelişmeye terkedecek. Telek öyle yaparsa, BEnOK'un evrene en ince ve duyarlı yanıtını verecek ve varlık sürecimizin anlamını noktalayacak. Karar Telek'in."

Tronton sustu ve kendini Kümeleşme'den ayırarak gravitonlara dönüştü, onlar da fotonlarla oynaşarak uzayın derinliklerinde kayboldular.

BEnOK dağıldı. BEnOK'u oluşturan bilinçler, hiçliğe geçiş yöntemine herbiri ayrı ayrı karar verip uyguladılar.

Alea ve Perra kendilerini kapadılar. Enerjileri rastgele ve

amaçsız saçılıverdi. Sadece ufak bir ışık dalgalanması ve yakındaki birkaç hidrojen atomunun elektron kabuklarında minik bir enerji sıçraması. Sanki hiç varolmamışlar gibi.

Gnostus yalnız ve coşkulu bir ölümü seçti. Diğerlerinden bir iki milyon yıl beriye çekilip, kişiliğini en ilkel kuark-altı parçacıklara kadar ayrıştıran görkemli bir patlamayla varlığına son verdi. Işığı, buzul çağlarının ortasında can çekişen Orta Afrika ormanlarını yalladı. Aç ve hastalıklı ağaç maymunlarını tedirgin uykularından uyandırdı.

Hadra evren kadar ihtiyardı ve evren kadar özlemini çekiyordu yokluğun. Ona rağmen bir an geri kaldı, Telek'in dünyaya akışını izlemek için. Öyle yaşlanmıştı ki Hadra, benliğinde atomlar ve moleküller bile oluşmaya başlamıştı. "Telek'in dünyası," diye düşündü. Varlığından artakalanı, Telek'e ve dünyasına armağan etmek istedi. Kendini aşağıya ve alabildiğince geçmişe fırlattı. Hadra'nın bilinci iki milyar yıl öncemizde sona ererken, dünyanın ılık okyanuslarına gizemli amino asit bulutları çöküyordu.

Telek dünyaya aktı, parçalanarak ve parçalanarak ve parçalanarak. Birkaç saniye önce özümsediği yirmi milyar yıllık anılar silindi, bölük pörçük sezgilere ve onları belli belirsiz bağlayan ipliksi bir kimlik duygusuna bölündü. Telek, parçalanmanın acısını ve kendini verişin coşkusunu yaşadı ve...

...bilincinden artakalan kimlik duygusunun bir ucu, ışıltılı bir ipek lif gibi geçmişe savruldu. Telek, ılık bir okyanusun bilinçsiz sevecenliğine terketti kendini. Genç gezegenimizin soğuyan kabuğu, kucakladığı denizi ana rahmi gibi ısıtıyordu. Lav püskürtüleriyle ve yıldırımlarla kamçılanıyordu okyanus. Telek'in bilincinin bir parçası, su ve hidrokarbon moleküllerinin arasında yüzen amino asitlere eşlik etti. Onlarda Hadra'yı tanır gibi oldu. Birlikte derlediler protein moleküllerini, birlikte sarmallaştılar. Virüsleri, kurtçukları, balıkları ve insanları birlikte düşlediler.

Buzlu bir denizin dip çamurunda kör ve kendi biçimini bile bilmeyen bir yaratıktı Telek. Amaçsızca devinmekten

vazgeçti ve daha ılık olduğunu sezinlediği sığlıklara doğru tırmandı.

Telek'in bilinci, yüzmilyonlarca yıl boyunca yaşamış yüzlerce milyon ilkel bilinçten geçti. Her ölümün küllerinden yeni bir doğuşu yaşadı. Yosunlarda, eğrelti otlarında ve ağaçlarda minerallerin lezzet ahengini ve gün ışığının gölgesiz mutluluğunu tattı. Eklembacaklılarda gezindi Telek. Evrimin çıkmazında yaşamanın anlamsızlığında, anlamsızlığın gizli anlamını keşfetti. Trilobitlerde, balıklarda ve sürüngenlerde acıyı bildi, giderek oksijenlenen ortamın yakıcılığına göğüs gerdi, tırmandı, diklendi ve dünyaya dinozorların gözünden bakmayı öğrendi.

Toprakaltına indi, rüzgarlarda uçuştu. Sarmallaşmış karbon asitlerinin dünya gezegeninde yazdığı ve birgün evrenin başka köşelerinde yazacağı destanın, BEnOK'un yirmi milyar yıllık yaşam öyküsü kadar görkemli olduğunu anladı. Bu sürece kendi katkısı, ona, bizlerin yakın bir benzetmeyle onur ve doyum diye tanımlayabileceğimiz duyguları tattırdı.

Gnostus'un evrene veda patlaması pleistosen göklerini aydınlatırken, Telek cılız bir ağacın dallarını dört elle sımsıkı kavramış, uyumaya çalışıyordu. Kıtlık ve korku sarmıştı ruhunu, öbür maymunlar gibi. Telek ışığa baktı ve aydınlandı. Tanıyamadığı hayaller aktı rüyalarına.

Telek, avlanmayı ve ölmeyi ve öldürmeyi bildi düşlerinde ve hayatta. Ateşi tanıdı. Önce düş ile gerçeği ayırdetmeyi, sonra düşü gerçek eylemeyi öğrendi. Bilinç ipliği her koptuğu yerden sıfırlanarak tekrar başlıyordu. Kah yaşadığı dünyalı organizmaların, kah evren kadar eski BEnOK'un deneyimlerinden gelen tuhaf sezgiler, bazen onu garip ve akılalmaz maceralara sürüklüyordu.

Tur dağında Alea'nın anısı ile kucaklaştı. Saraylarda doğdu ve olgunlaşmayı seçti, maddeyle enerjinin sonsuz dansını yoksul Hint insanının yüreğine taşıdı. "Enelhak!" diye haykırdı Bağdat'ta derisi yüzülürken. Barikatların ardında nöbete durdu Paris'te, Nebraska'da yerleşmecilerin avladığı yerlilerle birlikte öldü. Şarapnellerle yırtılan göğe isyan şiirleri fır-

lattı, Belçika cephesinin hendeklerinden.

Sayılarla, notalarla ve sözcüklerle kopageldi geçmişten. Ve Telek'in bilincinin bir ucu...

...yarına savruldu. Bilgi devriminin coşkusunu ve bilgi savaşlarının dehşetini yaşadı. Alev toplarının yakıcılığını, gamma ışınımının kalleşliğini öğrendi. Nükleer kışa yenildi, mağaralara sığındı. Taş baltayı, karasabanı yeniden kavradı. Tarihin ve evrimin dalgalı yükselişinde insana yoldaş oldu, DNA'nın harikulade serüvenine tanıklık etti, zamanı ve mekânı aşarak. Yıldızlara uzandı, galaksilere yayılan bilişim ağlarında gezindi, evrenin ve zamanın uçlarında BEnOK ile DNA'yı kucaklaştırdı.

Bunları size anlatıyorum, ama siz inanmıyorsunuz. Telek'in nasıl dünyamızın son iki milyar yılına serpilerek öldüğüne, haydi lütfettiniz inandınız. Ama geleceğe nasıl serpildiği (serpileceği?) ve öldüğü (öleceği?) nasıl bilinebilir diyorsunuz, haklı olarak. Çünkü biz insanlar zamanı bir tuhaf yaşarız. Hep bugünden yarına yürümek zorundayızdır. Yerinde sayma olanağımız bile yoktur. Ama bizi tek boyutlu ve tek yönlü bir zaman çizgisinde yaşamaya mahkum eden yazgımız, bize gittiğimiz yeri görme hakkını da tanımamıştır. Önümüze bakarak sağlam adımlarla yürüyeceğimize, gözümüzü geldiğimiz yere dikip sırtımızı gideceğimiz yere döneriz ve kıçımızın dikine kör bir koşu tuttururuz.

Doğru, haklısınız. İnanmazsanız inanmazsınız. Zaten ben de inanmıyorum belki. Belki de inanıyorumdur, kimbilir? Ama hiçbir şeyi uydurmadığıma emin olabilirsiniz. Sadece Oktay'ın bana anlattıklarını aktarıyorum size.

Oktay, komşumun oğludur. Altı yaşında, gözünde zekâ pırıltıları uçuşan, dünyayı sevgiyle kucaklayan bir çocuktur. Bu sabah merdivende karşılaştığımda, "Nasılsın bakalım?" dedim ona, laf olsun diye. O da bana selamsız sabahsız, "İyiyim amca," dercesine sakin bir sesle, BEnOK'un öyküsünü ve Telek'in ölümünü anlattı uzun uzadıya. Sonra da anlattığı

hiçbir şeyi anımsamadı. "Söyle, bilgi savaşları ne zaman çıkacak? Konuş!" diye üstüne varınca da korktu ve beni deli sandı herhalde. Eminim herkese anlatmıştır. Bu akşam eve dönerken insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı çünkü.

Ama yeter. Artık öyküümüze, Telek'in destansı ölümüne dönelim.

Telek, uzak geçmişe ve uzak geleceğe savrulan, zamanda ve mekânda biz insanların algılayamayacağı boyutlara dağılan bilinç ipliklerini, tıpkı bir balıkçı ağını toplar gibi öleceği yere ve öleceği ana topladı ve dün gece...

...eriyerek aşağı aktı Telek. Kucağında bilgiyi ve kaosu taşıyordu. Uydularla selamlaştı yörüngede. Türksat'ın kanallarından yere kaydı, ışık hızıyla gezdi ekranları ve bilincinin son kırıntısıyla Oktay'a ulaştı.

Ve sevgiyi buldu Oktay'da Telek. İnsanı insan yapan emek-bilgi-sevgi üçlemesini ve bu üçlemenin özündeki birliği keşfetti. Onbeş saniyelik yaşamını bu keşifle taçlandırdığına sevindi ve silinip gitti.

Hâlâ inanmadınız mı? Hayır inanmadınız, belli. Ayaküstü kanıtlanamaz elbette söylediklerim. Ama isterseniz ve sabrınız varsa, önümüzdeki yıllar boyunca Oktay'ın yaşamını izleyebilirsiniz.

Bugün annesinin kollarına sevgiyle atıldığı gibi, yarın başka insanları coşkuyla kucakladığını, yeri, göğü, karıncaları ve kuşları, bir sevgiliyi, tanrıyı, matematiği, müziği ve çocukları tutkuyla sevdiğini, onlara emek verdiğini, bitmeyen bir hasretle bilginin peşinde koştuğunu göreceksiniz.

O zaman inanacak mısınız Telek'in varlığına ve öldüğüne ve kendini Oktay'ın yüreğine teslim ettiğine?

"Bunlar neyi kanıtlar ki? Sevgi zaten insanın temel özelliğidir, Telek olsun olmasın," diyeceksiniz, eminim. Doğru, haklısınız belki. Ama yine de benden söylemesi.

—

Çirkin Prenses

"Kadın güzelliğinin sırrı, yakışıklı erkeklerin yakışıksız tekliflerinde aranmalıdır."

– Tsang Tsao Al-Mobarek
Büyük XXI.yüzyıl düşünürü

Bir zamanlar bir ülkede adil ve güçlü bir kral yaşardı. Ülke halkı çok uysal ve çalışkan olduğundan, kralın hiç başını ağrıtmazdı. Kral da halkını çok sever, çocukların hep yanağını okşar, ihtiyar ninelerin sarılıp sarılıp ellerini öperdi.

Kralın herşeyi vardı... kışlık sarayı, yazlık sarayı, binek atları, faytonları, lebalep altın dolu küpleri, biribirinden güzel cariyeleri ve elektronik iletişim araçları.

Ama kral yine de mutlu değildi. Çünkü canından çok sevdiği biricik kızı prenses Ceyn'in yüzü çok çirkin olduğundan, ona bir türlü koca bulamıyordu.

Ceyn yüzünün çirkinliğinden utandığı için hep peçeyle gezer, babasından başka kimsenin yanında açmazdı.

Aslında Ceyn'e arasıra talip çıkmıyor değildi; ama bunları da Ceyn,

"Zengin ve soylu olmak için beni almak istiyorlar. Evlendikten sonra yüzüme bakmayacak adamı ben n'apıyim?" diye geri çeviriyordu.

Kral baktı olmayacak, ülkenin tüm gazetelerine tam sayfa ilan verdi. İlanda koca koca harflerle şunlar yazılıydı:

"Ey Ahali! Duyduk duymadık demeyin. Yüce kralımızın biricik kızı prenses Ceyn, yarın stadyumda talipleri arasından

kocasını seçecektir. Prenses Ceyn bu vesileyle ilk kez peçe takmayacaktır. Damat adayının, prensesi, kendisini parası veya soyluluğu için değil, beğendiği için istediğine ikna etmesi gerekmektedir. Prensesin seçtiği adaya, yüce kralımız tüm krallığını bağışlayacaktır. Reddedilenlerin ise kelleleri uçurulacaktır. İsteklilerin nüfus sureti, muhtarlıktan ikamet ve 6 adet vesikalık fotoğrafla sarayımız evrak kalemine müracaatları önemle duyurulur."

Ertesi gün, ülkenin dört bucağından gelen yüzbinlerce meraklı, stadyumu ve çevresini tıklım tıklım doldurmuştu. Yüce kral, kızı prenses Ceyn ve ülkenin tüm ileri gelenleri şeref tribününde yerlerini almışlardı. Çirkin prenses Ceyn ilk kez peçesini çıkarmış, babasının yanında utançtan kıpkırmızı oturuyordu. Çevresindekiler gözlerini ondan kaçırıyor, yüzyüze gelmemeye özen gösteriyorlardı.

Ortadaki top sahası ise tamamen boşaltılmış ve damat adaylarına ayrılmıştı.

Top sahasında üç damat adayı vardı.

Birinci aday, ülkenin en zengin adamı olan Hacı Niyazi efendiydi. Ülkedeki tüm toprakların ve işliklerin yarısından çoğu Hacı Niyazi efendinin malıydı. Yetmiş yaşındaki Hacı Niyazi efendinin gözü kör, kulağı sağır, dişleri dökük, kafası kel, sırtı kambur, ayağı topaldı.

İkinci aday, komşu ülke kralının genç ve yakışıklı oğlu Prens Maykıl'dı. İşletme fakültesi mezunu ve siyaset doktoru olan Prens Maykıl, sahanın orta yerinde başı dimdik, kendinden emin beklerken, altın sarısı saçları nazlı bahar yelinde dalgalanarak tribünlerdeki tüm genç kızların yüreğini hop hop hoplatıyordu.

Üçüncü aday, Tarzan adında esmer, yakışıklı, kırk yaşlarında bir oduncuydu. Dağbaşında yaşar, göğsü bağrı açık gezer, yılda bir kente inerdi. Tesadüf o gün kente indiğinde çirkin prensesin koca seçeceğini duymuş, "kadının çirkini olmaz," deyip hemen başvurmuştu.

Üçünün orta yerine bir mikrofon yerleştirilmişti.

Ulusal marş çalınıp göndere bayrak çekildikten sonra yüce kral, Hacı Niyazi efendiyi, prensesi ikna etmesi için mikrofona çağırdı.

Hacı Niyazi efendi oflaya puflaya mikrofona geldi, dedi, bakalım ne dedi:

"Ey yüce kralımın can paresi, biricik kızı prenses Ceyn sultan hazretleri... Bendeniz yaşı yetmiş, işi bitmiş bir ihtiyarım. Gözüm görmez ki yüz güzelliği arayım. Allaha şükür dünyalığım var, fazlasına muhtaç değilim. Bana, şu kararan dünyamı aydınlatacak ruh güzelliği gerek. Krallık yine yüce kralımda kalsın, ben necip ruhlu prensesimin iki cihanda dest-i izdivacına talibim. Maruzatım bu kadardır."

Şimdi bütün gözler çirkin prensese çevrilmişti. Herkes ona acıma ve tiksintiyle bakıyor, iki dudağının arasından dökülecek kararı bekliyordu.

Prenses Ceyn gözyaşları içinde babasına döndü, dedi:

"Hayatımın biricik varlığı, engin merhametiyle hayatıma ve tüm halkıma ışık saçan yüce kralım babam; ben bu dedem yaşındaki adama varamam, ama bu müşfik ihtiyarın kellesinin uçurulmasına da gönlüm razı değil. Ne olur, hatırım için onu bağışla."

Kralın gözleri yaşarmıştı. Kızını bağrına bastı ve Hacı Niyazi efendiyi bağışladı.

Hacı Niyazi efendi böylece emeline nail olamadı ama, çirkin prensesin ruh güzelliği sayesinde hiç değilse kellesini kurtardı.

Yüce kral, kısa bir söylevden sonra, Prens Maykıl'ı mikrofona çağırdı. Ona şimdiden müstakbel damadı gözüyle bakıyordu.

Prens Maykıl mikrofonu kavradı. Elinin zarif bir hareketiyle saçını geri attıktan sonra konuşmaya başladı. Gün batanda Maykıl, hâlâ konuşur idi.

Prens Maykıl, Prenses Ceyn'e, evlenmelerinin iki krallığı birleştireceğini, bu sayede her iki krallık halkının da daha mutlu olacağını anlattı. İç pazarın genişlemesi bütün sektörlerde daha büyük ölçekli üretime imkân verecek, böylece sermayenin organik bileşimi değişerek emeğin verimi artacaktı. Bu sayede hem herkesin faytonu ve bilgisayarı olacak, hem de han, hamam, kervansaray gibi şeyler yapılacaktı.

Prens Maykıl, çirkin prensese, güzellik ve çirkinlik kavramlarının göreceliğini anımsattı. Marksist estetik kuramına göre güzelliğin sınıfsal olduğunu söyledi ve bu görüşe katıldığını sözlerine ekledi. Ceyn'in kendisi ile aynı sosyal sınıfa mensup olduğunu belirttikten sonra, salt bu olgunun bile onu güzelleştirdiğini ilan etti.

Evlenirlerse hemen çocuk yapıp çekirdek aile kuracaklarını, çekirdek ailelerde zaten kimse kimsenin yüzüne bakmadığını söyledi.

Ünlü ozanlardan ve romancılardan pasailar okuyarak ve kuramcıların eserlerinden alıntılar yaparak, yüz güzelliğinin değil, ruh güzelliğinin önemli olduğunu kanıtladı.

Prens Maykıl saatler boyu dil döktü. Kah kuramsal sorunları kılı kırk yararcasına açıkladı, kah coştu şiirler döktürdü. Bitirdiğinde kan ter içinde kalmıştı. Halkın bitmek bilmeyen alkışları arasında çirkin prensesi defalarca yerlere kadar eğilerek selamladı.

Çirkin prensesin gözleri dolu dolu olmuştu. Sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Sonra babasına sarıldı ve içini döktü:

"Bir kerecik bile olsun benden hoşlandığını söylemedi," dedi ağlayarak.

Prens Maykıl da diplomatik dokunulmazlığı sayesinde kelleyi kurtardı.

Sıra oduncu Tarzan'a geldiğinde ahali kalkıp gitmeye, cellat da baltasını bilemeye başlamıştı. Prenses Ceyn'in bu kaba saba, ortayaşlı oduncuyu beğenmeyeceği belli bir şeydi.

Yüce kral yüzünü buruşturarak oduncu Tarzan'a seslendi:

"Hadi bakalım, sen de ne diyeceksen de, bitsin artık bu iş."

Tarzan:

"Ben diyeceğimi prensesin kulağına derim," diye yanıtlamasıyla, şeref tribününe doğru yürümeye başladı.

"Olmaz öyle şey," diye gürledi yüce kral. Tam "götürün şunu," diye buyuracaktı ki, kızı kolundan yakaladı. Çirkin prenses, oduncunun kulağına ne diyeceğini merak etmişti.

Tarzan, Ceyn'in yanıbaşına oturup fısır fısır birşeyler söylemeye başladı. Kral ve nazırları hemen kulak kabarttılar, ama oduncunun ne dediğini çirkin prensesten başka kimse duyamıyordu.

Yüce kral, gözü birden kızının yüzüne takılınca, şaşkınlıktan donakaldı. Çirkin prensesin yüzündeki değişimi az sonra herkes farketmiş, tribünlere derin bir sessizlik çökmüştü.

Çirkin prensesin teni berraklaşıyor, burnu inceliyordu. Sivilceler ve kırışıklar yokolmuştu sanki. Nefesi sıklaşmış, yanaklarına renk gelmeye başlamıştı. Saçları gürleşiyor, gözleri parlıyordu. Dudakları dolgunlaşıp aralanmış, inci gibi dişleri ortaya çıkmıştı.

Yüce kral gözlerini oğuşturdu. Bir daha, bir daha baktı. İnanamıyordu. Bildiği kendi kızıydı. Yüzü hiç dèğişmemişti aslında, ama... güzelleşivermişti birden!

"Evet!" diye haykırdı Ceyn, Tarzan'ın kollarına atılarak.

Yüce kral, bir süre sonra "öhöm!... öhöm!..." demek zorunda kaldı. Sonra dönüp kızına sordu:

"Tarzan'ın teklifini kabul ettin mi, kızım?"

"Evet," dedi Ceyn heyecanla. "Düşlerimin erkeği o. Teklifini kabul ettim."

"Öyleyse tez düğün hazırlıklarına başlayalım," buyurdu yüce kral.

"Bilmem..." dedi prenses Ceyn, yan gözle Tarzan'a bakarak. "Bana evlenme teklif etmedi ki..."

Nergisler Kan Kızılı

Yaz akşamları tepeye çıkıp güneşin batışını seyrederim. Günün geceye kavuşurken kızarmasını, pembeleşen ışığıyla otları çiçekleri kucaklamasını severim. Benim geldiğim yerde bulutlar eflatun ve pembe, nergisler kan kızılıydı. Yalnız ve coşkuluyum bu akşam gezilerinde. Bazen de yalnız ve hüzünlü. Geldiğim yerleri çok özlüyorum.

Dolunay geceleri kıyıdan açılıp yüzerim. Deniz kucaklar bedenimi ışıldayan yakamozlarıyla. Ilık. Benim geldiğim yerde deniz daha ışıltılı ve sıcaktı. İçinde yüzeni sevgiyle kucaklardı her mevsim. Sevecendi. Oysa buranın denizi duygusuz ve karanlık. Zifire keser aysız gecelerde. Can almayı bilir. Geldiğim yerleri çok özlüyorum.

Kış gecelerinde denize girilmez. Soğuk olur çünkü. Ben de müzik dinlerim o zaman. Bazen de yağan karın sessiz senfonisine kulak verir, esen yele ıslıkla eşlik ederim. Müziği severim. Alır beni hasretimin ve hayalimin doruklarında dolaştırır. Onsuz yapamam. Benim geldiğim yerde dağlar taşlar yaşama tempo tutardı titreşimleriyle. Irmaklar nağmelerle çağıldar, herşey doğanın gizli ritmine kendi şarkısıyla eşlik ederdi.

Kuşluk vaktini severim. Kuşların cıvıltısı bana geldiğim yerleri anımsatır çünkü. Öğle vaktini de severim, çünkü sıcak. Benim geldiğim yer de sıcaktı hep böyle ve kuşlar gün boyu cıvıldardı. Hayatı severim, doğayı severim ve kendimi severim. Benim geldiğim yerde herkes hayatı, doğayı ve kendini severdi.

Aynaları severim. Evimin üst katında tüm duvarları ayna kaplattım. İşinin ehli, genç ve tatlı bir adamdı camcı ustası.

İlk erkeğimdi burada benim. Onu hâlâ unutamadım. Benim geldiğim yerde düz duvar yoktu. Evler, yollar... her yer ayna aynaydı.

Kendime bakarım aynalarda ve sevgiyle dolar içim. Bedenimin her milimini beğenirim, taparım adeta. Işıltılı gözlerim aynalarda kendi yansımasını okşar bakışlarıyla. Kömür karası gözbebeklerim heyecanla büyür. Sarı bukleli saçlarıma ışık vurur arkadan ve gizemli bir haleyle çevreler çehremi. Yanaklarım allanır. Dudaklarımın aralandığını görürüm, inciden ak dişlerimi. Nefesim sıklaşmıştır şimdi, kendi heyecanımın rayihasını kendi genzime doldurmak için. Pürüzsüz tenime, yuvarlak omuzlarıma, dolgun ve diri memelerime hayranlıkla bakarım. Gözlerim ince belimde, önümdeki sarı ipeksi tüylerde, uzun ve düzgün bacaklarımda gezinir. Apışaramın ıslandığını, dişlerimin, tırnaklarımın sızladığını hissederim.

Evimin alt katında yalnızca bir ayna var. Ama ona bakmayı sevmem, çünkü bana tutsaklığımı hatırlatır. Onun içinden geçerek gelmiştim buraya ben. Şimdi ise soğuk ve kımıltısız. Büyü kutusu arızalı. Nasıl onarabilirim ki onu? Ne olasılık mühendisliğinden anlarım, ne de sonsuz değişkenler matematiğinden... basit ve yolunu yitirmiş bir gezginim sadece.

Dün yine doğum günümdü. Bu tuhaf dünyada kimbilir kaçıncısı. Çok uzaklara gittim bu sefer, apayrı bir yörenin şirin bir tatil kasabasına. Yüreğim çırpıntılı, gözlerim ışıl ışıldı. Havam baş döndürücüydü, giyimim baştan çıkartıcı. Her zamanki gibi, daha önce hiç gitmediğim bir yere girdim salınarak. Bara iliştim. Herkesin gözü üstümdeydi. Yanıma yanaşanlar oldu, yüz vermedim. Şarap söyledim. Şarabı severim. Benim geldiğim yerde şaraplar maviydi ve denizin çatlayan dalgaları gibi kokardı.

Esmer ve yakışıklı bir adamı gözüme kestirdim. Bir masada yalnız oturuyor, gözünü benden alamıyordu. Bakışı ateşliydi. Ben de gözlerimi ona diktim ve gülümsedim. Kadınlık

içgüdülerimi gemleyerek, ilk hareketi ondan bekledim. Bura erkekleri tavlanmaktan değil, tavlamaktan hoşlanırlar çünkü, bilirim. Yoksa süngüleri düşer, işe yaramazlar.

Yerinden hafifçe doğrulup eliyle masasındaki boş sandalyeyi gösterdi. Ağır hareketlerle taburemden kalktım ve ona doğru yürüdüm. Barda en az yüz erkek hasetten çatlıyordu herhalde. Bir o kadar kadın da kıskançlıktan. Bura kadınları kıskançtır, bilirim.

Ayağa kalkıp sandalyemi çekti, oturmama yardım etti. Garsona, şarabımı getirmesini söyledi.

"Hoş geldiniz," dedi bana, "ve ne iyi ettiniz de geldiniz. Yalnızlıktan çatlamak üzereydim. Sizin gibi birine rastlamam büyük bir mucize. Şerefinize..." Bir yudum... Ardından: "Sizi tanımak için sabırsızlanıyorum. Kimsiniz? Nerelisiniz? Ne iş yaparsınız? Anlatın bana kendinizi biraz."

"Önce siz kendinizi tanıtın, beni masanıza davet ettiğinize göre."

"Yok, yok, önce siz," diye diretti. "Sizi çok merak ediyorum ve yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Kendimi anlatmayı pek sevmem," dedim. "Buralı değilim, adım Nergis ve birbirimizden hoşlandık. Bu size yetmiyor mu?"

"Nergis... güzel bir isim. Ve esrarengiz bir kadın, konuşmayı sevmeyen..." Keyiflenmişti, belli. Bura erkekleri çok gevezedir, bilirim. Konuşacakları çok şey, ama anlatacakları pek az şey vardır. İşime gelir bu, çünkü yalan söylemeyi sevmem. Onları hülyalı hülyalı dinler, sonra alır götürürüm evime.

"Benim adım Cavit... Cavit Tülek. Duymuşsunuzdur mutlaka. Hani bir dizi vardı, Baldız Baldan Tatlıdır, onu ben yazdım. Senaryosunu yani. Şıngırdak Şermin de benim. Kötü saate koydular, ama yine de reytingi iyi."

Sonra bir sır verircesine kulağıma eğildi. Sır verircesine hep kulağıma eğilirler. Bura erkeklerinin kur yapma ritüelinde en önemli aşamalardan biridir bu.

"Yeni bir dizi hazırlıyorum şimdi. Hem senaryosunu yazıyorum, hem de yönetmenliğini kendim yapacağım. Hatta il-

gilenirseniz tam size göre bir rol de var kafamda. Televizyonu sevmez misiniz?.. Hiç izlemez misiniz?.. Tuhaf... Ama yine de unutmayın teklifimi... Neyse... Bu dizi hayli ses getirebilir, çünkü bilim kurgu türünde ilk yerli yapım dizi olacak, bir erotik gerilim dizisi. Bakın..."

Heyecanlanmıştı. Anlattıkça kendini kaptırıyordu. Sersemin tekiydi, ama güzel kokuyordu. Ona biraz daha sokuldum.

"Kahramanımız halktan biri. Hayatını çalışarak kazanan, namuslu, mütevazı, yiğit... Öyleyse necidir kahramanımız, bilin bakalım?.. İşçi mi?! Amma yaptınız ha... İşçi gider fabrikasında çalışır, ne alakası var halkla? Halk dediğim yani memur emeklisi, manav, simitçi, yoksul üniversite öğrencisi, başörtülü teyzeler filan. Neyse, bilemediniz, ben söyleyeyim: Çocuk taksi şoförü. Adı da Cemil."

"Haydi gel gidelim. Yolda devam edersin," diyorum. Kendini öyle kaptırmış ki davetimi farketmiyor. İlle de anlatacak...

"Şimdi... Birtakım uzaylı yaratıklar var, kötü ruhlu. Dünyayı ele geçirmeyi, insanları da köle olarak maden ocaklarında falan çalıştırmayı istiyorlar. Bunlardan biri uçandaireyle iniyor. Kusmuk yeşili, ağzından salyalar akan, ahtapot gibi birşey. Bunu bilgisayarda yapacağız, çok gerçekçi olacak. Sonra, Cemil'in mahallede şirret bir karı var ortalığı karıştıran, onu öldürüp yerine geçiyor. Bir yığın filmde görmüştüm, bunlar birinin aynen yerine geçebiliyorlar. Kimse anlamıyor yani. Ama Cemil uyanık delikanlı, birşeylerden işkilleniyor. Karı Cemil'i uyutmak için onu ayartıyor, yatıyor filan. Öyle erotik parçalar koyuyoruz araya."

Anlattıkları komik ve biraz da ilginç gelmeye başlamıştı. Başımı göğsüne yaslayıp elini okşadım. Kokusunu içime çektim.

"Sonra?"

"Bir de komşunun kızı var, Cemil'e abi diyen. Aslında aşık

ona. Duygularını gizliyor, ama kızarıp bozardığı için herkes anlıyor, bir tek Cemil anlamıyor. Cemil de onu seviyor ama çaktırmıyor. Kızın adı Mualla. Sana o rolü verebilirim, ne dersin?"

"İstemem," diye mırıldandım. "Sen devam et."

"Bir de iyi uzaylılar var. Onlar da bizi ötekilerden kurtarmak için birini gönderiyorlar. O da Mualla'nın kafasına yerleşiyor. Mualla gaipten sesler duymaya başlıyor. Bazen de rüyasında görüyor. Bu uzaylılar meleğe benziyorlar, kanatları filan var. Mualla'yı inandırmaya çalışıyor. Ben uzaydan geldim, dünyanız tehlikede filan diyor. Mualla önce inanmıyor tabii. Delirdim sanıyor. Derken birgün Mualla'nın oğlan kardeşi okuldan dönerken eziliyor. Melek, yani bizim uzaylı diyor ki, elini alnına koy, ben onu diriltirim. O da elini alnına koyuyor, çocuk sapasağlam ayağa kalkıyor, bana ne oldu diye."

"Eee?.."

"Bunun üzerine Mualla onun gerçekten uzaylı olduğunu anlıyor. Ölüyü diriltti ya..."

"Ölüyü dirilttiyse muhakkak uzaylı mı olması lazım? Yani adam uzaydan geldiyse, ölüleri ille de diriltebileceğini nereden çıkarıyorsun?"

"Ama öyledir de ondan. İstediğin filme git gör. Uzaylı yaratıklar, yani iyi olanları, hastaları iyileştirirler, ölüleri diriltirler."

"Kızma tatlım," dedim. "Devam et, dinliyorum."

"Bizim melek kötü yaratıkların planını Mualla'ya anlatıyor. Bunlar bir telepati makinesi getirmişler, tüm insanlığı köle etmek için. Bu makineden sadece bir tane var, onu yokederlerse dünya kurtulacak, kötü yaratıkların gezegeni de havaya uçacak. Nedenini sorma, senaryo öyle işte."

Pantolonunun önünü açtım. Elimi içeri kaydırdım. "Sonra?"

"Sonrasını yolda anlatırım," dedi. Nefesi hızlanmıştı. Hesap için garsona bakınmaya başladı.

"Hayır," dedim gülerek. "Bitir, öyle çıkalım. Daha çok za-

manımız var."

"Peki," dedi iç geçirerek, "devam ediyorum öyleyse. Bu makinenin yerini yalnız Cemil biliyor. Ama Cemil o uzaylı karının kontrolünde. Cemil'le yatarak dimağını kontrol ediyor. Cemil'i kurtarmanın tek yolu var; eğer Mualla Cemil'le sevişirse, öbür uzaylı da o arada Cemil'in dimağını çözecek. Mualla aslında mazbut bir kız. Evlenmeden hayatta kimseyle yatmaz. Ama eğer dünyayı kurtarmak için başka çare kalmamışsa... eh, artık o zaman olur. Oraya da çok sıkı bir parça koyuyoruz. Sahi, emin misin Mualla rolünü istemediğine?... Peki, peki, ama eğer istersen... Neyse, böylece iyiler kötüleri yeniyor, uzay ahtapotlarının gezegeni de havaya uçuyor. Burasını bir yerden araklarız herhalde. Bizimkiler de evleniyorlar tabii. Nasıl buldun?"

"İlginç," dedim ayağa kalkarken. Hesabı ödedi, sarmaşdolaş dışarı çıktık. Onun evine gitmeyi kabul etmedim. Eğer benimle sevişmek istiyorsa, benim arabamla benim evime gelmesi gerektiğini söyledim. Hiç itiraz etmedi. Yolda bir süre hiç konuşmadık.

"Senaryonda bir yığın mantık hatası var," dedim bir ara. "Mesela başka bir yıldız sisteminden ta buraya niye köle çalıştırmak için kalkıp gelsinler... deli mi bunlar? Kimbilir nasıl makineleri vardır, aynı işi çok daha ucuza yapacak. Sonra, dizinin kahramanı niye Cemil? Niçin Mualla. değil? Olayın merkezinde asıl o var."

"Öylesi gerçekçi olmazdı. Çünkü Mualla kız, Cemil ise erkek. Böylesi daha inandırıcı... Nergis, çok hızlı gidiyorsun!"

Evet, hızlı gidiyordum. Uçuyordum. Bura erkeklerinin bu halleri beni hep sinirlendirir. Bu kof; kibirli yaratıklar aslan gibi heybetli olmaya çalışırken ödlek kedilere benzerler aslında. Yüzotuz... yüzkırk... yüzelli... yüzaltmış... Suratı bembeyaz kesilmişti, gerilmiş, koltuğunun kenarını sımsıkı kavramıştı. Ona acıdım. Yavaşladım biraz. Sonra bir şeytanlık geldi aklıma.

"Dinle," dedim, "gerçekçi bir öyküyü şimdi ben sana anla-

tacağım. İnandırıcı ya da değil, o senin bileceğin şey. Ama gerçekçiliğine laf istemem, çünkü gerçeğin ta kendisi."

"Anlat bakalım, dinliyorum," dedi. Kendini toparlamıştı. Şimdi gözleri çıplak kolumda, araba sarsıldıkça bluzumun altında hafif hafif kıpırdayan memelerimdeydi.

"Diyelim ki sonsuz sayıda olasılık düzlemi var. Bunlardan birinde insanlar başka bir boyuttan geçerek diğer düzlemlere ulaşmanın yolunu buluyorlar. Uzay yolculuğu değil bu, sadece bir olasılık düzleminden başka bir olasılık düzlemine geçiliyor. Aynalar kullanılıyor bunun için. Elektronların momentleri ve belli bir konumda bulunma olasılıkları değiştiriliyor. Olasılıklar sonsuz. Aynadan geçiyorsun ve... yine dünyada ve aynı yerdesin ama başka bir olasılık düzlemindesin."

"Deli saçması," diye güldü Cavit. "Böyle birşey olsa şimdiye kadar birileri yapardı. Duyardık. Televizyonda gösterirlerdi."

"Nereden biliyorsun böyle şeyler olmadığını? Belki de ilkel birşeyler yapılıyor. Büyü diyorlar adına ve bilim-dışı olduğunu sanıyorlar. Oysa bu dediğim dünyada, yani başka düzlemlerdeki olası dünyalardan birinde, insanlar aynalara çok düşkün. Aynalarla içiçe yaşıyorlar. O yüzden bizim büyü deyip geçtiğimiz şeyin bilimi gelişmiş. Olasılık mühendisliği, her annenin kızı için hayal ettiği en seçkin meslek haline gelmiş."

"Neden annenin kızı için de, babanın oğlu için değil?"

"Nedenini sorma," diye sırıttım, "senaryo öyle işte."

Güldü. Gerginliği gitmiş, istekli bakışları geri gelmişti. Kokusu başdöndürücüydü. Kızgınlığım geçmiş, tekrar heyecanlanmaya başlamıştım.

"İnsanlar gidip başka olasılık dünyalarında geziyorlar, eğleniyorlar. En sevdikleri iki şey, aynalarda kendini seyretmek ve aynalardan geçip bambaşka olasılıklarda maceraya kana açmak."

"İlginç, hem oldukça da şiirsel," dedi Cavit. "Bu yanını hiç bilmezdim," diye ekledi sanki beni kırk yıldır tanırmışça-

sına.

"Birgün oradan buraya bir kadın gezmeye geliyor ve aynasının büyüsü bozuluyor. Ve nasıl tamir edeceğini de bilemiyor, olasılık tekniğinden anlamaz ki. Burada kalıyor. Geri dönemiyor. Çok uzun ömürlü bunlar. Belki de yüz yıldır burada. Hâlâ genç, hâlâ güzel ve erkeklere aç."

"İşte erotik unsur da tamam," dedi Cavit keyifle. "Hiç de fena değil. Televizyona gitmez tabii. Ama kadın dergilerinden birinde mesela... Kadınlar okuyup hayal kurabilirler. Yüzyıllar süren gençlik, macera, seks..."

"Ya hüzün?" diye sordum. "Ya dinmeyen özlem, sevdiklerinin hasreti? Yalnızlığını düşünebiliyor musun o kadının? Anlayabilir misin bu yalnızlığı, Cavit?.. Mutlak, devasız ve hiç bitmemecesine. Koca dünyada kendisine benzeyen hiç kimse olmayacak. Aynalarla arkadaşlık edecek hep ve kendinden başka yoldaş bulamayacak. Geldiği yeri andıracak herşey, ama farklı olacak. Çiçeğin rengi, meyvanın tadı başka olacak. İki kere iki hep dört edecek ve hiç belkibeş olamayacak. Kadının değil, erkeğin kokusu kışkırtacak. İnsanlar..."

Boğazıma bir yumruk oturmuştu. Birer damla yaşın göz pınarlarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Elimin tersiyle sildim. Karanlıkta Cavit hiçbir şey farketmemişti.

"İnsanlar?.."

"Boşver insanları," dedim. "Konumuz insanlar değil. Gelelim kahramanımıza. Bu yapayalnız kadın bir doğum gününde yine erkek açlığı çekiyor ve iyi bir ziyafetin zamanı geldiğini düşünüyor. Arabasına atladığı gibi uzaklara, uzaklara sürüyor ve gelip sonunda seni buluyor. Nasıl?"

Gözucuyla tepkisini izliyordum. Adam şaşkındı. Sonra, birşeyler anlamış gibi, yüzüne yılışık bir tebessüm yerleşti.

"Demek senin fantezin de bu? Pekala. Bu oyunu ben de oynarım. Şimdi söyle bakalım benim tatlı uzaylı yaratığım... ya da başka olanak düzlemlerinin kadını, her neyse..."

"Olasılık," diye düzelttim. "Başka bir olasılık düzlemi..."

"Neyse işte... olanak, olasılık ne farkeder. Bu dünyadan

değilsin sonuçta... Başka bir dünyadan gelmiş bir yaratıksın, yani! Şimdi söyle bakalım benim tatlı yaratığım, bana gösterebileceğin yeni bir pozisyon, değişik bir aşk tekniği var mı? Bildiğim kadınlardan farklı şeyler yapacak mısın yatakta?"

"Seni düş kırıklığına uğratmak istemem," diye yanıtladım, "ama bilmediğin teknikler umuyorsan hava alırsın." Güldüm. "Sadece orgazmım farklıdır bura kadınlarından."

"Nasıl yani?"

"Bunu şimdi söylemeyeyim daha iyi," diye patlattım kahkahayı. "Zamanı geldiğinde hayatının sürprizi olacak çünkü!"

Onu ürkütmeden evime getirdim. Her tarafın ayna olmasına biraz şaşırdı. Hep şaşırırlar zaten. Onunla seviştim, sağdım onu, ısırdım ve tırmaladım. Parçaladım onu. Dudaklarımın altında şahdamarının sıcak ve sık darbeli atışlarını duydukça başım dönüyor, bedenimi kaplayan zevk dalgalarına kendimi koyveriyordum. Uzun zamandır yaşamadığım, alabildiğine doyurucu bir sevişmeydi.

Sabah kendime geldiğimde sarhoş gibiydim. Alt kata indim, içinden bir daha hiç geçemeyeceğim bozuk aynama baktım. İnce bir sızı kapladı yüreğimi. Tuzlu yaşlar süzüldü göz pınarlarımdan. Sevdiklerime... anneme, kızkardeşlerime, kızlarıma hiç kavuşamayacağım, biliyorum. Benim geldiğim yerler artık bana yitik.

Sevmeliyim buraları ve seviyorum da aslında. Ama geldiğim yerlerin hasreti hiç terketmeyecek yüreğimi.

Çok şeyini seviyorum bu dünyanın. Hatta bazısını geldiğim yerden de fazla. Örümcekleri mesela. Burada örümcekler alımlı, gizemli ve özgür. Evimin kuytuları ve bahçem örümcek dolu. Çiftleşme mevsiminde hayranlıkla izlerim onları. Benim geldiğim yerde örümcekler böyle vahşi değildi. Dişili erkekli yaşar, yavrular büyütürlerdi. Bura örümceklerini daha çok seviyorum.

İnsanları da çok seviyorum. Kadınları aşağılanmış ve aptal

buluyorum biraz. Kendini erkekle bir tutuyorlar. Oysa benim geldiğim yerde kadınlar alımlı, gizemli ve özgürdü. Vahşiydik biz, sevişirken tutkularımızı gemlemez, göğün altında dik tutardık gururlu başımızı.

Erkekleri seviyorum asıl, bura erkeklerini. Tadına doyamadığım genç camcı ustasından, dün gece ayarttığım yakışıklı senariste kadar yüzlercesi geçti yatağımdan. Benim geldiğim yerde erkekler böyle ortalıkta dolanmazdı. Kuytuda pinekleyen aptal ve semiz şeylerdi onlar. Sevişmeleri ruhsuz, etleri yavandı. Bura erkeklerini daha çok seviyorum... ateşli, tatlı ve körpe.

Yatağı kaldırıp kazanda yaktım. Yerleri fırçaladım. Odanın temizliği saatler aldı. Sonra bodruma inip tezgâha geçtim. Fileto çıkardım, kuşbaşı yaptım, kıyma çektim. Ufak ufak paketleyip dipfrize yerleştirdim. Kavurma kavurdum, kemik kaynattım. Küveti doldurdum sonra, ılık, ıtır kokulu suya uzandım hülyalarımla başbaşa.

Dere kenarına indim ertesi gün, yamaçlarda çiçek topladım. Dere çamurlu ve sazlık. Çiçekler basit ve kişiliksiz. Oysa benim geldiğim yerde zerrinler alev sarısı, nergisler kan kızılıydı.

—

Yin ile Yang

Horp baba, çocukları Yin ile Yang'ı tatile götürdü. Tatil yeri olarak el değmedik bir galaksiyi seçmişlerdi. Vardıklarında önce galaksinin bekçisini buldular. Bekçi, aksakallı babacan bir adamdı.

"Benim adım Alah Yehve," dedi bekçi. "Bu galaksiye Samanyolu derler, ben de onun bekçisiyim."

Yin ile Yang, Alah'ı çok sevdiler, Alah da onları sevdi.

"Ne şeker minikler," dedi.

Sonra sıkı sıkıya tembihledi:

"Sakın yaramazlık etmeyin ha! Bu galakside yaban uygarlıklarının yaşadığı öyle tehlikeli gezegenler var ki, sizin gibi minicik çocukları hüp diye yutuverirler sonra."

Ama Yin ile Yang çok haşarıydılar. Babaları uyuyunca Yin, Yang'ı dürttü:

"Babam öyle bir uyuyor ki, beş on milyon yıldan önce uyanmaz. Gel biz biraz gezelim, ha?"

"Alah'ın dediği yaban uygarlıklarını çok merak ediyorum," dedi Yang, "ama dikkatli olalım e mi?"

Baba Horp horul horul uyuya dursun, iki haşarı kardeş minik bir uçandaire aşırarak Samanyolu'nun kenarındaki tenha yıldız kümelerine doğru yollandılar. Az gittiler uz gittiler, altın sarısı bir yıldızın çevresinde fırdönen dantela bulutlu mavi bir gezegene geldiler.

"İnelim bakalım burada yaban uygarlığı var mı," dedi Yin.

"Oh ne cici gezegen, ne de güzel oynayıp eğleneceğiz," diye ellerini çırptı Yang.

Yin ile Yang dünyaya indiler.

Yin gece oldu, Yang gündüz, yıllarca birbirlerini kovaladılar. Yin dişi oldu, Yang erkek. Çiftleştiler. Çocukları oldu, torunları, torunlarının torunları, torunlarının torunlarının torunları oldu. Yin ateş yaktı, Yang av avladı. İşi bölüştüler. Kimi Yin baskın çıktı, kimi Yang.

Yin yer oldu, Yang gök. Torunlarının torunlarının torunları yere Yin, göğe Yang dediler.

Yin ile Yang milyonlarca yıl mutluluk ve neşe içinde oynayıp dünyanın altına üstüne getirdiler. Biri yaz olduysa öbürü kış, biri emek olduysa öbürü sermaye, biri yaşam olduysa öbürü ölüm oldu. Dünyayı karış karış bölüşüp sonra mızıklandılar. Savaşlar kurup bombalar attılar.

Onlar eğlenedursun, Horp uyanıp da çocuklarını bulamayınca telaşlandı. Hemen bekçi babaya koştu. İkisi de uçandairelerine atlayıp, bizim küçük yaramazları köşe bucak aramaya başladılar. Derken bir de ne görsünler: Altın sarısı bir yıldızın çevresinde fırdönen dantela bulutlu mavi bir gezegenden gümbür gümbür gümbürtüler gelmiyor mu? Koşup baktılar ki Yin kuzey olmuş, Yang güney, savaşa hazırlanırlar. Alah Yehve ile Horp Baba hemen çocukları yakalayıp kulaklarını çektiler.

"Ben size atom bombalarıyla oynamayın demedim mi?" diye onları azarladı babaları. "Ya şu gezegeni tutuştursaydınız da kendiniz de yanıp kül olsaydınız?"

Yin ile Yang, bir daha yaramazlık yapmayacaklarına, uslu çocuk olacaklarına söz verdiler. Babalarıyla birlikte Samanyolu'nun ortasına dönüp tatillerinin sonuna kadar süpernovalarla, karadeliklerle oynadılar. Tatil bitince de evlerine döndüler.

Alah ortalığı toplamak için dünyada kaldı. Silahları topladı, sınıfları kaldırdı, devleti yoketti. Kadınla erkeğin işbölümü yapmalarını yasakladı. Birlikte ava çıkmalarını, birlikte ateş yakmalarını ve herşeyi birlikte yapmalarını emretti. Onları ağaçlara çıkarıp, Yin ile Yang gelmeden önceki gibi yaşamaya zorladı.

İnsanlar Alah'ın işine akıl sır erdiremediler. O gider gitmez ağaçlardan inip yeniden bir yaban uygarlığı kurdular. Yin ile Yang'ın anısını hep canlı tuttular. Ak taşlarla kara taşları yontup, çifter çifter heykellerini diktiler.

—

Nostura'nın Öyküsü

I

Yıldızlardan geldiğini söylerdi. Kimse hayret etmezdi. Kimse yalancı demezdi ona. Herkes inanmış görünürdü. Harbiye'nin, Osmanbey'in, Kurtuluş'un esnafı, Dolapdere'nin ustası, çırağı ve bıçkın takımı, ara sokakların zemin ve yarıbodrum sakinleri, kapı önlerinin kapıcıları ve durakların taksicileri... yani bildiği ve onu bilen herkes.

Kurtuluş'ta Dostlar birahanesi. Akşam uğrağı. Masalarda muhabbet koyulaşmış... biraz futbol, biraz n'olacak memleketin hali, biraz kadın kısmısı.

Televizyonda haberler veriliyor. Vezüv yanardağının püskürmesi anlatılıyor çarpıcı görüntülerle. Napoli banliyölerinde can kaybı yüksek. Felaket bölgesine giden İtalya cumhurbaşkanı kayıp. İnsanları azıcık ilgilendirir gibi oluyor haber. Uğultu biraz azalıyor. İçerisi sıcak, sigara dumanı göz yaşartacak kadar yoğun.

Kapı açılıyor, sert bir rüzgâr üfürüyor içeri. Garson Kamil dönüp bakıyor, hırpani kılıklı biri. Yüzü sertleşiyor. Kapıya doğru birkaç adım atınca tanıyor: Bizim Nostura bu. Zararsız.

Nostura hafif kafayı bulmuş. Masaları tarıyor, gözüne emlakçı Nusret'i kestiriyor. Sallanarak ilerliyor, Nusret'in başına dikiliyor.

"Abi bir beşlik versene, vallahi çok zordayım."

"Tekeli zengin edeceksin be Nostura. Yine votkaya mı yatıracaksın paraları?"

"Votkadan iyisi var mı be abi? Bir beşlik açığım kaldı. Bir ufak votka, bir de bir mektup atacağım İngiltere kralına. Zarf alacak param bile kalmadı."

"Görelim mektubu, aha beş kâğıdın burada hazır."

Ufak bir duraksama, sonra Nostura titrek ellerle mektubu ceketinin iç cebinden çıkarıp uzatıyor. Masadan gevrek gülüşler. Nusret mektubu evirip çeviriyor, ötekilere gösteriyor. Sonra Nostura'ya geri uzatıyor.

"Nece bu şimdi?"

"İngilizce, abi. İngiltere kralına."

"Oku hele, neler döktürmüşsün bakalım?"

Nostura genzini temizliyor, pelte pelte başlıyor okumaya:

"Yor mecısti: Ayem raytin dis letır tu droğv yor atenşın tudı impendink katasstrofi..." Birisi kıkırdamaya başlıyor.

"Yeter, yeter," diyor Nusret, beşlik kâğıt parayı uzatarak. "Aynı İngiliz gibi mübarek. Birleşmiş Milletler başkanından bu sefer cevap geldi mi bari?"

"Genel Sekreterinden," diye düzeltiyor Nostura. "Yok, henüz gelmedi abi." Gülüşmeler.

"Allahtan ümit kesilmez," diyor biri. "Al, bir fırt çek şuradan." Nostura minnetle kapıyor bardağı, bir dikişte bitiriyor. "Sağol abi."

Nusret ve arkadaşları, sallana sallana fırtınalı geceye karışan Nostura'nın ardından gülerek, biraz da acıyarak bakıyorlar.

Herkes Nostura derdi ona. Adını kimse bilmezdi. Ona neden Nostura denildiğini de bilmezlerdi. Nerelidir, kimin nesidir bilinmezdi. Kendine sorarsan yıldızlardan gelmişti, dünyayı kurtarmak için. Dünyalıları yoketmeye hazırlanan kendi ırkına ihanet etmişti. Müthiş bir hayalgücü vardı. Sürekli alkol tüketmek zorundaydı, söylediğine göre, dünyadaki zehirli maddelerden korunmak için. Olmadık yerlere mektuplar yazar, derdini anlatmaya çalışırdı.

Öbür ayyaşlar gibi değildi Nostura. Onunla semt insanları arasında yazıya, söze dökülmemiş bir sözleşme vardı sanki.

Zararsız bir ayyaş, insanları eğlendiren bir kaçıktı o. İnsanlar biraz gülme, hoşgörülü ve iyiyürekli davranma fırsatı bulurlardı onun sayesinde.

Yıl 2017, aylardan Mayıs. Yer İstanbul Kurtuluş'ta bir birahane. Dışarıda korkunç bir kar fırtınası var. Nusret ve arkadaşları Nostura'nın ardından bakıyorlar.

"Kim bu adam yahu?" diye soruyor Lütfi.

Lütfi Gariboğlu, Nusret'in çocukluk arkadaşı. Yılda bir-iki buluşurlar böyle. Birbirlerini çok severler. Nusret avamdır, Lütfi entellektüel. Nusret emlak pazarlıyor. Eskiden kıt kanaat geçinirdi, 2007 depreminden sonra köşeyi döndü. Lütfi ise gazeteci ve yazar. Geleceği parlak, genç bir romancı olarak tanınıyor.

"Bu bizim Nostura," diyor Nusret. "Yıldızlardan geldiğini söyleyen zararsız bir ayyaş."

"Nasıl yani?"

Nusret anlatıyor, Lütfi giderek artan bir ilgiyle dinliyor.

"Onunla bir konuşmak isterdim," diyor Lütfi. "Nerede bulabilirim Nostura'yı?"

"Yeri yurdu belli değil ki... Ama hamamın külhanında yatar böyle soğuk gecelerde. Hem ne yapacaksın onu? Ayyaşın teki işte."

"Çok ilginç bir konu çıkabilir yeni romanım için," diyor Lütfi. "Görürsen ona söyler misin, beni gazeteden arasın. Temizinden bir yüzlük veririm yaşam öyküsüne."

"Para senin," diye gülüyor Nusret. "Madem havaya saçacaksın, bari bir büyük de sen söyle." Masadakiler gülüşüyorlar. "Peki, yarın sabah hamamın oradan geçip söylerim."

Büyük rakı geliyor. Sohbet dallana dallana dağılıyor. Feriköy birinci lige girecek mi? O pozisyon ofsayt mıydı? Küçük İsmail'e kırmızı kart gösteren hakemin cinsel tercihi ne?

"Var mısın iddiaya, Fener bu yıl..." derken aniden susuyor Lütfi. Gözler yine televizyonda. Flaş haber: Karamürsel'de görülen UFO'ları kovalamak için havalanan dört F16'dan ikisi kayıp. Lütfi büyük bir dikkatle izliyor haberi.

"Kıyamet alametleri bunlar," diyor birisi. Diğerleri başlarını sallayarak onaylıyorlar.

II

Lütfi Gariboğlu'nun üç romanı çıkmıştı piyasaya. Dedesinin yaşamından esinlenen ve '68 olaylarından kesitler veren Pankartlara Kan Sıçradı pek ilgi görmemişti yayınlandığında. Büyük bir yazılım şirketinde dönen dümenleri anlatan Orman Yasası ise olumsuz eleştiriler almıştı üstüne üstlük. Lütfi'nin şansı, yazdığı üçüncü romanla biraz döner gibi oldu.

Kasırganın Gözünde, Antalya'ya yerleşen kalabalık bir Kürt ailesinin yaşam kavgasını ve parçalanışını anlatıyordu. Anlatının merkezinde, 90'lardaki içsavaş sırasında ailesiyle birlikte Antalya'ya göçen ve dayı kızı Şehnaz'ı büyük bir tutkuyla seven Reşat vardı. Eleştirmenlere göre yazar, toplumsal ve doğal fırtınaların gözünde yeşeren bu sevdadan hareket ederek, çeyrek yüzyıllık bir dönemin sınıfsal ve etnik çelişkilerini ustaca betimlemişti. Büyük Antalya Kasırgası kenti hallaç pamuğu gibi savururken Reşat ile Şehnaz'ın tüm yasakları hiçe sayarak kasırganın gözünde çılgınca sevişmeleri, köhnemiş bir sosyal yapılanmanın kaçınılmaz çöküşünü simgeliyordu.

Lütfi, yazdığı romanda böyle derin anlamlar keşfedilmesine pek sevindi. O anlamları oraya o koymamıştı gerçi, ama bozuntuya vermedi. Reşat ile Şehnaz'ın sevişmelerinin de hiçbir şeyi simgelediği yoktu aslında. Belki kitabı sattırır diye onların nasıl seviştiklerini tam dokuz sayfa boyunca anlatmış, sonra da yayıncının diretmesiyle sekiz sayfasını atmak zorunda kalmıştı.

Üçüncü romanın başarısı, daha önceki iki kitaba da ilgi duyulmasını sağladı. Lütfi artık "Türk yazınına taze kan getiren genç bir yetenek" idi. "Halka inmesini bilen bir aydın" diye tanımlanıyordu. Babası ölünceye dek kaportacılık yapan, annesi ise Çorum'un bir köyünden gelip uzun yıllar konfeksiyonda çalışan Lütfi'ye, "halka inmek" deyimi ilk baş-

larda komik geldi, fakat karşı da çıkmadı. Zaten bir süre sonra yadırgamaz oldu bu deyimi. Dört başı mamur bir entellektüeldi artık.

Lütfi Gariboğlu, yazacağı dördüncü romanın konusunu özenle seçti. İnsanların ilgisini çekmek, merakını uyandırmak istiyordu. Son onbeş yıldır giderek artan sıklıkla dünyanın heryerinde boy gösteren UFO'lar bunun için biçilmiş kaftandı. Yalnız tek korkusu vardı: Ya kendisini "halka inen aydın" olmaktan çıkarıp, "bilim kurgu yazarı" diye ne idüğü belirsiz bir kategoriye yerleştiriverirlerse!

"Haydi hayırlısı," dedi kendi kendine. "Olursa olur, olmazsa ben de futbol aleminin mankenlerle girift ilişkilerini anlatan sosyal içerikli bir roman yazarım. Hem bir güzel sınıfsal tahlilini de yaparım bu ilişkilerin."

III

Ertesi akşam Lütfi Gariboğlu evinde oturmuş, Nostura ile sabah yaptığı söyleşinin bantlarını dinliyor, şakır şakır terleyerek notlar çıkarıyor. Sıcaklık gölgede kırkbeş derece. Dün kenti felce uğratan iki metrelik kar tabakası çoktan erimiş, caddeler, sokaklar kurumuş bile. Vantilatörü de açamıyor, kâğıtlar uçuşacak çünkü. Aldığı notları inceliyor, bandı yer yer tekrar dinliyor, Nostura'nın öyküsünü kafasında toparlamak için. Absürd bir öykü bu, ilk bakışta... ama ürkütücü bir iç tutarlılığı var...

Adamın adı yokmuş, söylediğine göre. Görevi ve kadro numarasıyla çağırılıyormuş gerektiğinde: Myghzk 6625.

"Mızık değil abi, Myghzk. Me-ye-ge-ha-ze-ka. Bi duble daha versene..."

Myghzk onların ordusunda hem bir görev, hem de bir rütbeymiş. Bizdeki levazım yarbayına denkmiş aşağı yukarı. Görevi ya da rütbesi değişti mi, adı ve numarası da değişirmiş.

"Benim adım yok artık abi. Kendi ırkıma ihanet ettim

çünkü. Kaçtım, hıçk, sizleri uyarmak için. Barışçı bir insanım çünkü ben."

"Peki, Nostura diyorlar sana, o nereden geliyor?"

"Hani şu Nostradamus var ya sizin. Şöyle olacak, böyle olacak, gökten taş yağacak, ateş yağacak derken beni ona benzetti birileri. Sonra da Nostura diye kısaldı kaldı. Şu şişeyi uzatsana."

Nostura, Epsilon Eridani'nin dördüncü gezegeninde doğmuş. Kapella İmparatorluğuna bağlı bir koloniymiş bu. Onlar Bvovk derlermiş kendi gezegenlerine.

"Ne anlama geliyor Bvovk sizin dilinizde?"

"Hiçbir anlama gelmiyor, öylece bir isim işte. Bvovk. Kapella İmparatorluğuna da Kapella İmparatorluğu demezdik tabii."

"Ya ne derdiniz?"

"Belaz Ptrna Trmnlah derdik Anlamı da: Kapella İmparatoruna Bağlı Seçilmiş Yıldız Sistemleri Ulu Topluluğu. Trm Kapella demek, biz öyle deriz o yıldıza, abi. Şu öbür şişeyi de açsana..."

Kapella İmparatorluğu binlerce yıldız sistemine yayılmış, koloniler kurmuş, başka gezegenlerdeki uygarlıklara boyun eğdirmiş. Özellikle de kendilerini andıran insansı türlere çok zalimce davranırlarmış. Trmnlot denirmiş bunlara. Biz dünyalılar işte bu tanıma giriyormuşuz.

Kapellalılara koskoca galakside kimse karşı duramazmış, çünkü uzay gemilerinin ışıktan hızlı gitmesini sağlayan takiyon sürücülü motorların sırrını yalnızca Kapella bilirmiş.

Nostura gençliğinde çok hırslıymış. Sadakat ve zekâ Sınavını başarıyla geçerek subay okuluna yazılmış. Yıldız filosunda hızla yükselmiş ve sonunda myghzk olmuş. Birçok operasyona ve savaşlara katılmış.

İmparatorluğun kara bir kabus gibi galaksimizi kaplamaya başlaması ve yabancı yıldız sistemlerindeki halklara reva görülen zulüm, birçok aydın Kapellalı'nın vicdanını rahatsız edermiş. Myghzk 6625, yani bizim Nostura da bunlardan biriymiş. Takiyon sürücülü motorların sırrını ele geçirip tüm ga-

laksiye açıklamayı amaçlayan gizli bir örgüte katılmış. Takiyon motoruyla ilgili bilgileri gerçekten de ele geçirmişler ve bunu galaksideki diğer zeki türlere iletmeye başlamışlar.

Kapella tarihinin en büyük ihanet örgütüymüş bu. İşin bu yönü de psikolojik olarak rahatsız edermiş onu. Ama galaksimizin geleceği açısından başka çare yokmuş.

"Kendi ırkıma ve gezegenime ihanet etmek aslında fena koyuyor bana, abi. Darkafalılık işte. Ne de olsa şartlanmışız, aynı sizler gibi. Siz de tutturmuyor musunuz herşeyden önce dünyalıyız, mühim olan insanlık diye? Oysa daha bir yığın gezegen, bir sürü zeki tür var samanyolu galaksisinde. Şerefe abi...!"

Nostura, dünyaya karşı onbeş yıldır iklim savaşı yürüten bir anagemide görevliymiş. Ay çevresinde sabit bir yörüngeye oturtulan anagemi, ayın etrafında bir dönüşünü ayın kendi ekseni ve dünya etrafındaki dönüşü ile aynı sürede, yani 28 günde tamamlıyormuş. Yani hep ayın öte tarafında kalır, dünyadan hiç görünmezmiş. Ayrıca optik dalgaboylarını ve radar dalgalarını emen bir boya ile kaplanmış, ek önlem olarak.

Kapalı ekosistemli ufak bir uzay kentini andıran anagemide altmışbin mürettebat ve binlerce operasyon aracı varmış. Bu operasyon araçlarına bizler uçandaire, UFO gibi adlar takmışız. Anagemiden kalkan UFO'lar hem istihbarat topluyor, hem de atmosferdeki süreçlere ve yerkabuğundaki güçler dengesine müdahale ederek iklimsel ve tektonik felaketler yaratıyorlarmış.

Amaç, birbirini izleyen doğal afetler yoluyla dünya gezegeninde Homo Sapiens egemenliğini sarsmak, teknolojik uygarlığı çökertmek, insanların direnme gücünü kırmakmış. Henüz onbeş yılı tamamlanmış olan bu proje toplam kırk yıl kadar sürecekmiş. Önümüzdeki yirmibeş yıl boyunca doğal afet ve felaketler giderek artan sıklık ve şiddetle dünyamızı vuracak, hatta yakında kutup buzları eritilerek kıyı kentleri ve ovalar su altında bırakılacak, dünyanın çeşitli yerlerine yüz metre, ikiyüz metre çaplı meteorlar çarptırılacakmış. Bunu

değiştirilmeye başlanmış bile.

Sonunda iyi donatılmış bir kolonist grubu ufak bir askeri kuvvet eşliğinde dünyaya indirildiğinde, herşeyini yitirmiş ve ilkelleşmiş insanlara boyun eğdirmek zor olmayacakmış.

Nostura, bu vahşi planı bozmak için bir UFO aşırarak dünyaya doğru yola çıkmış. Niyeti New York'da Birleşmiş Milletler binasının önüne inmek ve Kapella İmparatorluğunun askeri sırlarını içeren belgeleri Genel Sekretere sunmakmış. Fakat dünyaya yaklaşırken bir devriye koluna yakalanmış ve çatışmaya girmiş. Yanal akseleratörüne kuark emisyonu isabet eden UFO kontrolden çıkmış ve Samatya açıklarında Marmara Denizine çakılmış. Nostura canını zor kurtarmış ve yüzerek güçbela karaya çıkabilmiş.

"Ya belgelere ne oldu?"

"İşte burada abi. Su geçirmez bir zarfa koyup son anda kurtardım onları. O gün bu gündür hiç yanımdan ayırmıyorum. Bunlar takiyon motorunun planları, bunlar da formül ve açıklamaları. İşte, bunlar kuark topunun planları. Takiyon alıcı/verici iletişim cihazı, antigraviton fren ve manevra sistemi, taktik disintegratör, bu neydi... hah, uzay gemileri için lepton deflektörü, bir nevi koruyucu kalkan yani... işte, hepsi burada!"

"Ama İngilizce bunlar..."

"Ben çevirdim Lütfi abi."

"Türkçeyi İngilizceyi birkaç yılda anadilin gibi öğrenmişsin maşallah. Nasıl oluyor bu iş böyle?"

"Biz Kapellalılar doğuştan yetenekliyizdir o konuda abi. Bir öğrendiğimizi bir daha unutmayız. Şunu tazeleyiversene..."

"Çok içtin ama!"

"İçmek zorundayım abi. Alkolsüz kalırsam etlerim çürümeye başlar, ölürüm sonra. Hadi gözünü seveyim, bir kadeh daha..."

Dünyanın havasında suyunda, Kapellalıların prrst dedikleri bir madde varmış. Biz farkında bile değilmişiz bunun, zaten bize bir zararı da yokmuş. Oysa Kapellalılar için öldürü-

cüymüş bu madde. Kapellalıların elinde prrst zehirlenmesine karşı birkaç ay bağışıklık kazandıran bir aşı varmış ama, Nostura'nın bu aşıyı dünyada bulması ya da kendi üretmesi olanaksızmış. Neyse ki aynı işi etil alkol de görüyormuş, sürekli alındığında. Böylece Nostura, gün boyu sarhoş olma pahasına hayatta kalmayı başarabilmiş.

Lütfi Gariboğlu sandalyesinin arkalığına yaslanıyor, ellerini ensesinde kavuşturup geriniyor. Bugünlük bu kadar yeter, diye düşünüyor. Gözünün önüne Nostura'nın dört büyük votkayı sabah sabah devirdikten sonra, beşinciyi de kolunun altına sıkıştırıp, yalpalayarak meyhâneden çıkıp gitmesi geliyor. Şaşılacak bir adam. Paranoid bir kişiliği var kuşkusuz. Tomar halinde çizimlere, formüllere bakıyor yan gözle. Hani neredeyse inanacak. İngilizceyi nereden öğrendi ki acaba?

Nostura amma sıkı pazarlıkçı, ha! Bir yüzlükle yetinmemişti herif... Söyleşi meyhanede yapılacaktı, meyhaneci nezdinde itibarı artsın diye... Söyleşi sırasında içebildiği kadar votka... Ayrıca, "Lütfi abicim" söz verecekti gazetedeki bir sonraki yazısında Nostura'dan bahsetmeye. Gülümsüyor Lütfi, Nostura'yı düş ünürken. Tuhaf ama sevimli bir herif!

Lütfi Gariboğlu, düşük tirajlı Günlük gazetesinde çalışıyor. Hem kültür ve sanat köşesini hazırlıyor (çünkü Günlük, kültür ve sanata sayfa değil köşe ayıran bir gazete), hem de toplum sayfasına haftada bir yazı yazıyor. Küçük bir köşesi var, Lütfi'nin Penceresi diye. Birazdan haftalık yazısını yazmaya başlayacak Lütfi. Ve ille de Nostura'dan bahsedecek... söz vermiş bir kere çünkü.

Saate bakıyor, sekiz. Haber saati. Televizyonu açıyor. UFO kovalarken kaybolan F16'ları, Napoli'deki son durumu ve Ataşehir-Fener maçının sonucunu merak ediyor. UFO'lar ve Napoli faciası ilk iki haberdir nasılsa. Maçın sonucu da en başta, özetlerde mutlaka verilir, derbi maçı ne de olsa.

Fakat yanıldığını görüyor Lütfi. Dünün şok haberleri çoktan geri itilmiş. Bu akşamın ilk haberi, İngiliz transatlantiği Queen Elizabeth II'yi İzlanda açıklarında 3200 yolcu ve mü-

rettebatı ile birlikte yutan büyük girdap. Kurtulan yok. İkinci haber ise Hindistan'dan: Aşırı yağış yüzünden heyelan, 5000 nüfuslu bir kasaba dağdan inen çamur sellerinin altında. Bölgeye ulaşmaya çalışan kurtarma ekipleri...

Ataşehir-Fenerbahçe maçı ise yoğun sis yüzünden ertelenmiş.

Lütfi haberleri sonuna kadar izliyor, içi kararak. Nedir bu felaketler, başımıza gelen? Havadan sudan bahsetmenin de tadı kalmadı artık.

IV

İstanbul'da yayınlanan Günlük gazetesi, 30 Mayıs 2017, 3. sayfada "Lütfi'nin Penceresi":

Cumhurbaşkanımız Uyuyor mu?

Havanın azizlikleriyle dolu bir hafta geçirdik yine. Kah kar yağdı yollar tıkandı, kah güneş açtı seller götürdü. Sıra geldi yine yaz sıcağında pişmeye. Buna da şükür. Hiç değilse 2007 depremi gibi facialar şimdilik güzel yurdumuzdan uzak duruyor. Bir baksanıza son günlerde İtalya'nın, Hindistan'ın, Güney Fransa İslam Cumhuriyeti'nin başına gelenlere... Birçok kişi artık dünyanın bu hallerinin kıyamet alametleri olduğuna inanmaya başladı.

Bizde ise beceriksizlikler gırla gidiyor! Seyhan barajında son depremde oluşan çatlaklar hergün büyümesine rağmen, hükümet Adana'yı boşaltma kararını bir türlü alamadı. Geçen yıl selden evleri yıkılan yirmibin Samsunlu aile de hâlâ açıkta. Ya Beyoğlu Belediyesine ne dersiniz? Her hafta sesleniyorum bu köşeden, ama bizim sokak hâlâ çamur deryası. Gelip bir asfalt dökemediler. Kendi sokağım olduğu için değil, misal diye yazıyorum.

Sayın Cumhurbaşkanı Girik ne diyor bu işlere acaba? Neden yetkililerin kulağını bükmez? Cumhurbaşkanımız uyuyor mu yoksa? Eğer elinden hiçbir şey gelmiyorsa, Dolapdere'nin sevimli ayyaşı Nostura'nın kendisine bıkmadan usanmadan yazdığı

tam onsekiz mektuptan hiç değilse bir tanesine iki satır yanıt da mı veremez acaba?

Hoppalaa, bu Nostura da nereden çıktı, diye soracaksınız şimdi. Efendim, bu Nostura'cık kuytu köşelerde sabah akşam kafayı çeken zararsız bir alkolik. Şimdi diyeceksiniz ki, Sayın Cumhurbaşkanımızın işi kalmadı da ayyaş bir sokak serserisiyle mi yazışacak. Niye efendim, o da bizim vatandaşımız değil mi?

Ama işler tam da bu noktada karışıyor, çünkü Nostura'ya sorarsanız kendisi bizim vatandaşımız değil. Kapella adlı yıldızdan yönetilen bir uzay imparatorluğunun yıldız filosunda yarbay rütbesiyle görev yaparken firar etmiş, bizi uyarmak için. Adı da Myghzk 6625. Meğer bunlar bize sinsi sinsi saldırırlarmış UFO'lardan. Dünyanın başına gelen bütün musibetler de işte bu uzaylıların marifetiymiş. Ne dersiniz sevgili okurlarım? Öyle bakmayın bana, ben Nostura'nın yalancısıyım.

V

Külhan duvarına yaslanmış uyuyordu Nostura. Sırtını ılık duvara vermişti. Yarısı bitmiş votka şişesini göğsüne sımsıkı bastırıyordu, uykusunda bile. Gece gibi sessiz iki gölge süzüldü içeri. Usulca Nostura'nın yanına yaklaştılar.

"*Kmrot tzera per prto klk obe. Myghzk yrkanobr. Nmrt fuss planta,*" dedi bir tanesi kısık bir sesle.

(Anagemi bilgisayarının Homo Sapiens basınında saptadığı referansta bahsedilen hain herif bu işte. Myghzk 6625. Demek uçandairesi düştüğünde gebermemiş.)

"*Ngrt, pmrtleh,*" diye sertçe yanıtladı öteki.

(Oyalanma, şunun işini bitirelim.)

İlk konuşan adam kol cebinden kalınca bir kalemi andıran bir aygıt çıkardı ve ucuyla Nostura'nın alnına dokundu.

Nostura bir an ayılır gibi oldu. Gözleri dehşetle açıldı. Bağırmaya çalıştı, sesi çıkmadı. Birkaç kere çırpındıktan sonra hareketsiz kaldı. Az sonra yüzünün hatları yumuşamaya, eriyip akmaya başladı. Yırtık pırtık giysilerin içinde fokurdayan,

peltemsi birşeydi şimdi. Giysileri de tütmeye başladı ve birkaç saniye sonra alev aldı.

"*Frtll,*" dedi adamlardan biri.

(Haydi, gidelim artık.)

Geldikleri gibi sessizce süzülüp gittiler. Geride yere sıvaşmış, hafif hafif tüten zift gibi bir madde kalmıştı. Soğumaya ve katılaşmaya başlamıştı bile. Bir süre sonra parçalanıp unufak olacak, zerreleri vahşi rüzgârlarla gezegenimizin dört bir yanına savrulacaktı.

VI

Lütfi Gariboğlu ter içinde uyanıyor. Müthiş bir karabasandı gördüğü. Nostura'nın anlattıklarından çok etkilenmiş anlaşılan. Hele adamcağızın öldürülüş tarzı! Nostura'nın sözünü ettiği taktik disintegratör bu mu acaba? Kötü bir düş bu, başka birşey değil. Sinirleri bozuk, ondan. Bu zamanda kimin sinirleri bozuk değil ki zaten?

Saate bakıyor, beş. Daha sabah ezanı okunmamış bile. Yorganı çekip uyumaya çalışıyor, mümkün değil. Kalkıp yüzünü yıkıyor, giyiniyor, birşeyler atıştırıyor. Oturup, aldığı notlar üzerinde çalışmaya başlıyor. Olduğu gibi kullanılamaz tabii, deli saçması çünkü. Ama orası burası değiştirilirse pekala nefis bir gerilim romanı çıkabilir.

Kafasında şimdiden birşeyler şekilleniyor bile. Bir kere, öyle yıldız imparatorluğu filan gibi zırvalıklar değil, dünyanın tek efendisi olmak isteyen hırslı bir finans imparatoru ile bir avuç çılgın bilimadamının kurduğu gizli bir örgüt olsun karşımızda. Nostura bu adamın oğlu, UFO'lar da örgütün gizli bir silahı olabilir.

Nostura babasının planını öğrenir ve karşı çıkar tabii. Adam öz oğlunun beynini yıkattırır. Nostura'ya hipnotizma yoluyla alkol bağımlılığı ve birtakım paranoid saplantılar aşılarlar. Çocukcağız kendini uzaylı sanmaya başlar. Aslında yardımcıları Nostura'yı öldürmekten yanadır, ama adam kı-

yamaz, ne de olsa oğlu çünkü.

Lütfi heyecanlı. Yazacağı kitabın anahatları belirlendikçe keyifleniyor. Böylesi daha iyi oldu, kimse kendisini bilim kurgu yazmakla suçlayamaz artık. Yine de birşeyler eksik gibi... Birden farkediyor neyin eksik olduğunu: Olayda kadın yok! Mutlaka bir yerlerden konuya bir de kadın kahraman katmalı. Yoksa nerede kaldı gerilim, nerede kaldı erotizm? Çılgın bilimadamlarından birinin bir kızı olsa, mesela...

Eyvah, gazeteye geç kalacak. Zamanın nasıl geçtiğini farketmemiş bile. Çizmelerini giyiyor (her yer çamur deryası çünkü) ve kabanını kaptığı gibi sokağa fırlıyor. Çevrede olağanüstü güvenlik önlemleri alınmış. Herkes heyecanlı. Tarihi Kurtuluş hamamının yanındaki düzlüğe gece ışıklı bir cismin konduğu, birkaç dakika sonra da ok gibi yükselerek gözden kaybolduğu söyleniyor. Lütfi gülüyor. Saçma. Nerede görülmüş, kentin göbeğine UFO indiği?

Lütfi gazeteye biraz gecikiyor, ama sorun değil. Kültür sanat köşesini hazırlamak en çok iki saatini alır. Artık kimsenin kültürle, sanatla uğraştığı yok zaten. Nusret'e telefon edip Nostura'yı yine kendisine göndermesini rica ediyor. Ona aşk hayatını, tanıdığı kadınları filan soracak. İşleri hızla toparladıktan sonra sandalyesinin arkalığına yaslanıyor.

Eveet, gelelim kadın kahramanımıza...

VII

Dünyamız 2017 yılında binlerce büyük deprem, yanardağ püskürmesi, kasırga, sel ve toprak kaymasına sahne oldu. İstanbul'da bile hissedilen büyük Santiago depremi, Şili'de taş taş üstünde bırakmadı. Hızı saatte 400 kilometreye yaklaşan Lizzie kasırgası Amerika'nın doğu eyaletlerinde yarım milyona yakın can aldı. Orta Afrika'yı on gün boyunca etkisi altına alan soğuk dalgasında yüzbinlerce kişi donarak öldü. Kutup buzullarının çözülmeye başlaması yüzünden dünya denizleri iki metre daha yükseldi.

Artık en yürekli gazetecinin bile girmeye cesaret edemediği Çin'de açlık ve savaş milyonlarca insanı kırmaya devam ederken, Mançurya'da başlayan veba salgını komşu ülkelere yayılmaya başladı. Amerika'da altı eyaletin daha bağımsızlığını ilan etmesi üzerine patlak veren içsavaşta Michigan ile Ohio birbirlerine karşı nükleer silah kullandılar. Giderek kıtlaşan gıda ve enerji kaynaklarının paylaşımı için süregiden savaşlara yenileri eklenirken, bazı savaşlar sırf iki tarafın da tükenmesi nedeniyle sona erdi.

Türkiye, dünyanın görece huzurlu bir köşesiydi. Ama yine de, başta büyük Ankara depremi olmak üzere birçok felaket yaşandı. Deprem Ankara'yı hayalet şehre çevirdi, Kayseri, Bolu ve Adapazarı'nda ağır hasar yaptı, Bursa ve İstanbul'da bile can aldı. Seyhan Barajı nihayet çöktü. Adana önceden boşaltıldığı için facia ucuz atlatıldı. Soçi depreminin kabarttığı dev dalgalar, Doğu Karadeniz kıyı şeridinde ağır hasar ve can kaybına yolaçtı. İrili ufaklı yüzlerce deprem, heyelan ve taşkın oldu. İstanbul'da tifüs salgını patlak verdi.

Ankara depreminden sonra ordu yönetime el koydu ve başkenti Eskişehir'e taşıdı. Depremden sağ çıkabilen milletvekili ve hükümet üyeleri yeni yönetimi desteklediklerini açıkladılar. İzmir'de çevre illerden gelen yüzbinlerce kişi ekmek tayınının 200 grama indirilmesini protesto ederek karnelerini yaktı ve hükümet konağını kuşattı. Ayaklanma tanklarla ve havadan bombalanarak bastırıldı. Sıkıyönetim komutanlarının yetkileri artırıldı. Suriye sınırındaki çarpışmalar tırmandı. Suriye jetleri Mardin, İskenderun ve Mersin'i vururken, Türkiye de Halep, Lazkiye, Trablus ve Hayfa'daki askeri hedefleri bombaladı. Eskişehir ve Diyarbakır hükümetleri ortak bir bildiri yayınlayarak, Türkiye'nin saldırılara karşı yekvücut olduğunu açıkladılar.

UFO'lar göklerde cirit atmaya devam ettiler. Sayıları da artmıştı sanki. Askeri yetkililer onları kovalamaktan vazgeçmiş, radardan izlemekle yetinmeye başlamışlardı. Dünyanın içinde bulunduğu olağanüstü meteorolojik koşullar yüzün-

den atmosfer hareketlerinin doğurduğu optik yanılsamalar olduğu söyleniyordu bunların. Olağanüstü meteorolojik koşulların ise pek açıklaması yapılamıyordu. Yaygın bir inanış insanların doğanın dengesini bozduğu ve sonunda dünya ikliminin yeni bir dengeye oturacağı, yaygın bir diğer inanış ise tanrının insanları cezalandırdığı ve kıyamet gününün yakın olduğu idi. Dünyamızın uzaydan saldırıya uğradığına inanan kaçıklar bile türemişti.

Lütfi bütün bu kargaşalıklar sırasında oturup inatla romanını yazmaya devam etti. Nostura'yı bir daha bulamadı. Emlakçı Nusret, Nostura'nın ortalıktan yokolduğunu söylüyordu. Zaten bir süre sonra Nusret de tifüsten ölecekti.

Günlük gazetesi 5 Aralık 2017 Cuma günü dokunaklı bir mesajla yayın hayatına veda etti. İlan geliri sıfıra inmiş, tirajı artık iyice düşmüş, astronomik kâğıt fiyatları sonunda gazeteyi çökertmişti. Lütfi böylece işsiz kaldı, gazeteden birikmiş maaşlarını ve kıdem tazminatını da alamadı. Artık tek ümidi bitirmek üzere olduğu romandı. Elini çabuk tutmakta yarar vardı, çünkü hem gırtlağına kadar borca batmış, hem de çeşitli ekonomik güçlükler içinde olan yayınevi mırın kırın etmeye başlamıştı.

Lütfi geceyi gündüze katarak çalıştı. Arasıra İstanbul'u yoklayan yer sarsıntıları, bütün bir gün süren yeşil çamur yağmuru, Büyük Suriye Federal Cumhuriyeti ile savaşa girdiğimiz haberi ve bütün bir gece boyunca İstanbul üzerinde uçuşan UFO'lar, onu masasından kaldıramadı bile. İnsanlar evlerine kapanmış, saat tam onikide mumları ve kandilleri söndürerek keyifsiz bir yeni yıla girerken, Lütfi Gariboğlu da romanının son satırlarını kâğıda döküyordu.

VIII

...elele molozların arasından bahçeye çıktılar. Günün ilk ışıkları malikânenin yıkıntıları üzerine düşerken, uzaktan siren sesleri duyul-

maya başlamıştı bile.

Ayça, Kemal'in göğsüne yaslandı ürpererek. Ela gözleri dolu doluydu.

"Neden yaptı bunları, neden?" diye sordu, gözünden yaşlar süzülerek. "İsteyebileceği herşeye sahipti, ama daha fazlasını istedi. Değer miydi?"

Kemal yanıt vermedi. Babasının feci ölümü, herşeye rağmen onu çok sarsmıştı. Dalgın dalgın ufka doğru baktı, sonra kollarıyla Ayça'yı sardı. Yeni bir gün başlıyordu.

- S O N -

Bitti sonunda. Lütfi, masasının üstündeki taslağa sevinçle bakıyor. Gözleri sevgiyle okşuyor kalın kâğıt tomarını. Yarın son düzeltmeleri yapacak, ertesi gün de temize çekmeye başlayacak. Bir tek tereddüdü var hâlâ: Niçin Nostura? Biraz banal geliyor bu onun kulağına. Romanın kahramanına hiç yakışmayan bir lakap, ustura gibi birşey. Sevimli bir kaçığa insanlar ne ad takabilir? Uçuk, mesela. Biraz düşünüyor, sonra kararlı bir hareketle kapak sayfasındaki Nostura'yı siliyor ve yerine "Uçuk" yazıyor. Şimdi oldu işte!

Lütfi Gariboğlu, yorgun bedenini tatlı bir uykunun kucağına bırakıyor, hayal kurarak. Ünü Türkiye sınırlarının da dışına taşıyor hayalinde, geçen yüzyılın gerilim dehası King ile bir tutuluyor. Tutkulu kalabalıklar kuşatıyor çevresini, imza almak için. Kendini dünyanın merkezinde hissediyor Lütfi, uykuya dalarken.

Dünyanın merkezinde değildi elbet Lütfi. Ama yine de fazla yanıldığı söylenemezdi. Çünkü UFO'ların güdümünde kırkbin tonluk bir asteroid saniyede onbir kilometre hızla dünyaya yaklaşıyordu... ve çarpacağı noktanın tam merkezinde, Lütfi Gariboğlu horul horul uyuyordu.

—

Niyazi

Dünyanın neresine giderseniz gidin, masallarda, fıkralarda, halk deyişlerinde cinlerle karşılaşırsınız. Hani şu şişelerden, kandillerden çıkıp, üç dileğimizi yerine getirdikten sonra geldiği gibi yokolan cinler. Tıpkı periler, devanaları, ecişbücüşler ve öcüler gibi, cinler de masallarımızın vazgeçilmez ögeleridir.

Periler, devanaları, öcüler ve benzerleri birer düş ürünüdür elbet. Herkes cinlerin de düş ürünü olduğunu sanır. Oysa cinler gerçektir.

Cinler, dünyamızdan 99 ışık yılı ötede Kaf gezegeninde yaşarlar. Cinsel ve sınıfsal ayırımların ortadan kalktığı, herkesin topluma yeteneğine göre verip, toplumdan gereksinmesine göre aldığı Kaf gezegeninde en büyük sorun, kimsenin kimseye iyilik yapma olanağı bulamamasıdır.

Aklıbaşında tüm yaratıklar gibi cinler de, başkalarını sevindirmek ve mutlu kılmak isterler. Oysa, Kaf gezegenindeki güzelim toplum düzeninde herkes zaten hep sevinçli ve mutlu olduğundan, iyilik edilerek sevindirilmesi ve mutlu kılınması gereken hiç kimseyi bulamazlar.

Kaşıntıya benzer bir duygu olan iyilik etme dürtüsü, bu yüzden tüm gezegeni tehdit eden korkunç bir toplumsal hastalık boyutlarına ulaşmıştır.

Bu soruna cinlerin bulduğu çözüm şudur:

İyilik edesi gelen bir cin, hemen şişe ya da kandil biçimindeki tek kişilik uzay gemisine binip başka bir gezegene gider. Oradaki yaratıkların üç dileğini yerine getirip rahatladıktan

sonra geri döner. Aynı yaratığın üç dileğinin mi, yoksa üç ayrı yaratığın birer dileğinin mi yerine getirileceği önemli değildir. Cin geleneklerine göre önemli olan, üç adet dileğin tam ve eksiksiz olarak yerine getirilmesidir.

İşte, Kaf gezegenindeki bu cinlerden Lelahey adındaki bir tanesinin, bir gün fena halde iyilik edesi gelmişti. Lelahey hemen şişesine atladığı gibi, evrenin en gözü doymaz yaratığı olduğu bilinen biz insanların yaşadığı Dünya gezegenine vardı.

Şişesini Beyoğlu'ndaki entel barlarından birindeki öbür cin şişelerinin arasına gizledikten sonra, tanınmamak için insan suretine büründü. Lelahey'in büründüğü insan sureti, kırk yaşlarında, sakallı, koca burunlu bir ayyaş suretiydi.

Lelahey, bara yanaşıp içkisini yudumlamaya, insanlarla sohbet etmeye başladı.

Kaderin sillesini yemiş efkarlı bir sarhoş, hemen yanıbaşında, artık bu hayattan bıktığını ve insanlardan nefret ettiğini söylüyordu.

"Ah, ne isterdim biliyor musun?" dedi sarhoş. "Keşke insan ayağı değmedik, ıpıssız bir adada olsam şimdi..."

"Gerçekten istiyor musunuz bunu?" diye sordu Lelahey.

"Hem de nasıl," diye yanıtladı sarhoş.

"Peki," dedi Lelahey.

Sarhoşun aniden yokolmasını hiç kimse, hatta barmen bile farketmemişti.

Biraz rahatlayan Lelahey, bu kez yaşını ve burnunu küçültüp sıradan bir adam biçimine girdi ve Taksim'e doğru yürümeye başladı. Bir yandan da gelen geçen insanların konuşmalarına kulak veriyor, yerine getirebileceği bir dilek yakalamaya çalışıyordu.

Bir piyango satıcısının yanında duraladı. Tam o sırada yaşlı bir nine gözlerini kapamış, bir yandan devamlı kulhüvallahi okuyor, bir yandan da titreyen elleriyle çeyrek bilet çekmeye çalışıyordu. İhtiyar kadın, biletini zor bela aldıktan

sonra, yanıbaşında dikilip duran Lelahey'e döndü.

"Ah evladım, ah... başıma bir talih kuşu konsa!"

"Gerçekten istiyor musunuz bunu?" diye sordu Lelahey.

"İstemez olur muyum, oğlum, hiç istemez olur muyum?"

"Peki," dedi Lelahey.

Biraz sonra Taksim'de trafik tümüyle durmuş, başına konmaya çalışan hindi iriliğindeki beyaz güvercini bağıra çağıra kovmaya çabalayan ihtiyar kadını binlerce kişi hayretle seyretmeye başlamıştı.

Kargaşalıktan yararlanan Lelahey, bu kez de genç ve çekici bir kadın biçimine büründü ve Niyazi'yle burun buruna geldi.

Gelelim Niyazi'ye... Niyazi, boş gezenin boş kalfası, askerden yeni dönmüş afili bir delikanlıydı.

Her zaman olduğu gibi, o gün de öğlene kadar uyumuştu. Uyanınca hemen birşeyler atıştırıp, doğru kahveye koştu ve okey masasına çöktü. Yeterince ütüldükten sonra Beyoğlu'na uzandı. Bir birahanede iki duble atıp kafayı cilaladıktan sonra girip o biçim bir filim seyretti.

Sinemadan çıkarken Lelahey'le burun buruna gelince de cin çarpmışa döndü.

"Ye beni abla!" dedi Niyazi.

—

Yeraltı İnsanları

I

Sıradan Bir Gün

Karanlık... ve karanlıkta ben varım yalnız. Hiçbir şey duymuyorum, hiçbir şey görmüyorum. Elimi yüzüme tutuyorum. Parmaklarım orada, biliyorum, ama göremiyorum. Karanlık, inatçı bir kadife kucak gibi sıcak ve sessiz.

Dinliyorum... ve hiçbir şey duyamıyorum. İçinde yüzdüğüm boşluk, ışığı ve sesi obur bir canavar gibi yutuyor. Sıcak, sessiz ve obur...

Bir köşem biliyor düş gördüğümü, çünkü bu düşü haftalardır her gece görüyorum. Ama bildim diye, yaşadıklarım hiçbir sefer daha az gerçek olmuyor. Bir yanım boşluğun ve yalnızlığın dehşetini, diğer yanım kaçınılmazın öfke ve çaresizliğini yaşıyor.

İşte...

Karanlıkta bir... şey... var! Etsiz ve maddesiz... ve ruhsuz. Ne madde, ne ruh. Var. Bir geometrik nokta belki, belki o da değil. Herhangi bir yerde ya da belki her yerde olan bir bilinç. Var olduğunu biliyorum, bir de (daha kötüsü) onu "var" kılanın ben olduğumu, sırf beni bilsin diye onu var kıldığımı biliyorum.

İliklerime mutlak sıfır soğuk işliyor. O, orada bir yerde ve yakın. Bağırmaya başlıyorum.

Uyanıyorum. Saç diplerimden ayak tırnaklarıma kadar ıpıslak ter içindeyim. Düşle gerçek arasında bir an asılı kalı-

yorum. "Işık," diyorum. Dolabım aydınlanıyor. Çevreme bakınıyorum. Uyku dolabının tanıdık plastik lateks duvarlarını ve akrilik tavanını görüp rahatlıyorum. Yine kötü düş görmüşüm. Hep aynı kötü düş. O da dolabımın duvarları kadar tanıdık.

"Açıl," diyorum. Yatak grubu sessizce dolaptan dışarı kayarak ortakodaya çıkıyor. Doğruluyorum. Birkaç dakika yatağın kenarında oturup kalıyorum. Diğer dolaplar kapalı. Henüz kimse uyanmamış.

İsteksizlik büyüyor içimde. Hani yatıp ölsem.

"Öbür dolaplardakiler belki de yattılar ve öldüler," diye düşünüyorum hınzırca. Gerzek bir bilgisayar tarafından (kimse duymasın) ölü etlere sonsuza dek temiz hava beslenecek, ortam sıcaklığı ve bağıl nem titizlikle düzenlenecek.

Gözümün önüne getiriyorum. Gülünç geliyor, gülüyorum. Gülüşüm kulaklarımda çatlak ve ince.

"Kendini toparla," diyorum kendime. Girip duş dolabında leylaklı suyla yıkanıyorum. "Gencim, hayat ve enerji doluyum," diyorum, kendi kendimi inandırmaya çalışarak. "Bugün dopdolu bir gün geçireceğim. İşe gideceğim, sevişeceğim ve tarih öğreneceğim."

Ortakodanın sıvı kristal duvarları sanki beni gayrete getirmek istercesine aydınlanıyor ve oynaşan renklerle bezeniyor. Havada klasik metal ezgileri.

İçimdeki sıkıntı büyüyor.

Giyiniyorum ve dün gece katlayıp gömlek cebine koyduğum terminal yaprağını çıkarıyorum.

"Osman otuzsekiz yirmiiki sıfırbir," diyorum. Yaprakta "Osman 382201" yazısı beliriyor. Onay istiyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Tanıdım. Menü?"

"İş," diyorum.

"Drama. Seyirci.11:15-12:40. Sektör G3, Kat 19, Anakoridor 5, Feriköy Tiyatrosu."

Bugün benim işgünüm, ve görevim saat onbiri çeyrek geçe ile bire yirmi kala arasında Feriköy Tiyatrosunda hazır bulu-

narak oyun izlemek.

İşbaşı etmeye daha üç saat var. Menekşe'yi arıyorum. O da sıkılıyormuş.

"Seni görmek istiyorum," diyorum. Onunla sevişmeyi de istiyorum. Sevişirsem belki bu içimdeki kara perde yırtılır.

Onun konutunda buluşuyoruz. Ortakodada başkaları da var.

"Özelodaya gidelim," diyorum. Menekşe terminalinden özeloda soruyor. En yakın üçyüz metre ötede boş bir özeloda buluyoruz. Kapatıyoruz.

Koridorları konuşmadan yürüyoruz. Özeloda tüm diğer özelodalar gibi. Tavan, duvarlar, kapılar ve yer komple sıvı kristal. Banyo küveti camelyaf takviyeli saten kumaştan dikilmiş. Amortisörlü yatak. Glikol hidrat yüzer şilte. Havada yosun desem değil, hoş bir koku.

Karabasanlarımı anımsıyorum. Kanım içime çekiliyor. Dünya uzaklarda şimdi.

Menekşe beni öpüp okşuyor. Tatlı sözler söylüyor kulağıma. Edepsiz sözler. Kurcalıyor. Nafile.

Gözlerimi kapatıyorum. Şimdi yalnızım. Sonra açıyorum. Şimdi yalnız değilim. Sevgilim çıplak ve hüzünlü.

"Olmayacak," diyorum. Burnumda his var, sızlıyor, ama oramda yok.

Birden gözleri parlıyor.

"Sakın bir yere ayrılma," diyor bana ve koşa koşa gidiyor. Biraz sonra döndüğünde, cebinden el kadar bir mikrokumanda cihazıyla minicik bir yonga çıkıyor. Yüreğimde bir heyecan kabarıyor.

"Yoksa...?"

"Evet," diyor Menekşe.

"Sen en sevdiğim sevgilimsin," diyorum sevinçle.

Yongayı cihaza yerleştirip "ON" düğmesine basıyoruz. En yakın duvar kararıyor. Yasak görüntülerin belirmesini, bizi yeraltı megakentinin tekdüzeliğinden alıp geçmişe ve yerüstüne götürmesini heyecanla bekliyoruz.

Birden engin bir mavilik kaplıyor duvarları. Uçsuz bucaksız bir suyun dalgaları köpüklenerek yüce kayalara vuruyor ve serpintilerle can çekişerek yokoluyorlar. Daha içlerde kaya çatlaklarında yeşil otlar ve beyaz çiçekli çalılar ve kadın altımda ve sonra üstümde. Çılgınca sarılıyoruz birbirimize. Duvar ekranında nice inanılmaz görüntüler. Yüreğim çatlıyor şimdi. Sıcak ve nemli olan yerlerimizin hasreti.

Birleşiyoruz. Ben, o ve duvardaki yasak resimler.

Sonra hüzün. Sonra işbaşı.

Saat onbiri çeyrek geçe, bildirilen yerde işbaşı yapıyorum. Benden başka seyirci olarak görevlendirilmiş otuz kırk kişi daha var. Oyun, Franz Kafka'nın "Değişim" adlı romanından uyarlanmış. Tek kişilik oyun dediklerinden.

Bilgisayar kumandalı ve esnek elastomer şasili bir robot, Gregor Samsa'yı ve değişimini canlandırıyor. Oyun ilginç, ama benim aklım biraz önce yaşadığım görsel ve cinsel fırtınada.

Paydostan sonra yine hüzün. İçimde birşeyler fazlaca geriliyor. Koptu kopacak, Osman. Panikleme sakın, koptu kopacak.

Konutuma dönüyorum. Sevişecektim, seviştim, tamam. İşe gidecektim, gittim, o da tamam. Şimdi tarih öğrenmem gerekiyor ve ben tarih öğrenmeyi istemiyorum.

Hiçbir şeyi istemiyorum.

Uyumak istiyorum ve yarın uyanmamak istiyorum, çünkü yarın işertesi günü ve ben ne halt edeceğimi bilemiyorum.

Üşene üşene soyunup uyku dolabına giriyorum.

"Ağır uyku," diyorum. Dolap havama narkoz katıyor. Uyuyorum.

Yine düş görüyorum. Aynı kötü düş... ve onu yine "var" ediyorum, beni bilsin diye. Narkoz etkisinde kah uyuyup kah uyanarak, sabahı zor ediyorum. Sabah uyanıp ortakodaya çıktığımda, hiç tanımadığım iki adamı karşımda buluyorum.

II

Gözaltında

Adamlardan biri sarışın, iriyarı ve ablakcana suratlı. Diğeri ince yapılı, kuzgun saçlı ve gözlüklü. Bu ziyaretin beklenmedik olması gerekirdi belki. Ama şaşırtmıyor beni nedense. Sadece adamlardan birinin gözlüklü olmasını yadırgıyorum biraz. Tuhaf buluyorum. Bir modern çağ insanının gözünde gözlük!..

İriyarı olanı cebinden çıkardığı ufak bir lamine yongayı ortakodanın tavanındaki manyetik algılayıcıya tutuyor. En yakın duvar dalgalanıyor ve adamın kimliği...

Ortakodada birkaç kişi daha var. Ani bir sessizlik. Sonra gözucuyla diğerlerinin çıkmak için kapıya doğru yöneldiklerini görüyorum. Öteki adam da kimliğini açıklıyor şimdi.

Korkuyor olmam gerekir aslında. Oysa içim sütliman. Duvardaki kimlik projeksiyonlarını inceliyorum.

İriyarı olanı Erdal 000086, emniyet müdürlüğünde psikoşirürji uzmanı. Numarasına bakılırsa oldukça yetkili olmalı. Zayıf, gözlüklü olanın görevi ise sadece güvenlik memuru olarak görünüyor. Adı Metin 626404.

"Suçum ne?" diye soruyorum.

"Suçunuz yok," diyor Erdal. "Ama hastasınız. Bunu siz de biliyorsunuz. Ama bildiğinizi bilmek istemiyorsunuz belki. Ama bilmelisiniz ki bizim görevimiz sadece size yardım etmek."

Bol "ama"lı bir mini-tirad. İçinde "bilmek"ler uçuşuyor.

"Kendi iyiliğiniz için," diye ekliyor Metin. Gözlüklü olmasında insanı tedirgin eden birşey var.

Menekşe'yi sorguluyorlar mı acaba? Hayır, sanmam. O yüzlerce kayıtlı sevgilimden sadece biri, içlerinde en sevgilisi olsa bile.

"Şimdi," diyor Erdal, "lütfen bizimle merkeze geleceksiniz. Şu andan itibaren eşliksiz dolaşma hakkınızın geçici olarak elinizden alındığını, tedaviniz sırasında Anabilgisayar ta-

rafından onaylanacak her türlü psikoşirürjik uygulama için rızanızın gerekmediğini yasalar gereği size bildirmek zorundayım."

Bir tuhaf heyecan. Bir tuhaf havalanma yüreğimde. Korku? Belki. Ama yalnız o değil. Yüz küsur yıllık hayatımda başıma gelen en ilginç olay bu. Bir gerçek değişiklik, tekdüze bir varoluşun içinde gerçek bir değişim müjdecisi mi? Sakin ol, Osman, şimdi pembe hayallerin zamanı değil. İki güvenlik görevlisinin eşliğinde bilmediğin (bilmek istemediğin?) bir geleceğe doğru koridorları adımlıyorsun. Ve sana eşlikçilerinin bilmediği başka eşlikçiler de eşlik ediyor... bir yanında böceksi, kafkaesk yazgısı ile dünkü Gregor Samsa, öte yanında düşlerinin pusuda bekleyen o kaçınılmaz varlığı.

Asansörle aşağı inip istasyona ulaşıyoruz. Manyetik metro bizi birkaç dakikada Kurtköy sektöründeki emniyet müdürlüğü kompleksine ulaştırıyor. İşte ünlü "Merkez"deyiz şimdi.

"Kaç gün sürer sorgulamam?" diye soruyorum. Erdal çiftsıfır çiftsıfır seksenaltı gülüyor:

"Ne kaç günü... bir iki saatte işiniz biter, sonra yine serbestsiniz. Üstelik eskisinden özgür ve mutlu olarak. Hem sorgulama değil, ufak bir sohbet. Dün kaçırdığınızın yerine daha... nasıl diyeyim, daha gerçekçi bir tarih dersi de diyebiliriz buna."

Sonra üzerinde hiçbir şey yazmayan bir kapının önünde durarak ekliyor:

"Geldik işte. Sizinle Leyla sıfırdört yetmişyedi onbir görüşecek. Kendisi en yetenekli psişik manipülatörlerimizdendir. Girin, sizi içeride bekliyor."

Biraz tedirgin, kapıya açıl diyerek giriyorum. Onbeşe on metre kadar, yalın ve yüksek tavanlı bir oda. Duvarlar ve zemin gri. İçeride masa olmadığını görüyorum, biraz şaşırarak. Sadece rahat görünüşlü iki koltuk var odanın ortasında, hafif çaprazlamasına karşılıklı. Arada bir sehpa ve üstünde bir el monitörü.

Bir iki adım atıyorum. Kapı ardımdan kendiliğinden kapanıyor. Leyla karşımda, koltuklardan birinde oturuyor ve gülümsüyor. Bir şaşkınlık daha geçiriyorum. Ciddi giyimli, geçkince, abus suratlı birini beklemiştim. Oysa Leyla modern giyimli, sevimli bir genç kız. Ellisinde var yok. Saçını kuşyuvası yaptırmış, burnunun sol kanadında minik bir möbyüs hızma. Üstünde kedipatisi desenli yarısaydam bir ipekli bluz, altında gülkurusu badifleks tayt, ayakları çıplak.

"Hoşgeldiniz Osman otuzsekiz yirmiiki sıfırbir," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Size sadece Osman diyebilir miyim? Siz de bana Leyla diyebilirsiniz."

"Elbette," diyorum düşünmeden. İçim ısınıverdi ona. Bir an bakışıyoruz.

"Seni fazla tutmak istemiyorum," diyor Leyla. "Onun için hemen sadede geleceğim. Önce şunu söyleyeyim: Herhangi bir suç ya da buna ilişkin bir sorgulama söz konusu değil. Anabilgisayar senin derinuyku EEG'lerinde bir süredir tekrarlamalı düşler saptıyordu." Sehpanın üstündeki monitöre bir göz attıktan sonra devam ediyor:

"Düşlerinin içeriğini bilemiyorum tabii. Ama hepsinde tanımlayamadığın bir tehdit algılaması bulunduğunu söyleyebilirim. Bildim mi?"

Başımla onaylıyorum. Leyla devam ediyor.

"Bu durum normalde bizi ilgilendirmezdi. Fakat tekrarlamalar tırmanmalı bir tablo göstermeye başlayınca Ana bizi uyardı. Gerçek yaşamının düşlerinle rezonansa girdiğini düşünerek biraz araştırma yaptık. Sevgililerinle artık daha seyrek buluştuğunu ve uyku dolabından giderek daha sık narkoz istediğini gördük. Bugün..."

Monitörü eline alıp ekranın birkaç yerine dokunuyor. Hafif bir çatılma mı kaşlarında?

"... Menekşe 426691 ile gittiğiniz özelodada kayıt-dışı bir lokal mikroyonga projeksiyonu saptanmış. Akşamüstü de tarih ağına bağlanmak yerine olmadık bir saatte uykuya yatmışsın ve yine narkoz istemişsin. Al, şunu dilinin altında ezerek patlat ve yut."

Uzattığı kapsülü dilimin altına yerleştiriyorum ve dilimle hafifçe ezerek patlatıyorum. Hafif yağlı gibi, serin ve kekik kokulu bir sıvı.

"Neydi bu?"

"Hipnoglostin. Daha önce duyduğunu sanmıyorum. Bunun iki yararı var. Birincisi, bilincini baskılayan etmenleri kısıtlayacak. İkincisi, psişik manipülasyon sırasında telkinlere daha açık olmanı sağlayacak. Neredeyse etkisini gösterir. Ama biz şimdiden, görece sakıncasız bazı şeylerle başlayabiliriz. Biraz tarihe ne dersin?"

Panik! Tarih öğrenmeyi istemiyorum.

"Tarih ilgimi çekmez," diyorum ifadesiz bir ses tonuyla. Hepsi bu kadar değil, Osman. Düpedüz korkuyorsun tarih öğrenmekten. Kor-ku-yor-sun!

Ama bunu ona söylememeliyim. Derken, ağzımdan dökülüveriyor:

"İstemiyorum tarih öğrenmeyi. Tarih beni ürkütüyor."

III

Tarih ve Coğrafya

"Öyleyse biz de biraz coğrafya ile başlarız," diyor Leyla muzip bir gülüşle. Elindeki monitörün orasına burasına dokunuyor. "Standart İstanbul deniz/hava karma turu," diye sesli menü seçimi yapıyor. Sonra başını kaldırıp bana bakıyor.

"Şimdi bilgisayar, içinde bulunduğumuz odayı sanal olarak yeryüzünün üstüne çıkaracak. Önce denizin altındaki antik yüzey İstanbul'unu gezeceğiz. Gerçek bir gezide pek birşey göremezdik tabii. Ama böyle sanal turlarda deniz suyunu saydamlaştırabiliyoruz. Sonra atmosferin ve anakaraların durumuna bir göz atarız. En son da dünyanın uzaydan görünüşü. Hazır mısın?"

Evet niyetine başımı sallıyorum, fakat yüreğimde korku. Bunları öğrenmeyi istemiyorum... Ama zaten bilmiyor muy-

dum? Anımsamak istemiyorum, öyleyse!

Lakin çok geç. Odayla birlikte yukarı doğru hareket ettiğimizi hissediyorum. Saydamlaşan duvarlarda, içinden geçtiğimiz tortul ve metamorfik kayaç kesitleri. Birden karadan kurtuluyoruz ve ani bir frenle yavaşlayarak denizin içinde, yeryüzünün yüz metre kadar üstünde asılı kalıyoruz. Her yer çamur, cüruf ve donmuş lav külteleri. Yaşayan, hareket eden hiçbir şey yok! Deniz dibindeki çirkin şekilsizliğin içinden yüzlerce metrelik harap kuleler yükseliyor.

"Bunlar antik çağın sonuna doğru yapılan epoksi takviyeli cam binalar," diyor Leyla. "İnsan yapısı olarak kalan sadece bunlar. Betonarme yapıları suyun asidi yemiş, taş olanlar yıkılmış. Bir tanesi hariç... Şimdi ona bakacağız yakından."

Hepsini anımsıyorum artık. Bunları biliyordum ben! Unutmuştum ama, ve unuttuğumu da unutmuştum. Belleğimde kat kat derinlere gömmüştüm ve şimdi bütün bu unutulmuş bilgileri bilincim acı çekerek, yırtılarak, yanarak, dağlanarak geri alıyor. Leyla elimi tutuyor. Destek alıyorum ondan.

Denizin dibinde hafif tümseklenerek yükselen bir tepenin üstünde, mavimtrak saydam bir kubbeye yöneliyoruz ve yakından görmek için dibe doğru süzülüyoruz. Şimdi yeraltındaki C82 "Taksim" sektörünün yaklaşık altıyüz metre üstündeyiz.

Bunun kubbe değil, aslında tam bir küre olduğunu biliyorum. İçindeki anıtı sualtında koruyabilmek için nötr bir sıvıyla doldurulmuş ve milyonlarca yıldır sabırla bakımı yapılmış epoksi koruma kürelerinden biri. Zaman içinde hepsi yokolup gitmiş, İstanbul'da kala kala bir bu kalmış.

Yaklaşıyoruz. On onbeş metre yüksekliğinde ve birkaç metre çapında, yıkılmaya yüz tutmuş taş bir yapı var koruma kubbesinin orta yerinde. Dört cephesinde şekilsiz pas yığınları. Bunlar eskiden insan heykeliymiş. Antik çağda İstanbul'u ve çevresindeki ülkeyi başkalarından kurtaranların heykelleri... İnsanların yerin üstünde yaşadığı ve durmadan birbirini öldürdüğü trajik bir çağın simgesi.

Odamız yukarı doğru hareketleniyor. Su yüzeyini yarıp at-

mosfere çıkmamız uzun sürmüyor, çünkü Taksim'in üstünde denizin derinliği sadece yüzelli metre kadar.

Ürperiyorum. Şimdi manzara dehşet verici. Amansız esen ve durmadan yön değiştiren rüzgarda, odamız sanal sarsıntılar geçiriyor. Göğsümün içinden göz pınarlarıma doğru tuzlu bir basınç kabarıyor. Leyla'nın ellerini sımsıkı tutuyorum.

Denizin yüzeyi simsiyah ve çırpıntılı. Gaz baloncukları yer yer yüzeye ulaşıp patlıyor. Metan, hidrojen sülfür. Rüzgarın uğultusu herşeyin sesini bastırıyor.

Leyla birşeyler söylüyor, duyamıyorum.

Gökyüzü kalın ve kesiksiz bir bulut katmanı ile kaplı. Yeşil ve kızılımtrak, öldürücü gaz kütleleri rüzgarın önüne katılmış, anaforlar yaparak sürükleniyorlar. Gaz kütlelerinin ve bulut katmanının içlerinden doğru durmadan şimşekler çakıyor, simsiyah denize dallanarak yıldırımlar iniyor. Havada her an çakmakta olan yüzlerce şimşek. Öfkeli bir tanrı, akan elektrikle örülmüş bir dantel perde gibi örtmüş sanki göğü dünyaya. Işık gözleri kör edici. Kesiksiz uğultu ve tarrakalar kulakları sağır edici.

Sıcak! Sanal tur yazılımı ısıyı maskeliyor, ama kızılaltı ışınımını iliklerimde hissedebiliyorum. Fırtına bir yandan hızla buharlaşan deniz yüzeyinin buğusunu daha yükselemeden alıp göklere savururken, bir yandan da rüzgara kapılarak neredeyse yataylaşmış, aralıksız bir asit yağmurunu suya kamçı kamçı indiriyor.

"Dönelim artık," diyorum Leyla'ya. Anakarada ne göreceğimi artık biliyorum çünkü. Cehennem sıcağında kavrulmuş, asitle dağlanmış, ses hızına yaklaşan fırtınalarla düzlenip cilalanmış çıplak bir kaya parçası. Uzaydan ne göreceğimi de biliyorum: Kangren olmuş bir yara gibi, irinli, bozbulanık bir küre.

Duvarlar yeniden belirivériyor. Uğultu ve sarsıntılar kesiliyor. Sanal turumuz buraya kadar. Leyla'nın ellerini hâlâ mengene gibi sıktığımı farkediyorum. Hemen bırakıp özür diliyo-

rum.

"Bir iki dakika dinlen," diyor Leyla. "Kendinle başbaşa... Buna ihtiyacın var. Ben yan odadayım. Seslenirsen hemen gelirim."

Leyla çıkınca arkama yaslanıp gözlerimi yumuyorum. Gördüklerimin ve anımsadıklarımın şokundayım hâlâ. Bütün bunları neden unuttuğumu, neden hatırlamadığımı ve hatırlamak istemediğimi çok iyi anlıyorum.

Onu bu hale biz getirdik. Engin ufukları, dantel bulutları olan masmavi bir gezegendi dünya. Rüzgarı bir sevgilinin nefesi gibi ılık ve sevecendi. Denizi utangaç okşamalarla yaltaklanırdı anakaraya. Her yerinden hayat fışkırırdı. Otlar, ağaçlar, balıklar, kuşlar...

Sonra insanoğlu gelmişti. Gözü karaydı. Vahşi ve uygar, çirkin ve güzeldi. Gururluydu. Otlaklara, ormanlara, yerin altındaki minerallere ve uzayın derinliklerine el atmış, İstanbul'u ve daha nice megakentleri kurmuştu.

Ve şimdi yeryüzü, Dante'nin cehenneminden farksızdı!

İnsanlık, atalarının kurduğu yeraltı megakentlerinde varlığını ve uygarlığını sürdürmeye, gezegen yüzeyinin yeniden yaşanır hale geleceği...

"Osman...?"

Gözümü açıyorum. Karşımda Leyla. Ayakta, biraz öne eğilmiş. Gülümseyerek, ama gözlerinde hafif bir endişeyle bana bakıyor.

"Tamam," diyorum. "Şoku atlattım artık. Endişelenmene gerek yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Anımsıyorsun artık, değil mi?"

"Evet, hepsini anımsıyorum. Atalarımızın yeryüzünü ne hale getirdiğini, milyonlarca yıl önce yeraltına nasıl sığındığımızı, dünyanın yeniden yaşanabilir bir gezegen haline geleceği günü nasıl sabırla beklediğimizi. Hepsini... hepsini hatırlıyorum artık."

Sonra, soran gözlerle Leyla'ya bakıyorum.

"Sorunum bu muydu yalnız? O karabasanlar, isteksizlik, depresyon... Sebebi bunları bilincaltına gömmem miydi? Niye psikoşirürji şubesindeyim öyleyse? Neden gözaltındayım? Hayır, bana söylemediğiniz birşeyler var... Sen ve Erdal... benden birşeyler gizliyorsunuz."

Leyla biraz sıkıntılı. Kalkıyor, köşedeki dolaba gidiyor, elinde bir pnömatik enjektörle dönüyor. "Sakinleştirici bir ilaç," diye açıklıyor, enjektörü koluma tutup sıkarken.

"Psikoşirürji şubesi neden insanlara ürkünç geliyor bilmiyorum," diyor Leyla. Biraz düşünceli gibi. Sonra yüzüme bakıp içtenlikle gülümsüyor.

"Sana birşey itiraf edeyim... Ben işgünlerimde burada çalışırım, ama bu lafları duyunca yine de içime bir ürperti gelir. Psikoşirürji, psişik müdahale filan. Oysa burası bir servis birimi, o kadar. Hatta belki emniyete değil, sağlık müdürlüğüne bağlı olsa daha uygun olurdu. Ama..." Uzanıp elimi tutuyor, "...bir insanın en hassas yeri dimağıdır aslında, değil mi? Hepimizin biraz ürkmesi ondan olmalı."

Kapı açılıyor, Metin 626404 giriyor. Gülümsüyor. Soğuk ve nazik. Leyla ayağa kalkıyor.

"Yine görüşürüz, Osman. Şimdi ikinizi biraz yalnız..."

"Dur, gitme. Sen de kalsan..." diye atılıyorum telaşla. Leyla gülümsüyor ve kapıyı ardından yavaşça çekerek çıkıyor.

Şimdi Metin ile başbaşayız. Adamı ilgiyle ve biraz da endişeyle izliyorum. Gözünde o aptalca gözlükler, kim var ki artık gözlük kullanan? Yetkili bir havası var, numarası büyük de olsa... Benden farklı biri, bunu hissediyorum. Hiç kanım kaynamadı ona.

Metin cebinden yelek düğmesini andıran bir cihaz çıkarıyor.

"Bir saniye, Osman. Önce şunu serebral protezinizin üstüne yerleştirelim." İzin almaya gerek görmeden enseme doğru eğiliyor. Ense kökümde soğuk bir cismin temasını hissediyorum.

IV

Kişisel Komutlayıcı

"Önce şunu serebral protezinizin üstüne yerleştirelim." İzin almaya gerek görmeden enseme doğru eğildi. Ense kökümde soğuk bir cismin temasını hissettim.

"Şimdi rahat konuşabiliriz," dedi Metin. "Ensenize yerleştirdiğim cihaz yüksek frekanslı radyo dalgalarıyla çalışan bir terminal, kişisel komutlayıcı dediğimiz. Anabilgisayar'ın bir terminali. Serebral proteziniz üzerinden sizinle direkt iletişim kuruyor. Yerleştirdiğim anda size ilk komut verildi bile... ben söyleyinceye kadar onu çıkarmayı arzu etmeyeceksiniz. Şimdi isterseniz onu çıkarabilirsiniz. Eğer çıkarmayı arzu ediyorsanız."

"Hayır," dedim, "çıkarmak istemiyorum." Orada dursun istiyordum. Amma saçmalık, çıkarmayı neden isteyecekmişim ki!

"İyi öyleyse," dedi Metin, koltuğuna yerleşerek. "Şimdi kısa bir seans yapacağız. Buna bir tarih dersi de diyebiliriz, aslında. Bir yandan ben anlatacağım, bir yandan da anlatılanları çevrenizdeki duvarlardan ve holografik projeksiyonlardan izleyecek, ensenizdeki kişisel komutlayıcıdan gelen verileri algılayacaksınız. Seansın birinci bölümü bu. İkinci bölümünü sırası geldiğinde açıklayacağım. Başla..."

Oda kararadı. Metin, tarih öncesi dönemi beş on cümleyle özetledikten sonra, buhar makinesinin icadı ile başlayan antik çağa geçti. İnsanlığın gezegenimiz üzerindeki harikulade serüvenini izliyordum şimdi. Harikulade ve dehşet verici. Elektriğin keşfini, toplumsal çatışmaları, paylaşım savaşlarını, bilgi devrimini kısaca anlattı Metin. Bunların hepsi bildiğim ama bilmekten hoşlanmadığım, unuttuğum ve az önce Leyla'nın yardımıyla anımsadığım şeylerdi.

İnsanlığın coşku dolu ve trajik antik çağını yaşıyordum,

günümüzden uzakta ve çok gerilerde. Üç boyutlu görsel serüvenime Beethoven'ın koral senfonisi eşlik ediyor, coşku dolu nağmeleri buharlı tezgâhların haykırışına, yüksek fırınların uğultusuna, fabrikaların gizemli ve büyüleyici ritmine karışıyordu. Top gümbürtüleri ve insan çığlıkları bastırıyordu Schiller'in sevinç şarkısını. Yeşil ovalar kan ve alev kırmızısına kesiyor, kentler korkunun pençesinde kıvranıyordu.

İnsanlar seviyor, öldürüyor ve ağlıyorlardı.

Bir kadın ve bir erkek... ve ufak insanlar. Çocuklar! Evet, çocuklar vardı antik çağda, sevilen ve acı çeken, hırpalanan ve büyüyen. Ne oldu çocuklar, neden yoklar şimdi?

"Atalarımız çok düşüncesiz ve kısa görüşlüydü," diye anlatıyordu Metin bir yandan. "Kırları, ormanları mahvettiler. Ağaçları kesip sobalarda yaktılar ve yerine yenisini dikmediler. Oysa bunlar havadaki karbon dioksit ile oksijenin dengesini sağlıyorlardı. Jeolojik çağlar boyunca yerkürenin bağrında birikip bağlanmış hidrokarbonları birkaç yüzyıl içinde yakıp gönül rahatlığıyla atmosfere saldılar. Atık gazlar ile ozon katmanını yokettiler. Yere, suya ve havaya ağır metaller, hayatı yokeden kimyasal maddeler saçtılar."

Ekzos borularından, bacalardan, savaş alanlarından... insan uygarlığının ve vahşetinin yarattığı her yerden, her köşeden, her delikten kömür karası ve kükürt sarısı dumanlar yükseliyordu. Dereler ve göller siyaha kesmiş, can çekişiyorlardı. Balıklar ölüp ölüp karaya vuruyordu ırmaklarda, denizlerde ve nihayet okyanuslarda. Roketler yükseliyordu göğe, ve uydularla doluyordu yörüngemiz. Uzay gemileri başka gezegenlere kanat açıyorlardı. Ama nafile. Dünyamız, insanların yaşayabileceği tek gezegendi güneş sisteminde.

"Yaklaşan felaketi aslında çok kişi görüyor ve haykırıyordu," dedi Metin. "Ama ne yazık ki antik çağda megakentleri ve ülkeleri anabilgisayarlar değil, tuhaf tuhaf görüşleri olan insanlar yönetiyordu. Bunlar, sıradan insanlarda ve bilgisayarlarda bile bulunan lojik devrelerinden yoksundular. Üç beş yıl sonrasını düşünemezlerdi. Nükleer enerjiye, yenilenebilir kaynaklara yönelselerdi ya! Hayır, öyle yapmadılar! Ucuz

diye fosil yakıtları tüketerek pisliğini hababam havaya saçtılar.

"Yeryüzünü cehennem sıcakları kasıp kavurmaya, kutup buzları çözülüp denizler kabarmaya başlayınca herkesin aklı başına geldi, ama iş işten geçmiş, iklim değişikliği dönüşü olmayan noktaya varmıştı. Havada artan karbon dioksit yüzünden atmosferimiz bir ısı kapanı, tüm gezegeni kaplayan dev bir sera idi artık.

"Ama felaket bununla da kalmadı. Dünya okyanusları ısınmaya hâlâ devam ediyor ve derin dip sularının doyma noktası giderek düşüyordu. Denizlerde çözeltiden çıkan kükürt ve karbon gazları inanılmaz miktarlarda atmosfere kusuldular. Dünyayı saran ölüm kapanı böylece perçinlendi. Atmosferin bileşimi değişti, oksijen oranı azaldı, karbon dioksit, karbon monoksit, kükürt dioksit, klor ve metan gibi zehirli gazlar akıl almaz yüzdelere ulaştı. Hava sıcaklığı, suyun kaynama sıcaklığına doğru tırmanmaya başladı."

Veriler akıyordu komutlayıcıdan. Dünya nüfusu: Çeyrek milyar, yarım, bir, iki, beş, on, yirmi, elli milyar... Ortalama insan ömrü: Otuz, kırk, elli, yetmiş, yüz, ikiyüz, beşyüz yıl... Sonra yine yüz yıl, altmış yıl, kırk yıl. Asit yağıyordu çünkü artık gökten ve insanlar sinek gibi ölüyorlardı. Kükürtlü bir Temmuz günü: İstanbul'da gölgede altmış derece. Marmara'nın yağlı kapkara suları Çamlıca'nın, Kayışdağı'nın eteklerini yalıyor. Kitle intiharları... Havada karbondioksit oranı: Yüzde 0,03... 0,04... 0,1... 0,5..., yüzde 1... 2... 3...

"İklim değişikliğinin önlenemeyeceği anlaşılınca, yapılacak tek şey kalmıştı: Yeraltına sığınmak..." dedi Metin.

Dev makineler yerin altını kazıyordu. Derinlere... derinlere... Zamana karşı yarışıyordu artık insanlar megakentlerde. Füzyon santralleri kuruluyordu yeraltında, kapalı ekosistemler, bilişim ağları.

"Tüm megakentlerin altında, yer kabuğunun bağrında yeraltı megakentleri kuruldu," diye devam etti Metin. "Bunlar, hidrojen atomlarını güneşte olduğu gibi birleştirip helyuma çeviren ve açığa çıkan termonükleer enerjiyi değerlendiren

füzyon santrallerinden besleniyorlardı. İnsanlar bu sınırsız enerjiyle elektrik üretmeye, denizin suyundan oksijen sentezlemeye, atmosferde vahşice savrulan hidrokarbon bulutlarından gıda yapıtaşları olan amino asitleri elde etmeye başladılar."

Yeraltına sığınıyordu insan ve yaralı yeryüzünün kendini onarmasını bekleyecekti. Binlerce yıl sabredecekti, belki milyonlarca yıl... ve birgün yeryüzüne yeniden kavuşacaktı... engin maviliklere, çatlayan dalgalara, narin çiçeklere ve çamlı dağların başdöndürücü kokusuna... ve aynı hataları bir daha hiç tekrarlamayacaktı. İlkelliğin hüküm sürdüğü antik çağı ve yeraltında geçen modern çağı, böylece bilgeliğin egemen olduğu cennet çağ izleyecekti.

"Bunlar aslında herkesin bildiği, ama hatırlamak istemediği şeyler," dedi Metin. "Tarihi üç çağa bölen bir şema, hiç sorgulanmayan, bilimselleştirilmiş bir... bir çeşit mitoloji." Biraz öne eğilip, gözlük camlarının ardından dikkatle yüzüme baktı:

"Ama sizi hayattan uzaklaştıran ve korkunç düşler görmenize neden olan rahatsızlık sırf herkes gibi bu gerçeklerden kaçmanızdan kaynaklanmıyor. Kökü daha derinde, bilmediğiniz, ama birazdan öğreneceğiniz resmi olmayan tarihimizde. Bunlar sizi çok sarsabilir. O yüzden şu anda komutlayıcınız üzerinden endokrin sisteminize müdahale ederek hormonal salgılarınızı ayarlıyoruz. Parasempatik sisteminiz de Anabilgisayar'ın kontrolünde. Kataleptik şok, kalp krizi gibi tatsız bir durum doğmasın diye. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiyim," diye yanıtladım. "Çok güzel hissediyorum kendimi." Kendimi çok iyi hissediyordum. Mutluydum. Kendimi ve herşeyi seviyordum. Herkesi. Metin'i bile.

"Öyleyse seansın ikinci bölümüne başlıyoruz," dedi Metin. Yine duvarlarda görüntüler ve oda içinde holografik projeksiyonlar belirdi. Komutlayıcı üzerinden tekrar veri akışı başladı. Ama bu kez heyecanlı değildim. Tatlı ve büyüleyici

bir hoşnutluk sarmıştı beni, iliklerime kadar işlemişti. Sanki orada değildim de, uzaklarda bir yerden, hafif bir merak ve yadırgamayla izliyordum.

Yeraltı megakentlerinin soğuk, floresan aydınlatması. Yüzü gülmeyen insanlar. Yine çocukları görüyordum, ama az... ve giderek azaliyorlardı. Hastalıklıydı insanlar. Ruhları dünyaya kapalıydı. Koridorlar tenhalaştı. Havada umutsuzluğun kara kokusu vardı. Metin'in birşeyler anlattığını farkettim. Kulak verdim.

"..tüm yaklaşımlar, tüm modellemeler hep aynı sonucu veriyordu. Dünya iklimi yeni bir dengeye oturmuştu, daha istikrarlı bir dengeye, ve artık dönüşü olmayacaktı. Dünyamız da, tıpkı Venüs gezegeni gibi, bu cehennem dengesine tutsak olmuştu. İnsanlar artık bir daha hiç yeryüzüne çıkamayacaktı. Anlıyor musunuz, Osman, artık bir daha hiç!"

Başımı salladım. Uzak bir gözlem noktasından izliyordum sanki kendimi. İçimde birşeyler yırtılıyor, parçalanıyordu. Bunu hissediyor, ama acısını duyamıyordum. Metin rahat ve benimle pek ilgilenmez gibiydi, ama dikkatinin üstümde olduğuna, hiçbir tepkimi kaçırmadığına emindim. Koltuğuna daha rahat yerleşip arkaya yaslandı.

"Cennet çağ, sizleri avutan bir masal sadece," dedi alaycı bir sesle. "Özgürlük ve coşku dolu bir antik çağ vardı geçmişinizde. Bugün de modern çağı yaşıyorsunuz yeraltında. Hepinize mutlak güven ve sınırsız bolluk getiren bir çağ... ama hiç bitmeyecek ve sonsuza dek sürecek, ya da en azından güneş sönüp gidinceye kadar. Hayallerinizi süsleyen cennet çağ ise... hiç gelmeyecek."

"Başlangıçta insanlar başka yıldız sistemlerinde yaşanabilir gezegenler bulmayı umuyorlardı," diye devam etti Metin. "Yıldızlararası boşluğa araştırma gemileri gönderildi. Yakın yıldız sistemleri en güçlü ve gelişmiş araçlarla incelendi. Fakat içinde bulunduğumuz yıldız kümesinde, üzerinde yaşanabilecek başka gezegen olmadığı anlaşıldı. Diğer yıldız kümeleri ise erişilemeyecek denli uzaktı."

İnsan ruhu, yer kabuğunun içinde sonsuza dek sürecek bu

tutsaklığı kabullenebilir miydi? Peki, ben yüzleşebilecek miydim bu gerçeklerle, komutlayıcının etkisinden kurtulunca? Neden anlatıyordu bunları bana Metin? Tuhaf bir adam, ürkütücü...

"...bazı megakentler toplu intiharı seçtiler, bazıları ise sefilce can çekişip ölmeyi. O karanlık dönem, resmi tarihimizde hiç anlatılmaz tabii. İstanbul'umuz, kendinde toplu intihar cesaretini bulamayan megakentlerden biriydi. Ama kaçınılmaz son, adım adım yaklaşıyordu. Üçyüz milyonu aşkın İstanbullu'dan kala kala otuz kırk milyon kişi kalmıştı ve onlar da yaşayan ölü gibiydiler."

Bomboş ve sessiz koridorlardan geçiyorduk şimdi. Milyonlarca yıl öncesini yaşar gibiydim. Duvar projeksiyonlarında bir binanın girişi ve girişin üstünde gösterişsiz bir levha belirdi: "İstanbul Teknik Üniversitesi / Makine Fakültesi / Genetik Tasarım Enstitüsü."

"O sıralar İstanbul'da ilginç bir çalışma yürütülüyordu," dedi Metin. "Organik makineler üzerine... bu deyimi duyduğunu sanmıyorum."

"Hiç duymadım."

"Her neyse... Organik makineleri bir tür sibernetik organizma olarak da düşünebilirsin. Önce belli bir fonksiyona yönelik bir canlı modeli tasarlanır. Sonra bu canlının bilgisayar destekli genetik tasarımı yapılır. Üretimin ilk aşamasında, gereken genler sentezlenir, kromozom yapısı çatılır. Elektronik ve mekânik parçalar organizmanın embriyonik aşamasında eklenir. Böylece bir yapay organizma, yani organik bir makine elde edilmiş olur. Bunlar antik çağın sonuna doğru bol miktarda üretildiler, tarımda, denizaltı çiftliklerinde, başka gezegenlerdeki araştırmalarda filan kullanıldılar."

Sıvı kristal duvar ekranlarında tuhaf tuhaf yaratıklar belirip kayboluyordu. Okyanus dibinde yüksek basınçlı suda yaşayan ve petrol sondalarının bakımını yapan solungaçlı, maymunsu bir hayvan. Uçsuz bucaksız çöllerde havanın nemini emen ve saf su salgılayarak gövdesindeki esnek cam keselerde biriktiren bir ağaç. İnsan vücudunda dolaşan, kanserli hücre-

leri mikroelektronik cihazlarla algılayan ve yiyen minik bir parazit...

"İlginç," dedim.

"Evet," dedi Metin, "ama daha ilginci de var. Şimdi iyi dinle..."

Projeksiyon kesildi ve odanın duvarları yeniden belirdi. Komutlayıcıdan gelen veri akışının da durduğunu farkettim. Ama bağlantı sürüyordu, bunu hissedebiliyordum. Metin gözünü gözüme dikmiş ve bana doğru eğilmişti. Gözlüğünün camlarında kendi yansımamı görebiliyordum. Yırtıcı bir hayvanla gözgöze gelen, çaresiz bir tavşan gibiydim.

"Canlı bir yaratık, yeryüzünün öz evladı olarak düşünülürse insanlık için ümit kalmamıştı, doğru. Ama insanoğlunun anısı, organik makinelerde yaşatılabilirdi. Yani bu kez gen mühendisliği yapay bir organizmayı değil, insanın kendisini yaratacaktı. Ama bir farkla: İnsan ruhunun ufak bir bölümü törpülenerek, yenilgiyi kabul etmesi, kaderine boyun eğmesi ve yine de mutlu olması sağlanarak. Bu proje uygulandı, Osman. Bundan beş milyon yıl önce İstanbul'da."

Neler duyuyordum? Olamaz! Öyleyse...

"Bu saçmalık!" dedim. "Biz kimiz öyleyse? Söylediğiniz doğruysa şimdi bizler hiç olmazdık. Bizim yerimize birtakım makineler dolaşırdı İstanbul koridorlarında. Oysa karşınızdayım işte, ve insan olduğumu da çok iyi biliyorum."

"İnsan olduğunuzu sanıyorsunuz," diye düzeltti Metin. "Halbuki değilsiniz. Kendini insan sanan organik bir makinesiniz."

V

Organik Bir Makine

Hafif bir hayret duydum bu ilginç haber karşısında. Sakindim. Oysa dehşete kapılmam, çıldırmam, kalp krizi geçir-

mem filan gerekirdi. Anabilgisayar, komutlayıcı üzerinden bastırıyor olmalıydı bütün bu tepkileri. Kişisel komutlayıcım ateş gibi ısınmıştı ensemde.

"Proje yalnız İstanbul'da uygulandı, çünkü diğer megakentler ya ölmüş ya da can çekişiyorlardı. Hâlâ sağ kalan ve yapay bir sürekliliğe razı olan yaklaşık yirmi milyon kişinin genetik haritası çıkarıldı ve herbirinden organik makineler üretildi, birkaç ufak değişiklikle. Kısır olmaları sağlandı, örneğin. Bunlar yaşlanıp hurdaya çıktıkça, aynı genetik malzemeden yenileri üretiliyor. Ancak, insan ruhunda istenilen değişiklik yapılamadı. Özgürlük geni diye birşey yok çünkü. Baktılar ki, özgürlük dürtüsü insanın tüm genetik yapısına sinmiş."

"Bunun üzerine," diye güldü Metin, "fetüslere üretim aşamasında birer serebral protez yerleştirildi. Bu bir mikroişlemci. Hepinizde var. Hem nöron sinapslarınız arasındaki etkileşimi düzenliyor, hem de psişik parametrelerinizi düzenli aralıklarla Ana'ya bildiriyor."

"Bütün bunları bana niye anlatıyorsunuz, Metin," diye sordum. Garip bir hırçınlık kaplamıştı içimi. Kendi tepkilerimi anlayamıyordum. Ensemde, komutlayıcının yerleştirildiği yerde, gıdıklanma gibi bir his vardı şimdi. Yoğun ve gittikçe artan bir elektrik akımıydı sanki.

"Birazdan anlayacaksınız."

"Ama bunun karabasanlarımla ne ilgisi var? İsteksizliğimle... mutsuzluğumla...? Söylediklerinize bakılırsa benim tam tersine çok mutlu ve keyifli olmam gerekirdi, o allahın belası proteziniz sayesinde!"

İsyan dalgaları! Bu adam dimağımla oynuyor, Anabilgisayar dimağımla oynuyor, buna hakları yok! Beynimin içinde bana yabancı, tam yakalayacakken kaçıveren duygular esiyordu.

"Projede bir sabotör vardı," dedi Metin, kendi kendine konuşur gibi. "Duygusal bir aptaldı, ama cin gibi zekiydi. Dünyanın uğradığı felakete rağmen, insan tutkularının yine

de gemlenmemesi gerektiğine inanıyordu. Mutsuzluğunuzun nedeni de o."

"Nasıl, yani?"

"Bir virüs yazılım üretti bu adam. Bir bilgisayar virüsü. Bilişim ağımıza bulaştırdı bunu. Bu yüzden Anabilgisayar, özgürlük dürtüsünü bloke edecek sinyalleri üretemiyor. Tam tersine, serebral protezlerinizin işleyişini bozuyor ve organik makinelerin genetik yapısından gelen insana özgü duygu ve tutkuların bastırılmasını engelliyor."

"Bunun nesi kötü?" diye sordum hırsla.

"İyi ya da kötü olması Ana'yı ilgilendirmez ki," dedi Metin gülerek. "İşte insanca bir tepki daha. Oysa siz bir makinesiniz aslında, böyle tepkiler vermemeniz gerekirdi."

"Anabilgisayar ne istiyor bizden, ne yapmaya çalışıyor?"

"Ana sadece kendisine verilen görevi ve görev tanımında belirtilen amacı gerçekleştirmeye çalışıyor. Amaç, insanlığın anısını yaşatma bilincinde olan organik makineler üretmekti. Bir tür anıt olacaktı megakentimiz, bir sanat eseri. Oysa, bilişim ağına bulaştırılan o virüs yüzünden bu amaç doğru dürüst gerçekleşemiyor. Evet, insan gibi yaşayan birtakım yapay organizmalar İstanbul koridorlarında geziniyorlar, ama bunlar bir sanat eserinin, insanoğlunun anısına yaratılmış bir anıtın parçası olduklarını bilmiyorlar. Anabilgisayar gerektiği gibi kontrol edemiyor onları. Kendilerini insan sanıyorlar ve insanoğlunun bütün hastalıklarını taşıyorlar."

"Ben kendimi insan sanıyorum. Ne farkeder ki?" dedim. "Senin söylediğine göre organik bir makineyim. Ama ne farkeder? Ben..."

Ani bir acıyla çarpıldım beynimin derinliklerinde. Hem ruhsal hem de fiziksel bir acı. Hayret ve çaresizlikle Metin'e baktım.

"İşte başladı," dedi Metin. "Başkaca ıstırap çekmeyeceksiniz, korkmayın. Hissettiğiniz bu acının nedeni, dimağınızdaki esas bariyerin yıkılmasıydı. Kısa bir uykuya dalacaksınız şimdi ve düş göreceksiniz. En fazla beş on dakika sürer. Uyuyun."

Uyuyun! Sıradan ve hiç vurgulanmadan söylenmiş bir söz-

cüktü bu. Ama uyku isteği karşı konulamaz bir özlem gibi beynimi ve bedenimi sarıvermişti. Direndim. Karşı koymaya çalıştım. Uyumak istemiyordum, dimağımı kurcalasınlar istemiyordum. Duygularımı yardıma çağırdım, ama olması gereken yerde duygularım yoktu. Öfke, dehşet, hüzün ve korku... neredeydi bunlar? Duygularımı bastıran komutlayıcı ensemde ateş gibiydi. Duygularım terketmişti beni. İradem kalmıştı yalnız, o da hipnoglostine yenik düşmek üzereydi.

Uyku, ölümün kara kucağı gibi dalga dalga sardı beni. Şimdi karanlıkta ve yalnızdım ve mutlak bir sessizlik egemendi evrene.

VI

Özgürlük Virüsü

Karanlıktaydım ve yalnızdım. Mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu. Beni saran karanlık ıslaktı, yapışkandı ve anaç bir enkübatör gibi ılıktı. Kimbilir kaçıncı kez görüyordum bu düşü ve o dehşet verici şeyin, o isimsiz ve inatçı "var"lığın yeniden belirmesini bekliyordum.

Birden karanlığın dalgalandığını, birşeyin apansız vücut bulduğunu hissettim. Sanki yeri ve yönü belirsiz bir parçacık, sanki bir düşünce kırıntısı...

Sanki siyah üstüne bir siyah nokta... Ama değil, ışıklı bir noktaydı şimdi ve giderek irileşiyor, cisimleşiyordu. İçinde yüzdüğüm karanlık, kat kat siyah tüller açılır gibi seyreldi ve dağıldı. Ama... nasıl olur?.. Karabasanlarımın çağrısız konuğu... Metin!.. Hem düşümde, hem de uyanık, karşımdaki koltukta.

Sıçrayarak uyandım ve iki Metin çakışıverdi. Erir gibi içiçe geçtiler. Şimdi karşımda tek Metin vardı ve sara nöbeti geçirir gibi kasılmaya, titremeye başlamıştı.

Bir terslik olmuştu mutlaka! Hesapta olmayan birşey. Yardım istemek için telaşla kapıya yöneldim. Tam açıl diyecek-

tim ki, "Dur!" diye seslendi arkamdan Metin. Döndüm. Kendine gelmiş görünüyordu.

"Ne oldu, neyiniz var?" diye sordum. "Hasta mısınız?"

Yüzünde şaşkın ve sevinçli bir ifade vardı.

"Bu bir mucize... bu bir mucize!" diye söyleniyordu kendi kendine.

Kapının yanında, ayakta dikilmiş, ona bakıyordum şaşkınlıkla.

Metin ayağa kalktı, yanıma gelip boynuma sarıldı. Gözlerindeki sevinç yaşlarını gözlüğünün ardından görebiliyordum. Birden durdu ve ciddileşti. Kapıya, duvarlara, tavana baktı endişeyle. Gözleri odanın çevresinde dolaştı. Sonra tavandaki algılayıcıyı gösterdi ve parmağıyla sus işareti yaptı.

"Açıl susam açıl," dedi duvarlardan birine doğru, fısıldayarak. Duvarın bir bölümü ıssız ve loş bir koridora açılıverdi. Gizli bir kapı! Başını uzatıp iki yanı kolaçan ettikten sonra, gel diye işaret etti eliyle.

Heyecanlanmıştım. Anlayamadığım şeyler oluyordu, iyi ya da kötü. Ama en kötüsü bile şimdiki durumdan beter olamazdı. Şansımı denemeye karar verdim. Metin'in ardından koridora çıktım. Sessiz adımlarla bir yöne doğru ilerlemeye başladık. Metin arasıra bana dönüyor, eliyle sessiz olmamı işaret ediyordu.

Bugüne kadar gördüklerimin hiçbirine benzemeyen bir koridordu. Basık ve tonozlu bir tüneldi, en yüksek yerinde üç metreyi geçmiyordu. Ağır bir havası vardı, ilkel bir tesisatla havalandırılmıştı sanki. Çok, çok eski zamanlarda yapılmış gibiydi. Yer yer epoksi kolon ve kemerlerle desteklenmişti. Milyonlarca yıl önce yapılmış olmalıydı bu koridor!

İki saat kadar, hiç konuşmadan yolumuza devam ettik. Koridor hafif hafif alçalıp yükseliyor, sağa ve sola geniş kavisler yapıyor, ama başka koridorlarla hiç kesişmiyordu. Sağa doğru bir kavisin ardından sola sert bir dönüş yaptık ve yaklaşık elli metre çapında kubbeli bir meydana çıktık. Koridor, meydanın ötesinde devam etmiyordu. Tam karşıda, korido-

run devamı olması gereken yerde, eski tip bir hidrolik çelik kapı vardı. Durduk, çevremize bakındık. Gözüme birkaç kapı daha ilişti. Bunlar normal oda kapısını andırıyorlardı, ama kulpları vardı! Yani açıl deyince açılmayan, elle itilen çekilen kapılardı. Gerçekten çok eski olmalıydılar.

Metin en yakın kapıya doğru yürüdü. Kolu aşağı çevirerek itti ve açtı. Yirmiye yirmi metrelik kare biçiminde bir odaya girdik. İçerisi hurda makine parçalarıyla, ıvırzıvır malzemelerle doluydu. Eski bir depoydu herhalde. Oturdum, sırtımı duvara yasladım. İki saatlik yürüyüşten sonra bu mola iyi gelmişti. Metin tavanı ve duvarları dikkatle inceledi. Algılayıcı arıyordu sanırım. Sonra yüzünü hoşnut bir ifade kapladı.

"Konuşabiliriz artık," dedi. "Burası Ana'nın tamamen denetimi dışında."

"Evet," dedim, " ama bana bir açıklama borçlusunuz herhalde."

Sorulacak milyon tane soru vardı. Hiçbirini sormadım. Soran gözlerle Metin'e bakmaya devam ettim. Metin anlamıştı.

"Pekâlâ," dedi. "Neler olup bitiyor, anlatacağım. Pek detaya girmeden, fazla vaktimiz yok çünkü. Havalandırma menfezi her an açılabilir. Açılınca fırsatı kaçırmadan hemen içeri dalmalıyız. Anabilgisayar durumu farkederse önlem alacaktır çünkü.. Şimdi dinle..."

Hızlı hızlı konuşuyordu, izlemekte güçlük çekiyordum. Beş milyon yıl önce, insanlığın ölüm döşeğine yattığı o karanlık günleri anlatıyordu.

"...bir zaman sonra hepimiz yaşlanacak ve ölecektik ve ardımızdan gelen olmayacaktı. Projemiz işte bu son insanların hayatına ufak bir anlam kazandırdı. Gerçek insanlardan, yani gerçek bir Osman'dan ya da Metin'den klonlanan bu yapay organizmalar, herbiri eskidikçe tekrar tekrar klonlanarak milyarlarca yıl insan gibi yaşayacak, insan gibi hareket edeceklerdi. İnsanoğlu'nun anısını yaşatan bir anıt olacaktı İstanbul. İnsanlığın kısa tarihinin son meyvesi olan muhteşem bir sa-

nat eseri."

"Proje ekibinde ayrılık çıktı," dedi Metin. "Daha doğrusu, benimle diğer proje yöneticileri arasında. Burnunun dibini göremeyen aptallardı hepsi. Üreteceğimiz makinelerin sonuçta insan olacağını, onların özgürlüğünü ve yaratıcılığını törpülememiz gerektiğini söylüyordum hep. Onların genetik olarak kısırlaştırılmasına da karşıydım. Cinsel dürtüleri söner diyordum, elektronik devrelerle takviye ederiz diyorlardı. Bana gülüyorlar, kızıyorlar ve yine bildiklerini okuyorlardı."

İnsan olmayan insanlar yaratma, onları manen ve maddeten iğdiş etme fikri çok ters geliyormuş Metin'e. "Çözümler nihayet elimizin altında... ya pes demeyelim ve insan soyunu sürdürmek için kararlılıkla mücadele edelim, ya da yenilgiyi kabullenelim ve Anabilgisayar'a bağlı androidler, yani insan benzeri robotlar kullanalım anıtkentimizde," diyormuş. Android kullanmayı kabul etmemişler. "İnsanlığın son sanat eseridir bu, olabildiğince gerçeğe yakın olmalı," diyorlarmış.

"Oysa bireysel ölümsüzlüğün eşiğindeydik, ama kimse farkında değildi," dedi Metin. "Genetik haritalama tekniği, yaşayan bir insanı, belleği ve kimliği ile birlikte kaydetmeyi, sonra da bu verileri o insanın genetik özdeşi olan fetüse yüklemeyi mümkün kılacak şekilde geliştirilebilirdi. Yani bir insanın sırf kromozomları değil, tümü dijital olarak klonlanabilirdi. Ama o sersemleri bir türlü ikna edemedim. Dijital klonlama daha önce de denendi ve başarılamadı, diyorlardı. Kafasızlar! Başarılamamıştı, çünkü en gelişmiş optik bilgisayarlar bile yetersiz kalmıştı. Oysa şimdi milyarlarca kat hızlı ve güçlü kuantum bilgisayarlarımız vardı, bizim Ana'mız gibi."

"Alternatif bir öneri getirdim. İnsanların nesiller boyunca canla başla çalışmasını gerektirecek ve yitirdikleri insan ruhunu onlara geri kazandıracak bir proje. Karanlık tünelin ucunda bir ümit ışığı..."

Yüzeyde suların altında çürümeye terkedilen mekik hangarlarının benzerleri yeraltında inşa edilecekti. İşe yarar durumdaki yörünge istasyonları tekrar canlandırılacak, gerekirse yenileri yapılacak ve yörünge tersanelerine dönüştürülecek-

ti... Kapalı ekosistemli yıldız gemileri yapmak için. Dijital klonlama ve nükleer enerji bu projenin iki temeltaşı olacaktı.

Dijital klonlama ölümsüzlük demekti. Artık hiçbir yıldız sistemi ulaşılamayacak denli uzak olmayacaktı. Binlerce kişiyi taşıyan bu dev gemiler, yeni bir "dünya" arayışını gerekirse milyonlarca yıl sürdürecek; en ücra yıldız sistemlerine bile gidecek, hatta başka galaksilere geçebilecekti.

Nükleer enerji sınırsız güç demekti. Yıldız gemilerindeki füzyon santralleri, evrendeki en bol eleman olan ve yıldızlar arasındaki en "boş" olan boşlukta bile bulunabilen hidrojen ile çalışacaktı.

"Benimle dalga geçtiler," dedi Metin. "Projemi bazı din kitaplarındaki eski bir öyküye benzettiler. Nuh Metin'e çıkardılar adımı."

Proje ekibinde sadece birkaç genç yazılımcı Metin'i desteklemiş. Yaşı kırkı bile bulmayan toy delikanlılarmış bunlar. Kimse onları ciddiye almıyormuş.

"Ama zehir gibi çocuklardı," dedi Metin, zehir'i vurgulayarak. "Projeyi baltalamak ve istediğimiz yöne saptırmak için gizlice planlar yaptık. Kaybedecek neyimiz vardı ki?"

"Organik makinelerimizin, yani insan klonlarının özgürlük dürtüsünü bastıran programı engelleyecek bir yazılım geliştirdik. Kendi kendini kopyalayarak çoğaltan ve bilişim ağının her tarafına bulaşan bu virüsü, programın kendisini yoketmeden öldürmek mümkün olamayacaktı."

Anabilgisayar o gün bu gündür virüsü ayıklamaya çalışıyor, ama başaramıyormuş. Yapay organizmalara tevekkül aşılanamayınca büyük kargaşalıklar çıkmış. Organizmalar kendilerine verilen rolü oynamayı reddetmişler. Kimileri isyan etmiş. Silahlanıp Ana'nın merkezi işlem birimine yürümüşler. Kan gövdeyi götürmüş.

"Bilinçsiz bir isyan tabii," dedi Metin. "Anabilgisayar yokedilseydi İstanbul enerjisiz, havasız, susuz kalırdı. Hepsi ölürdü o zaman. Ama belki de bilinçaltında kendini öldürme güdüsü taşıyorlardı. Zaten çok intihar eden de oldu. Sizler ni-

hayet insansınız çünkü, tutsaklığı ve umutsuzluğu kaldıramaz ruhunuz. Organik makinelersiniz belki, ama genetik olarak insansınız hepiniz. Elastomer şasili robotlar değilsiniz."

"Ana'ya verilmiş bir amaç vardı," diye devam etti Metin. "Bu aptalca oyunu sürdürmesi, İstanbul'u gerçek insanlardan arındırılmış, gezicisi olmayan bir müze gibi koruması ve işletmesi gerekiyordu."

Birtakım önlemler almış Anabilgisayar. Birer organik makine oldukları gizlenmiş yapay organizmalardan. Kendilerini gerçekten insan sanmaya başlamışlar.

"Bu çok önemli işte," dedi Metin. "Genetik olarak insandan türetilmiş bir makinenin, makine olduğunu öğrenir öğrenmez, 'Ben makineyim ama insandan farkım ne?' diye sorması kaçınılmazdı. Böyle bir soru ise onu adım adım insan kimliğine kavuşturacaktı. Ne hayvanlar merak eder çünkü kimliğini, ne de makineler. Fakat insan, insanlığını sorguladıkça insandır."

Umutsuzluk faktörünün etkisini azaltmak için bir resmi tarih yaratılmış ve gelecekte bir cennet çağ masalı uydurulmuş. Ama bu resmi tarih bile fazlaca karamsarmış. O yüzden bize verilen tarih bilgisini giderek unutmaya ve bilincaltına itmeye yatkın olurmuşuz.

"İşte o zaman virüsümüz (özgürlük virüsü adını takmıştık ona), serebral protezlerinizin bilinçaltıyla etkileşimli sektörlerine sızıyor ve düşlerinizde ortaya çıkıyor. Bilinciniz ise bunu bir tehdit olarak algılıyor tabii. Böyle rüyalar görüyordun değil mi, son zamanlarda?"

"Evet. Kendi yarattığım bir varlık vardı hepsinde. Sırf beni bilsin diye yaratıyordum onu. Göze görünmüyordu, ele gelmiyordu, eti, kanı yoktu, ruhu yoktu... ama oradaydı ve hep üstüme geliyordu. Çok ürkütüyordu beni."

"Özgürlük virüsüydü o," dedi Metin.

Özgürlük virüsünün etkisi, organik makinelerin davranışlarından hemen belli olurmuş. Tıpkı bende olduğu gibi. O zaman işe polis el koyarmış. Anabilgisayar, bu amaçla, emni-

yet teşkilatının bünyesinde bir psikoşirürji şubesi oluşturmuş. İşgünlerinde genellikle burada çalışanlar bile, Erdal ve Leyla mesela, bu gizli gerçekleri bilmezlermiş.

"Ayrıca birkaç tane de android üretildi," dedi Metin. "İnsana çok benzeyen robotlar yani. Bunlar yapay organizma değiller. İnsan değiller, beyinleri yok. Anabilgisayar tarafından kullanılan birer makine sadece. Metin 626404 de bunlardan biriydi."

"Sen kimsin, peki?" diye sordum. "Metin 626404 değil misin?"

"Hayır, ben Metin 000001'im. Nuh Metin, yani. Beş milyon yıl önce özgürlük virüsünü yaratan adam."

Metin, dijital klonlamanın, yani bir insanın kimliği ve belleği korunarak yeniden yaratılabilmesinin mümkün olduğunu göstermek için gizli bir deneye girişmiş. Kendi kaydını çıkarmış, sonra da yapılan kayıt hakkındaki tüm bilgileri ve dosya adresini silmiş. Metin'in eksiksiz bir kaydı böylece anabelleğe girmiş. Yalnız Metin'in erişebileceği gizli bir dosyadaymış bu kayıt. Dosya bilgileri özenle silindiği için, Ana da farkında değilmiş Metin'in dosyasının.

"Sonuna kadar mücadele ettim," dedi Metin. "Sonunda tutuklandım ve hayatımın son yıllarını hapiste geçirdim. Yaşlı bir adamdım artık. Bir gece kalp krizi geçirdim. Beni hastaneye göndermediler."

"Göndermediler mi? Neden?

"Sanırım ölmemi istiyorlardı, diye güldü Metin. "O gece hapishane revirinde öldüm, bundan beş milyon yıl önce."

VII

Bilişim Ağında Bir Hayalet

Aklı başında görünüyordu ama deli zırvasıydı söyledikleri. Bir kaçığın mı peşine takılmıştım yoksa?.. Metin'i yan gözle

izleyerek dinlemeye devam ettim.

"Şaşırdın, değil mi? Bir de benim ne kadar şaşırdığımı düşün, öldüğüm gece. Ölmüştüm ve bilincimin de son bulması gerekirdi. Ama öyle olmadı. Bilincim sürüyordu, fakat ölmüş bedenimde değil, Anabilgisayarın ana belleğinin içinde."

Ana'ya gelen her bilgiye ulaşabiliyormuş. Zamanla tüm erişim kodlarını öğrenmiş, siberuzayda dilediğince gezebiliyormuş. Ama hiçbir şeyi etkileyemiyor ve hiçbir mesaj üretemiyormuş. Anabilgisayar onun kesinlikle farkında değilmiş.

"Bilişim ağında dolanıp duran bir hayalettim sanki," diye güldü Metin. "Sanal bir evrende sanal bir hayalet!"

Bu duruma binlerce yıl akıl sır erdirememiş. Ama sonunda birşeyler anlar gibi olmuş.

"Kuantum mekâniği aslında gizemli bir kuram," dedi Metin. "İnsanlar hiçbir zaman tam olarak kavrayamadılar bu teorinin ardındaki gerçekleri. Kuantum bilgisayarlarının nasıl çalıştığını kesin olarak biliyor muyuz? Sanmıyorum. Tüm bildiğimiz, elektronların enerji düzeyini yükselterek ya da düşürerek, bilgi bitlerini foton biçiminde yüklediğimiz ya da geri aldığımız. Ama nerede o elektron, bunu biliyor muyuz? Belirli bir yerde mi?"

Hayır, belirli bir yerde değilmiş. Sadece o elektronun o yerde bulunma olasılığı varmış. Başka bir yerde bulunuyor da olabilirmiş. Bir olasılık bulutu içinde herhangi bir noktada bulunabilirmiş. Hatta herhangi bir noktada bulunma olasılığı, dalga formülleriyle hesaplanabilirmiş de.

"Benim dijital klonlama bilgilerimin bulunduğu dosyayı silmeden adresini yokettiğim zaman, bu dosyadaki bilgiler erişilme olasılığı bulunmayan bilgi haline geldiler ve anladığım kadarıyla, kaydedildikleri elektronların olasılık bulutu içinde, bulunma olasılığı daha az olan noktalarda saklandılar. Öyle bir bit düşün ki, ancak bir elektron eğer belli bir noktada ise varolabilsin. Böyle bitlerden oluşan bir bilgi, olası bir bilgi, yani varolması muhtemel bir bilgi olacaktır."

"İşte ben de," dedi Metin, "kendi klonlama dosyamın

içinde, belki olan ama belki de olmayan bir bilgi kümesiydim. Eti, kanı olmayan, muhtemelen mevcut bir insan... Siberuzayda gezinen bir hayalet!"

Anabilgisayar, Metin'in genetik özelliklerini tehlikeli bulduğu için yapay organizma üretiminde kullanmamış. Onun yerine, psikoşirürji şubesine bağlı polis androidlerinin tasarımında kullanmış bu özellikleri.

"Benim genetik bilgilerim Anabilgisayar'ın elinde hazırdı. Yeni birşey yaratmamak için onları kullandı. Ana'nın yapay zekâsı var, ama yenilikten hoşlanmıyor. Görevi eskiyi korumak çünkü. Zaten dikkat edersen, beş milyon yıldır İstanbul'da pek az şey değişti. O zaman da Osman, Metin, Leyla diye insanlar vardı, şimdi de var. Semtlerin, sektörlerin adı aynı. Günlük hayat tarzı, teknoloji hep aynı. Moda bile değişmiyor. Hep aynı aptal kedipatisi bluzlar ve kuşyuvası saçlar. İllet bir şey!"

"Oysa aynı genetik şablonlar tekrar tekrar klonlanacağına sizlerin döllenerek üremesine olanak tanınsaydı, bu kadar zaman içinde evrim kimbilir nasıl sonuçlar doğuracaktı," diye ekledi Metin. "İnsanların ille de başının üstünde mavi gök olmalı diye bir kural yok ki. Belki de yeni bir tür insan gelişecekti sizlerden, güneşi görmüyorum diye kendini tutsak hissetmeyen, yerin altında ya da bir yıldız gemisinde pekâlâ özgür ve mutlu olan. Yepyeni bir tür... Homo Infraterrestris, yani yeraltı insanı!"

Kendisine benzeyen androidlerin özgürlüğü boğmak için kullanılması da çok ağırına gitmiş Metin'in.

"Ben gözlük kullanıyorum diye, androidleri de gözlüklü yaptı gerzek bilgisayar," diye homurdandı Metin öfkeyle. "Ama ümidimi hiç yitirmedim. Benim siberuzayda varlığımı sürdürmem bile bir mucizeydi. Öyleyse beklenmedik yeni bir mucize olabilirdi her an. Sabırla bekledim, bilişim ağında hayat insana sabırlı olmayı öğretiyor zaten. Ve nihayet beklediğim mucize gerçekleşti."

Evet, beş milyon yıl boyunca beklenen mucize, sonunda

beklenmedik bir biçimde gerçekleşmişti. Metin çiftsıfır çiftsıfır sıfırbir'in, yani insan Metin'in hayalet bilinci, birdenbire Metin 626404'ün, yani android Metin'in işlemcisinde somutlaşıvermişti.

"Nasıl oldu, neden oldu bilmiyorum," dedi Metin. "Belki gördüğün düş etkiledi gerçekliği. Düşlerde herşey olabilir çünkü. Düş görürken ne olur biter kafamızda biliyor muyuz? Belki de beynimiz olasılıklarla oynuyordur biz uykumuzu uyurken."

Artık iyice dinlenmiştik. Menekşe'yi düşündüm. Polisin beni götürdüğünü öğrendiyse çok korkmuştur herhalde. Ayağımın dibinde, depodaki makinelerden birinden kopmuş pırıltılı bir çelik dişli duruyordu. Avuç içi kadar bir şeydi. Alıp cebime attım. Eğer Ana'yı yenmeyi başarabilirsek, bunu Menekşe'ye armağan edecektim.

"Neyse, bu kadar gevezelik yeter," dedi Metin. "Şimdi bak ne yapacağız... Koridordan kubbeli meydana çıkarken tam karşımızda büyük bir çelik kapı vardı, gördün mü?"

"Evet, gördüm," dedim.

"Hidrolik bir kapı o. Ardında koridor devam ediyor ve Anabilgisayarın ana kumanda odasına ulaşıyor. Buradan beş dakika ya çeker ya çekmez. Pek kimse bilmez orayı. Belki de hiç kullanılmamıştır beş milyon yıldır. Ana'ya verilmiş otomatik proje görevlerine insan müdahalesi ancak buradaki ara bağlantı biriminden yapılabiliyor. Eğer Anabilgisayar durumu henüz farketmemişse başarı şansımız var demektir. Bütün şifreleri biliyorum, Osman. Sonsuza dek bu komediyi oynamak zorunda değiliz. Projeyi iptal edebilir ve insanoğluna geleceğini geri verebiliriz."

Yapay organizmaların beş milyon yıl önceki ayaklanmaları sırasında Anabilgisayar bütün kumanda noktalarını iptal etmiş, yalnızca ana kumanda odasını bırakmış.

"Ana'ya kalsa bunu da iptal eder, tümüyle bağımsız ve güvende olurdu kuşkusuz," dedi Metin. "Ama işletim sisteminin temel önermeleri buna imkân vermedi sanırım."

Anabilgisayar, kumanda odasını iptal edememiş ama, oraya giden tüm koridorları ergimiş cam dökerek tıkamış. Yalnızca bu bakım ve havalandırma girişini bırakmış, onu da kimse bilmiyormuş. Fakat Metin'in hayaleti Ana'nın bilişim ağında gezinirken servis tünellerini ve servis şebekesine giriş parolasını iyice ezberlemiş.

"Parola açıl susam açıl mı?" diye sordum, Metin'in psikoşirürji şubesindeki duvara söylediği tuhaf lafı anımsayarak.

"Evet," dedi Metin. "Ana yeni şeyler yaratmayı sevmediği için, yine eski kaynaklara başvurmuş. Tarih öncesinden kalma bir efsanede, kahramanımız bu parolayı haydutların inine girmek için kullanır. Çok yerinde bir benzetme, bana sorarsan."

"İyi ama, kapı kapalı," diye hatırlattım. "Parolayı bildiğine göre, kapıyı açamaz mısın?"

"Maalesef parola bu kapıda işlemiyor, çünkü tümüyle otomatik bir mekânizma. Günde birkaç kere, içerideki sıcaklık ve basınç gibi çeşitli ortam faktörlerini dengelemek için kendiliğinden açılır ve onbeş yirmi saniye açık kalır. Biz de o anı kollayıp içeri dalacağız."

"Peki, içeride ne yapacağız? Projeyi iptal edeceğiz, ama nasıl? Belki sen ne yapacağını biliyorsun, ama benim en ufak bir fikrim bile yok. Ne yapacağımızı ve bana düşen işi biraz anlat ki içeride bocalamayalım."

"Peki anlatayım," dedi Metin. "Ana kumanda odasına ulaşınca ilk iş olarak..."

Aniden durdu, dışarıya kulak verdi. Daha önce hiç duymadığım garip bir vızıltı gelmeye başlamıştı dışarıdan.

"İşte açılıyor!" dedi heyecanla. "Hazır mısın, kardeşim?"

"Ben hazırım!"

"Haydi öyleyse," diye ayağa fırladı Metin. "Doğru Ana'ya gidelim şimdi ve haddini bildirelim o elektron yığınına. İnsanlığın kaderi elimizde, Osman!"

VIII

İnsanlığın Kaderi

Kubbeli meydancığa çıkıp, geldiğimiz koridorun uzantısı olan koridora daldık. Koşaradım gidiyorduk şimdi. Metin'e yetişmekte güçlük çekiyordum. Ne kadar gittik, bilemiyorum. Uzun bir kavisin ardından koridor düzleşti. Yüz metre kadar ötede bir ışık görebiliyordum.

Metin durdu. Etrafı dikkatle dinledi. Ipıssızdı her yer. Ses seda yoktu. Yüzünü memnun bir gülümseme kapladı. İleri-deki ışıklı girişi gösterdi sevinçle.

Hızlı hızlı yürüyerek girişin yanına geldik. Osman kafasını uzatarak içeriyi kolaçan etti. Sonra eliyle gel diye işaret ederek içeriye girdi. Ardından ben de girdim.

İkizkenar yamuk biçiminde bir odaydı bu. Girişi dar tabanındaydı. Uçtan uca kırk metre kadar vardı. Tavanı dar tabandan geniş tabana doğru giderek yükseliyordu. Simsiyahtı kumanda odası. Duvarlar, taban ve zemin... her yer siyahtı. Nereden geldiğini anlamadığım güçlü bir ışıklandırma vardı, siyahın oburca yuttuğu.

Kumanda odasının tam ortasında, ya da belki geniş tabana az daha yakın bir yerde, ışıltılı iki beyaz konsol gördüm. Siyah bir boşluk içinde yüzer gibiydi bunlar. Aralarında beş metre kadar bir mesafe bırakılmıştı. Taburelerin yerinden, operatörlerin yüzleri geniş duvara dönük olarak oturacakları anlaşılıyordu.

Metin konsollara doğru hızla ilerledi. Ben de onu izledim. Eliyle bana sağdaki konsolu gösterdikten sonra, hemen soldakinin başına çöktü.

"Homo Sapiens Projesi," dedi kararlı bir sesle.

"Erişim şifresi?" diye sordu Anabilgisayar. Sesi kadife gibi bir kadın sesiydi ve konsolların ardındaki bir yerden geliyor-

du.

"Anıtkent," diye yanıtladı Metin.

"Menü?"

"Komut."

Metin ile Anabilgisayar arasındaki diyalogu hem dinliyor hem de konsolların karşısındaki sıvı kristal duvardan izliyordum. Ana'nın sesi pürüzsüz ve sakin çıkıyordu. Başka türlü de olamaz zaten, diye düşündüm. Metin'in sesi ise gergin ve heyecanlıydı. Şimdi karşımdaki duvarda komut seçenekleri belirmişti. İçlerinde işimize yarayabilecek bir komut görünmüyordu.

"Diğer," dedi Metin.

Karşımdaki komut menüsünün son satırıydı bu: Diğer (açıklayınız).

"Lütfen açıklayınız," dedi bilgisayar. Şimdi duvardaki menü silinmiş ve "Diğer" alt menüsü açılmıştı. Fakat hiçbir seçenek gösterilmemişti.

"İptal," dedi Metin sert bir sesle.

"İptal şifresi?"

"Sıfır," dedi Metin. Kendinden emin görünüyordu. Bana çok uzun gelen bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra:

"Komut?" diye sordu Ana. Duvarda yine komut ana menüsü açıldı.

"Diğer," dedi Metin. Şaşırmış gibiydi.

"Lütfen açıklayınız."

"İptal."

"İptal şifresi?"

"Sıfır," dedi Metin. Sonra gözünü karşısındaki duvardan ayırmadan durumu bana açıkladı:

"Zaman kazanmaya çalışıyor galiba. Üç kere soracak. İsterse bunu yapabilir."

Üçüncü sorunun gelmesi uzadıkça uzuyordu. Anabilgisayar anlaşılan vakit kazanmak için işlemi sektörden sektöre dolaştırıyor, bulabildiği en uzun yol adlarını seçiyordu. Ama ışık hızıyla çalışan bir bilgisayarın oyalama imkânları sınırlı olmalıydı. Nitekim birkaç saniye sonra komut ana menüsü

yine açıldı.

"Diğer," dedi Metin sabırsızlıkla.

"Komut?" diye sordu Ana hiç tınmadan. Böylece bir iki saniye daha kaybetmiştik. Polisler yolda olmalıydı şimdi. Her an buraya varabilirlerdi.

"Diğer," diye yineledi Metin.

"Lütfen açıklayınız." Bu kez biraz daha uzun sürmüştü bilgisayarın yanıt vermesi.

"İptal," dedi Metin. Sesinde korkuyla karışık zafer sevinci vardı.

Uzayıp giden bir sessizlik. Karşımdaki yazılar silinmişti. Öylece simsiyah duruyordu duvar... Sonra:

"İptal komutunu lütfen butonlarla manüel olarak doğrulayınız."

Oturduğum konsolun yan dolabından motor sesini andırır bir vızıltı duyuldu ve sürmeli dolap kapağı yavaş yavaş açılmaya başladı. Metin'in yanındaki dolabın da kapağının açılmakta olduğunu farkettim. Tanrım, ne kadar yavaş!

"Ana'nın bizi oyalamaya çalıştığı kesin," dedi Metin. Yüzü sapsarı kesilmişti. Bu gelişmeyi pek beklemediği belliydi.

"Ne olacak şimdi?" diye sordum. Sesim titrekti ya da hiç değilse kendi kulağıma öyle geliyordu.

"Sürgülü kapak açılacak ve motorlu bir mekânizma çekmeceyi öne itecek. Hem senin dolapta hem de benimkinde. Sonra çekmecelerin üst kapağı açılacak yavaş yavaş. Ana'nın en düşük hızı seçtiğine eminim. Sakın elinle zorlayarak hızlandırmaya çalışma. Dişli bir emniyet mekânizması var, anında kilitlenir. Sonra çekmecenin içinden bir kutu yukarı doğru yükselecek. Ardından kutunun kapağı ağır ağır açılacak ve kırmızı bir düğme ortaya çıkacak. Işıklı bir düğme, ama ışığı sönük olacak. Işık yanmadan sakın basma, çünkü bir tuzak devresi var. Kırmızı ışığın yanmasını bekleyeceğiz. İptal komutunun doğrulanarak uygulanması için iki düğmeye de birlikte basılması lazım. Gördüğün gibi konsollar oldukça mesafeli. Bir kişi basamaz ikisine birden. Bu işi ikimiz birlikte ba-

şarmak zorundayız."

Şimdi dolabın kapağı açılmış, çekmecesi dışarı sürülmeye başlamıştı. Ne kadar da yavaş! Motorun vızıltısı asap bozucuydu. Daha hızlı... daha hızlı!.. Uzanıp çekmeceyi dışarı çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Ama kendime hakim olmam, Metin'in uyarısını unutmamam gerekiyordu.

Metin yerinden kalkıp odanın girişine gitti. Koridora kulak veriyor, gelen olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Birşey duyuyor musun?" diye sordum.

"Sanki bir koşmaca duyar gibiyim," dedi. "Ama henüz çok uzaktalar."

Çekmece artık tamamen dışarı sürülmüştü. Motorun vızıltısı bir an için kesildi, sonra yine başladı. Çekmece tabanından küçük bir kutunun ağır ağır yükselmeye başladığını gördüm.

"Yaklaşıyorlar," dedi Metin endişeyle. Sonra gözucuyla mekânizmaların durumuna baktı. Kutuların yükselip kapağının açılmasına ve kırmızı butonların ortaya çıkmasına daha çok vardı.

Etrafıma bakındım. Silah olarak kullanabileceğim bir sopa, bir madeni parça, herhangi birşey arandım. Odanın içi, konsollar dışında yalın ve çıplaktı. İşe yarar hiçbir şey görünmüyordu.

Metin'in alnı kırışmıştı. Olasılıkları tartıyor, bir çare bulmaya çalışıyordu. Sonra kararını verdi.

"Bedenim android bedeni," dedi kararlı bir sesle. "Güçlü ve dayanıklı bir yapay beden. Eğer kırmızı ışıklar yanmadan içeri dalacak olurlarsa çoğunu üzerime çekmeye çalışacağım. Üstümde birkaç kişi varken de düğmeye basmayı başarabilirim belki. Tek şansımız bu."

Koridordan yankılanan ayak seslerini şimdi ben de duyabiliyordum oturduğum yerden. Kutunun yükselmesi tamamlanmış, insanın kanını kurutan bir yavaşlıkla kapağı açılmaya başlamıştı. Ayağa kalktım. Yay gibi gerilmiştim. Konsolun yanında, ayakta, gözümü odanın girişine dikmiş bekliyordum.

Ayak sesleri şimdi çok yakındı. Birkaç kişi olmalıydılar. Kutuya gözucuyla baktım. Açılması daha tamamlanmamıştı. Derken motor sesi durdu. Şimdi kutu kapakları açılmış, ama henüz buton ışıkları yanmamıştı.

İnsanlığın kaderi!.. Gülünç ve ağlanası bir düşünce. İnsanlığın kaderi şimdi birtakım dişlilerin ve bir çift elektrik motorunun, gözlüklü bir android bedenine yerleşmiş bir siberuzay hayaletinin ve depresyon geçirdiği için tutuklandıktan sonra polisin elinden kaçıp kurtulan bendeniz Osman 382201'in elindeydi.

Odaya ardarda dört kişi daldı. Dördü de Metin'di gelenlerin.

Bir anlığına afalladım. Fakat durumu hemen kavradım. Ana'nın Metin 000001'i örnek alarak ürettiği polis androidleriydi bunlar.

Metin, balyoz gibi yumruğunu en baştaki metinin beynine indirdi. Çeliğin çeliğe çarpmasından doğan madeni bir sesle çınladı oda. Androidin kafasını kaplayan deri tabakası yırtılmış, çelik kafatası çatlamıştı. Kopan kafa damarlarından kan fışkırıyordu. Sendeleyerek yere yığıldı. Öbür üç metin, duraksamadan Metin'in üstüne atıldı.

Bu arada, kırmızı ışıklı butonların yandığını gördüm. Hemen benimkine bastım. Öteki konsoldaki butonun ışığı da yanıyordu, ama Metin kendini diğerlerinden kurtarabilecek gibi görünmüyordu. Zaten metinlerden hangisi Metin'di, onu da ayırdedemiyordum.

Koridordan yeni ayak sesleri yankılanıyordu. Eğer onlar da gelirse, herşey bitmiş olacaktı. Mutlaka bir çözüm bulmalıydım. Parmağımı çekebilsem düğmeden... Parmağım olmadan da düğmeyi basılı tutacak bir ağırlık...

Evet, vardı! Menekşe'ye armağan etmek için depodan aldığım dişli! Avuç içi kadar bir şeydi ama som çeliktendi. Hemen cebimden çıkardım ve parmağım ile buton arasına yerleştirdim. Ağırlığı yetecek miydi acaba? Korka korka parma-

ğımı kaldırdım. Düğme titredi, fakat basılı kaldı.

Hemen öteki konsola atıldım. Butona doğru uzanırken bileğime mengene gibi bir el yapıştı. Az ötemde birbirine girerek düğüm olmuş metinlerden biri aradan sıyrılmış ve atılıp kolumu yakalamıştı. Gözgöze geldik. Androidin acı kuvvetine karşı hiçbir şansım yoktu, ama ben insandım ve pes demeyecektim.

Ani bir hareketle eğildim ve metini omuzumun üstünden savurdum. Çok eski bir filmde görmüştüm bu numarayı. Dengesi bozulan metin, konsol dolabının üstüne doğru yıkıldı. Kolumu bırakmamıştı. Çat diye bir ses duydum ve kolumdan başlayan müthiş bir acı dalga dalga vücuduma yayıldı. Kolum kırılmıştı. Acıdan başım dönüyor, gözüm kararıyordu. Bayılmamak için alt dudağımı dişledim.

Androidin kafası şimdi kırmızı butonun hizasında, bir karış kadar yukarıdaydı. Anlık bir fırsat! Bunu kaçırmamalıydım. Öbür elimle saçından kavradım pençe gibi. Antik çağdaki atalarımın tüm vahşet ve gaddarlığı damarlarımda güm güm atıyordu şimdi. Androidin kafasını butonun üstüne vargücümle indirdim.

Bir bip sesi duyuldu ve karşı duvarda "Homo Sapiens Projesi: İptal" yazısı belirdi.

Hepsi bu muydu? Basit bir bip sesiyle mi kurtulmuştu insanlık, beş milyon yıldan sonra?

Sessizlik çökmüştü her yere. Koridordaki ayak sesleri kesilmişti. Tüm metinler hareketsizdi, bir tanesi hariç. Diğerlerinin kolunu bacağını kenara iterek kurtulmaya çalışıyordu. Hafif bir endişeyle izliyordum onu. Sonunda kurtulup ayağa kalktı. Yüz ifademi görünce gülmeye başladı.

"Korkma," dedi, "ben bildiğin Metin'im."

Etrafıma bakındım. İçimde bir huzursuzluk vardı nedense.

"İnsanlık kurtuldu," dedim sevinçli olmaya çalışan bir ses tonuyla. "Kaderi yendik, yıldızlara uzanabiliriz artık." Düz ve donuk geliyordu sesim kendi kulaklarıma. Oysa zafer çığlıkları atmam gerekirdi. Ne oluyordu bana? Herşey silikleşmeye

başlamıştı. Şaşkın şaşkın Metin'e baktım.

"Düş gördünüz, Osman," dedi Metin gülerek. "Gerçeğe oldukça yakın bir düş, hem de."

IX

Düşler ve Gerçek

Şimdi yine psikoşirürji şubesindeki odadaydık!

"Düş mü? Hepsi bir düş müydü bunların?"

"Evet," dedi Metin, "hepsi bir düştü. Delice bir düş. Bir özgürlük rüyası. Kim bilebilir, Osman, özgürlüğün sınırlarının nereden ve nereye çizildiğini ve nerede tutsaklığa dönüştüğünü. Ve deliliği delilik olmayandan neyin ayırdığını. Özgürlük kırılgan bir çırpınıştı içinizde. Onu hasretle kucakladınız ve boğdunuz. Düşler ve gerçek... şimdi kim bilebilir hangisinin hangisi olduğunu."

Sesimi çıkarmadım.

"Böylece tedavinizin sonuna geldik," dedi Metin. Artık gülmüyordu.

"Gerek sizinle sohbetimiz sırasında, gerekse siz uyuyup üç beş dakikalık özgürlük rüyanıza dalmışken, Anabilgisayar psişik yapınızı çözdü ve elde ettiği veri kümesini fiziksel beyninizin nöronlarındaki protein dizilimleri ile bire bir örtüşecek şekilde haritaladı. Bu kadar karmaşık iki kümenin korelasyonu, fotonik düzeyde çalışan bir kuantum bilgisayarı için bile kolay değil. Serebral protezinizde virüs yazılımın bulaştığı sektörlerin formatlanması başladı ve bitti bile. Ama sizi siz yapan organik beyninize müdahale, yani psişik cerrahi dediğimiz operasyon birkaç dakika sürecek. Çünkü sizlerin klonlanmasında kullanılan insanların beyni..."

Sesinde bir hayranlık.

"...öylesine zengin ve harikulade, hepinizin dimağı öylesine farklı ve karmaşık ki, Osman. Ben bile makine olduğunu-

zu bilmesem sizleri insan sanabilirdim."

Gözlüğünü çıkardı ve mendiliyle sildi. Gözyaşları mı?

"Evet, insanoğlunun uğruna bir anıt yaratmaya, anısını hep ayakta tutmaya değerdi," dedi Metin. "O hainin virüs yazılımı bunu engelleyemeyecek."

Hafif öfkeli gibiydi. Ne virüsü? Ne yazılımı? Neden bahsediyordu bu adam? Aklıma Metin çiftsıfır çiftsıfır sıfırbir geldi. Bir anlam veremedim. Öyle bir kimseyi tanımıyordum.

"Şu anda komutlayıcınız ve serebral proteziniz üzerinden, nöronlarınızdaki muhtelif protein dizilimleri değiştiriliyor," dedi Metin. "Başka bir deyişle, kişiliğinizde virüsten etkilenmiş olan kısımları formatlıyoruz."

Sakindim. Huzurluydum. Rahat iki koltukta Metin 626404 ile karşılıklı, hiç konuşmadan oturuyorduk. Az önce konuşuyor muyduk? Sanmam, anımsamıyorum. Tuhaf bir adam, gözlüğü var. Niye ki acaba? Artık gözlük kullanan kalmadı sanıyordum.

Duvarlar gri, ışık çiğ beyazdı. Hava temiz ve kokusuzdu, ruhumun içleri gibi. Ensem hafif hafif gıdıklanıyordu. Hoş bir duyguydu bu, huzur ve mutluluk veren.

"İşlem tamam," dedi Metin, ayağa kalkarak. "Şimdi komutlayıcıyı ensenizden alacağım. Böylece size bir anlamde yeniden başla komutu verilmiş olacak ve arada geçen herşeyi unutacaksınız. Resmi olmayan tarihimizi, somutlaşan düşlerinizi... herşeyi."

Yanıma geldi, elini enseme doğru uzattı. Ense kökümde kişisel komutlayıcının soğuk temasını hissedebiliyordum.

X

Homo Infraterrestris

Ense kökümde soğuk bir cismin temasını hissediyorum. Sonra Metin birden vazgeçiyor, nedense.

"Buna gerek yok artık," diyor gülerek. "Leyla ile yaptığınız sohbet sanırım sorununuzu çözmeye yeter." Bakakaldığımı görünce bir kahkaha patlatıyor:

"Tamam. Gidebilirsiniz artık. Eşlikçi olmadan. İyileştiniz artık. Serbestsiniz." Tuhaf ve sevimli bir adam. Önceleri niye gıcık gelmişti ki bana acaba?

"Hoşçakal, Metin. Teşekkür ederim," diyorum kalkıp kapıya yürürken.

Leyla dışarıda beni bekliyor. Meraklı. Endişeli. Gülümsüyorum.

"Hiçbir şey olmadı," diyorum, "hiçbir şey."

Alıcı gözle bakıyorum Leyla'ya. Gözgöze geliyoruz. O da aynı şeyi düşünmüş olmalı.

"Keşke yakında bir özeloda olsaydı," diyor Leyla. Gözleri muzip ve kışkırtıcı. "Ama burası emniyet müdürlüğü, biliyorsun, özeloda mözeloda yok!"

"Öyleyse biz de yarın benim orada buluşuruz," diyorum.

Terminal yapraklarımızı çıkarıp birbirimizi sevgili olarak kaydediyoruz. Sonra yarın akşam için güzel bir özeloda ayırtıyoruz, 18:00 ile 24:00 arasında. Anabilgisayar, sevişeceğimizi programlarımıza kaydediyor.

"Kaç kere birleşmek istiyorsunuz?" sorusu beliriyor ekranda.

"Üç," diyor Leyla. Ben beş rakamını tuşluyorum.

"Niye sesli yanıtlamadın?" diye soruyor Leyla, şaşırarak.

"Çünkü sana sürpriz yapacağım," diyorum.

Manyetik metro beni birkaç dakikada Sinanoba istasyonuna ulaştırıyor. Yarın akşamı bekleyemeyecek kadar keyifli ve istekliyim. Cebimden yaprağımı çıkarıp Menekşe'nin numarasını söylüyorum. Ekranda Menekşe beliriyor.

"Gelsene," diyorum.

"Neden olmasın," diyor. Kavacık'taymış, arkadaşlarıyla laklak ediyormuş. "İlk manyetikle geliyorum, on dakikaya kadar oradayım. Sen yer ayırt."

Terminalden, program-dışı sevişme için yer istiyorum.

Çok yakında bir özelodayı veriyor. Menekşe'nin gelmesine daha birkaç dakika var. Bir sonraki işgünümün ne zaman olduğunu, işimin ne olacağını merak ediyorum.

"Bir sonraki işgünüm ne zaman?"

Uzun bir yazı beliriyor ekranda:

"Yürürlükteki yılın 365. günü başlayan ve gelecek yılın 1. günü sona eren özel ve çok-görevli işgünü."

"Peki, görevlerim?"

"1. Görev: Kutlama/Eğlenme. 19:45-23:15. Sektör B2, Kat 36, Anakoridor 1, Yankoridor c/8, Ortaköy 6 numaralı taverna.

2. Görev: Kutlama/Tanışma. 23:40-00:30. Sektör C82, Kat 1, Taksim Meydanı.

3. Görev: Sevişme. 00:33-00:47. Sektör C82, Kat 2, Anakoridor 11, Yankoridor a/5, 115 numaralı özeloda. Eş: Taksim Meydanı'nda tanışacağınız Tülin 831682."

Demek yılbaşı yaklaşıyor. Güzel. Yılbaşıları severim. Elastomer şasili sahne sanatçılarının özel yılbaşı programlarını da.

Manyetik tren geliyor, Menekşe iniyor. Heyecanla boynuma sarılıyor, beni öpüyor, öpüyor.

"Seni özledim," diyor. "Dün harikaydın," diyor.

Kapattığım özelodaya gidiyoruz, neredeyse koşarak. Erotik bir duvar deseni istiyorum algılayıcıdan. Duvarlarda ve tavanda altın sarısı verev çizgiler üstünde içiçe yeşil ve kırmızı halkalar beliriyor. Yeşil hoşuma gitmiyor, kahverengiye çeviriyorum. Bir çırpıda soyunuyoruz.

Seviştikten sonra sessiz ve yorgun, terli bedenlerimizin ve içimizdeki huzurun tadını çıkararak bir süre uzanıp yatıyoruz.

Kapı önünde vedalaşırken eğilip alnından öpüyorum.

"Hoşçakal, en sevdiğim sevgilim," diyorum. Gözlerinin içi gülüyor Menekşe'nin.

İşertesi olmasına rağmen, yorucu bir gün. Saati soruyorum yaprağıma, 22:06 diyor ekran. Saat onu altı geçiyor. Artık yatıp uyuyabilirim, yarın yürürlükteki yılın 363. gününde, keyifli bir yeni işertesi gününe gözlerimi açmak üzere.

Ellerim cebimde, ıslıkla Queen klasiklerinden birini tuttırarak anakoridordan konutuma doğru yürüyorum. Ankastre oparlörlerde cırcır böcekleri, hava nemli ve ılık, belli belirsiz hanımeli kokusu.

Ortakodaya henüz kimse dönmemiş. Duş bölümüne girip ıtırlı suyla yıkanıyorum. "Açıl," diyorum uyku dolabıma. Tuhaf bir düş görüyordum yakın zamanlarda, bir karabasan. Neydi?.. Anımsamıyorum. Ama yinelenmeyecek, biliyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama biliyorum.

Narkoz istemiyorum dolaptan, gerekmez. Müzik? Evet, Çaykovski opus 74, patetik senfoni. Hazin bir sevincin kollarına bırakıyorum kendimi.

Bugün yaşadıklarımı anımsıyorum. Neden korkmuş olduğumu anlayamıyorum. Antik çağı düşünüyorum coşku ve öfkeyle, modern çağı huzurla. Uzak gelecekteki cennet çağı umutla. Size minnettarım Leyla, Erdal, Metin... bunları bana anımsattığınız için. Sizleri seviyorum ve mutluyum ve herkesi ve herşeyi seviyorum.

Şimdi bilincim yarı uyur, yarı uyanık. Senfoni kaçınılmaz finale ağır ağır yaklaşıyor. Gözlerimi kapıyorum.

Karanlık... ve karanlıkta ben varım yalnız.

—

Metis Bilimkurgu 8

İki Dünya Savaşıyor

Poul Anderson

Çeviren: Güzide Gürbüz

Dünya ve Mars arasındaki savaş bitmiş, Dünya yenilmişti. Mars, Dünya'yı işgal etmiş, iletişimi, ulaşımı ve sanayii yavaş yavaş ortadan kaldırmaya başlamıştı. Bir Dünyalı ve bir Marslı, David Arnfeld ve Regelin dzu Koruthan, iki gezegeni de mahvolmanın kıyısına getiren savaşın göründüğü kadar "masum" olmadığından şüphelenmeye başladılar.

Neden iki taraf da bu kadar çok "hata" yapmıştı? Neden taraflardan biri zafere çok yaklaştığı halde bir türlü sonuca yönelik adımları atma kararlılığını gösterememişti? İki arkadaş bu soruların cevaplarını ararken iki gezegenin tüm güçlerini karşılarında buldular...

Metis Bilimkurgu 9

Uzay Tacirleri

F. Pohl & C. M. Kornbluth

Çeviren: Fatma Taşkent

Mitchell Courtenay yıldız sınıfı bir metin yazarıydı. Reklamcılığın dünyanın kaderini çizdiği bir toplum düzeninde bu çok önemli bir konum sayılır. Ancak Courtenay'nin şansı döndü bir gün: Şirket içi iktidar çekişmeleri onu önce o aşağılık "tüketici"ler sınıfının içine, ardından da düzen düşmanı, çevre korumacı "Dokmuz"ların arasına düşürdü. Courtenay o güne kadar "yukarıdan aşağıya" tanıdığı toplumu bu kez de "aşağıdan yukarıya" öğrenmeye başladı. Bu yeni deneyimin sonunda Courtenay, tıklım tıklım dolu ve doğal kaynakları tükenmeye başlamış bir dünyada tek kurtuluşun yeni bir gezegene, Venüs'e açılmak olduğunu keşfedecekti.

METİS YAYINLARI, İPEK SOKAK NO. 9, 80060 BEYOĞLU, İSTANBU

İşte Son Tiryaki'nin masal-bilimkurgu evreninde tanışacaklarınızdan bazıları:

- Bir türlü çalıştırılamayan bir anında madde transfer makinası...
- Dünyayı dev bir et besi çiftliği olarak gören bir uzaylı yaratık...
- Sigaranın tümüyle yasaklandığı Dünya'dan kaçan bir tiryaki...
- Bir insanoğluna aşık olan peri kızı...
- Tüm yaşayanların acısını çekmek için yapılan bir robot...
- Başka bir olasılık düzeyinden gelen ve Dünyalı erkeklere bayılan bir kadın...
- Uzaydan geldiğini iddia eden bir ayyaş...
- Dünyanın yok olan yüzeyinden yeraltına kaçan ve orada "mükemmel" bir düzen kuran insanlar...

Bilimkurgu Öyküler
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-111-7

9 789753 421119